

2005/18- 512167

İKİ ROMAN BİRARADA

HARLEQUIN

MÜKEMMEL GELİN

Sharon Kendrick

6 YTL
6.000.000 TL

Sharon Kendrick - Mükemmel Gelin / Royal House of Cacciatore Serisi – 3.Kitap

2005/18 Harlequin İki Roman Bir Arada – 1 roman
İngilizce Adı: The Future King's Bride

Tarama: Clondike / Düzenleme : Ser_reS

Konu:

Bir kraliyet gelini olabilecek kadar mükemmel görünüyordu. Gösterişli ve kusursuz.
Mardivino tahtının varisi, Veliaht Prens Gianferro Cacciatore'nin bir eşe ihtiyacı vardı. Babası Kral ölüm döşeğindeydi. Gianferro'nun üzerinde bir eş bulması gerektiği baskısı vardı.
Genç ve masum Miss Miliicent de Vere, kraliyetle bağlantıları olan aristokratik bir aileden geliyordu. Her zaman ablasının Gianferro ile evleneceği düşünülmüştü ama o Millie'yi istedi.
Nişanlandıkları açıklandı. Millie arzuladığı gibi prensle evlenecekti. Ama onu çok iyi tanımıyordu.

CACCİATORE SARAYI
Tutku, güç ve ayrıcalık - Hanedanı bu yakışıklı prensleri ile devam ediyor ..

Seri Bilgisi İçin Sevgili Karawolf'e teşekkürler.

Royal House of Cacciatore Serisi – 3.Kitap

1-Sharon Kendrick - Akdeniz Prensinin Tutkusu / The Mediterranean Prince's Passion (2004) / Prince Nicolo Cacciatore & Ella
2-Sharon Kendrick - / The Prince's Love-Child (2004)/ Prince Guido Cacciatore & Lucy
3-Sharon Kendrick - Mükemmel Gelin /The Future King's Bride (2005) / Prince Gianferro Cacciatore & Millie de Vere

Sharon Kendrick

MÜKEMMEL GELİN

EKİP A.Ş.

Acıbadem Cad. Rauf Paşa Hanı Sok. No.42
Acıbadem – İSTANBUL – TÜRKİYE
Tel: 0216 340 55 85 Fax: 0216 340 55 79
E-mail: ekip25@hotmail.com

BİRİNCİ BÖLÜM

"Gianferro sevgililerini seçmekte çok titiz davranırdı. İlk aradığı özellikler güzellik ve akıldı. Bunlara dikkat etmesinin önemli bir sebebi vardı. On yedi yaşından beri etrafı hep güzel ve çekici kadınlarla çevrilmişti. Bu şaşılacak bir şey değildi. Daha o yaşta ne kadar yakışıklı bir erkek olacağı belliydi. Prensin çekici siyah gözlerini ve heybetli bedenini görüp de sevgilisi olmayı hayal etmeyen kadın yok gibiydi.

Prensin şöhreti ve çekiciliği geleceğin Mardivino Kralı olarak ilan edilmesinden sonra iyice artmıştı. Mardivino adası on üçüncü yüzyıldan beri bu hanedanlık tarafından yönetiliyordu. Bu cennet gibi adada yaşayan prensin kendisine ait sarayı, hızlı spor arabaları ve saf kan İngiliz yarış atları vardı. Genç Gianferro'nun görünen ve gelecekte sahip olacağı serveti tüm kadınların gözlerini kamaştırıyordu. Pirensin sevgilisi olmak adeta bir ayrıcalıktı.

Fakat şu an Gianferro'yu zor bir karar bekliyordu. Seçmesi istenen kadın sevgili değil geleceğin Mardivino Kraliçesi olacaktı. Bu kararı doğru bir şekilde ve hemen vermesi gerekiyordu. Gianferro'nun iki erkek kardeşi de evli ve çoluk çocuk sahibiydiler. Mardivino kraliyetinin mirasına ortak olabilmek için bir an evvel evlenmesi gerekiyordu. Bu evlilik gerçekleşmezse tahta varis olamazdı. Cairus Hall'da kendisine tahsis edilen geniş misafir dairesindeydi. Etrafını süzdü. Tam aristokrat zevke göre döşenmiş tipik İngiliz soyluluğunu yansıtan bir odaydı.

Bir an sıkıntıyla iç geçirdi. Kendisini burada iyice yabancı gibi hissetti. İklim ve insanlar onun alıştığı Akdeniz sıcaklığından tamamen uzaktı. Bu malikane kız kardeşlere aitti ve on altıncı yüzyıldan kalmaydı. Buraya kız kardeşlerin büyüğü olan Leydi Lucinda'ya evlenme teklif etmek için gelmişti. Aile arasında Lulu olarak çağırılan Lucinda evlenmek için aradığı tüm özelliklere sahipti. Soylu bir aileye mensuptu, üstelik çok da güzeldi.

İki aile de yıllardır tanışıyordu. İki gencin de babası Oxford üniversitesinde beraber okumuşlardı ve daha sonra da dostluklarına devam etmişlerdi. Gienferro küçük bir çocukken yaz tatillerini ailecek bu malikanede geçirmişlerdi. O yıllarda arkadaşça koşup oynadığı Lucinda'yı artık müstakbel karısı olarak görecekti. Geçen sene de Lucinda'ya polo maçında rastlamıştı. Aslında bu bir rastlantı değildi. Artık evlenme vaktinin geldiği düşünüldüğü için aile büyükleri tarafından ayarlanmış bir karşılaşmaydı. Gianferro buna hemen itiraz etmişti. Fakat Lucinda'nın güzelliğinden çok etkilenmişti.

Polo maçında Gienferro Leydi Lucinda'yı selamlamış ve elini nazikçe öperken genç kız,

"Sanırım sizinle tanışıyoruz. Yanılıyor muyum?" diye sormuştu. Genç prens de yüzünde muzip bir gülümseme ile,

"Evet, tanışıyoruz. Sizi son gördüğümde saçlarınız örgülü ve kurdele ile süslenmişti."

Lucinda bu cevaba önce şaşırmış daha sonra o da gülmüştü. Tüm sosyete bu iki gencin evlenmek için birbirine tanıştırıldığından haberdardı. Daha sonra ise iki genci bir araya getirmek için birçok balo ve parti düzenlenmişti. Gianferro hayatında her şeyin önüne hazırlanıp sunulmasına çok alışmıştı. İstese gökteki ay bile bir altın tabakta önüne sunulabilirdi. Bu yüzden şerefine düzenlenen bu balolara pek şaşırmamıştı.

Meraklı bakışlar altında iki gencin sohbeti son derece yüzeyseldi. İkisinin de aklı birbirine sormak için sorularla doluydu. Ama bunları sormak için uygun bir ortamda değillerdi. Gianferro hane-

danlığını sürdürecek bir eş istiyordu. Prenses olmak birçok aristokrat İngiliz ailesinin hayaliydi. Bu yüzden Gianferro İngiliz sosyetesinde çok popüler bir gençti.

Bugün öğle yemeğinden sonra Lucinda ile olan arkadaşlığını resmileştirmek istediğini bildirecekti. Ve bu resmiyetten sonra geri dönülemeyecek bir yola girecekti. Bu Gianferro'yu korkutmuyor değildi. Artık sorumluluk dolu bir hayat onu bekliyor olacaktı. Bu evlilik aynı zamanda İngiltere ve Mardivina arasında bir bağ oluşturacaktı. Genç adam sıkıntı ile iç geçirdi. Birkaç saat sonra eski Gianferro'ya veda etmesi gerekecekti. Artık özgür olamayacaktı. Aynada kendisine baktı. Korktuğu bu kadar belli oluyor muydu? Müstakbel eşi prenses olunca tüm servetine ve gücüne ortak olacaktı. Fakat asla boşanamazdı. Bu yüzden Lucinda'yı da zor bir karar bekliyordu.

Saatine baktı. Öğle yemeğine daha bir saat vardı. Genç adamın içi sıkılıyordu. Hayatını değiştirecek olan bu kararı bildirmek ona zor geliyordu. Birden boğulduğunu hissetti. Odasından çıkıp, uzun koridorlardan geçip bahçeye çıktı. Güllerin arasında yürürken ferahladığını hissetti. Serin havayı içine çekti. Mayıs ayı olmasına rağmen hava puslu ve serindi. Hafif esen rüzgar yeni açmış gonca güllerin baygın kokusunu getiriyordu Süs havuzundaki nilüferler de Gianferro gibi hüzünlüydüler.

Genç adam malikaneyi çeviren geniş bahçeyi gezdikten sonra, evin arkasında uzanan ormanlığa doğru yürüdü. Uzaktan bir atın dört nala koştuğunu duydu. Gianferro atları çok severdi. Şu an bir atın üzerinde olmayı ne kadarda çok isterdi. En sevdiği şey Mardivinian kıyılarında özgürce at binmekti.

O sırada yaklaşmakta olan atı fark etti. Binicisi atı aşırı derecede zorluyordu. Nefesini tuttu. Artık atı ve biniciyi çok iyi görebiliyordu. Binici önündeki engebeyi aşmak için hamle yaptı. Gianferro içgüdülerine dayanarak bağırıp atı durdurmak istedi. Ama kendisine hakim oldu. Böyle bir hamle atı daha da şahlandırabilirdi. Daha sonra sanki bir film izliyormuş gibi hayranlıkla atın şahlanıp yamacı

aşmasını izledi. Aslında bu aptallık derecesinde bir cesaret örneğiydi. Bu tip atlayışlar ölümle sonuçlanabilirdi. Gianferro usta bir biniciydi ve asla riskli atlayışlar yapmazdı.

Belki de bu genç binici oğlanı uyarsa iyi olacaktı. Ona özellikle cesaretle aptallığı ayırt etmesi gerektiğini söylemeliydi. At kişneyerek durdu ve toz bulutu dağıldıktan sonra Gianferro binicinin kadın olduğunu fark etti. Genç kadın atın yelesini okşadı.

"Aferin cesur kızım!"

Gianferro şaşkınlıkla duraladı. Binici şimdi de attan inmiş ona şeker veriyordu. Daha fazla dayanamadı.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Millie başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Yüzü atın süratinden kızarmıştı. Genç adamın kim olduğunu fark edince yüzü iyice pembeleşti. Millie her zaman aklı bir karış havada diye ailesi tarafından eleştirilirdi. Evlerinde bir prensin konuk olarak kaldığını biliyordu. Ve bu kişinin müstakbel eş olarak da ablası Lulu'yu seçtiğini biliyordu. Zaten malikanedeki telaş iki haftadır devam etmekteydi. Bahçe düzenlenmiş, iki hizmetçi daha işe alınmıştı. Prensle birlikte gelen korumalarla ev daha da kalabalıklaşmıştı.

Millie geçen akşamki yemeğe başı ağrıdığı için katılmamıştı. Aslında bunun esas sebebi kız kardeşinin pazarda sergilenen bir mal gibi gözükmesine seyirci olmak istememesiydi. Ama şimdi kaçacak yer yoktu. Aslında genç adamın görüntüsü onu oldukça şaşırtmıştı. Hiç de düşündüğü gibi değildi. Üzerindeki spor jean ve gömlekle hiç de prense benzemiyordu. Gömleğinin açık düğmelerinden yapılı vücudu belli oluyordu. Dalgalı saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Yanık teni ve koyu renk gözleri onu daha da gizemli kılmıştı. Ama bu bakışlar ateş saçıyordu.

"Beni duymadın mı?"

Millie adamın kızgın ses tonu karşısında iyice şaşırmıştı. Neredeyse öğretmeninden azar işitmiş küçük bir kız edası ile kekeleyerek cevap verdi.

MÜKEMMEL GELİN

"Evet, duydum." Sesi öylesine yumuşak ve kısık çıkmıştı ki Gianferro bir an onu duyabilmek için eğildi. Genç kızı yakından süzdüğünde çocuksu ifadesinin altında gizlenmiş olan ihtiras dolu kadınlığı fark etti. Gömleğinin düğmelerini germiş olan dik göğüsleri genç adamı etkiledi. "Neden böyle çılgınca davrandın?"

Millie umursamaz bir tavırla omzunu silkti. Herkes onu ata tehlikeli bindiği konusunda uyarmaktaydı. Genç kız başını asice dikip cevap verdi.

"Bu sizin görüşünüz. Ben kendimden eminim."

Gianferro böyle bir cevap beklemiyordu. Genç kızın iri mavi gözleri ona dalgalı denizi hatırlatmıştı. Cildi ise bembeyaz ve ipek gibiydi. Başındaki binici şapkası saçlarını görmesine mani oluyordu. Acaba saçları ne renkti, düz mü dalga mıydı? Genç adam içinde oluşan kıpırtıya bir anlam veremedi.

"Evet, küçükhanım çok iyi bir binici olduğunuzu kabul etmeliyim. Fakat yine de atlara güvenmemelisiniz."

Konuşurken genç kıza iyice yaklaşmıştı. Millie genç adamla göz göze geldiğinde heyecanla titredi. Ablası ondan söz ederken sadece soyluluğundan ve servetinden söz etmişti. Prensin erkeksi çekiciliğinden söz etmemişti. Genç kız şimdiye kadar bir erkekten hiç böyle etkilenmemişti. Sanki kalbi göğsünü delip çıkacaktı. Dikkatini toplamaya çalıştı ve cevap verdi.

"İltifatınıza teşekkür ederim."

"Bu sadece bir iltifat değil ayrıca bir uyarıydı da. Size kim böyle tehlikeli at binmeyi öğretti ise bir çılgın olmalı?"

"Pardon! Anlayamadım."

"Kısacası şunu demek istiyorum. Böyle tehlikeli hareketler yapmaya devam ederseniz, boynunuzu kırarsınız."

"Fakat atlayışımı hesaplamıştım. Yeterli bir mesafeden atı sıçrattım."

"Bugün şanslıydınız. Fakat bir gün bu kadar şanslı olamayabilirsiniz. Atınız bir saniyelik bir gecikme yapsa çok kötü şeyler olabilirdi."

"Oh! Hayat risklerle dolu! Bunları düşünerek yaşamak heyecanı kısıtlamak olur. Ben hayatı dolu, dolu yaşamayı severim. Ölüm nasıl olsa bir gün bizi bulacak."

Genç kızdaki bu cesaret ve kararlılık Gianferro'yu oldukça etkilemişti. Bu kız çevresinde görmeye alıştığı hayatın lüksüne alışmış, tembel, süslü kadınlardan son derece farklıydı. Biraz üzgün bir ses tonuyla genç kıza cevap verdi."Şimdi çok gençsin. Onun için hayat sana bir macera gibi gözüküyor."

"Siz de sanki yaşlı biriymiş gibi konuştunuz."

Gianferro güldü. Gülünce düzgün bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı. Bu genç adamı daha da çekici kılmıştı. Millie sanki bu hayranlığı gözlerinden okunacakmış korkusuna kapıldı ve atına atladı.

"Ben artık gitsem iyi olacak."

Genç adam telaşla sordu. "Kimsin sen? Seyislerden biri mi?"

Millie buna ne cevap vereceğini bilemedi. Belki de onu malikanenin bir çalışanı olarak tanıması daha iyi olurdu. Böylece bu arzu dolu siyah gözlerin etkisinden kaçabilirdi.

"Evet, seyisin kızıyım. Bu yüzden atlara çok düşkünüm."

Bir an genç adamın gözleri avını bulmuş gibi zevkle parladı. Genç kızın pembe dolgun dudakları sanki öpülmek istercesine kıvrılmıştı. Millie henüz erkekler konusunda çok tecrübesizdi. Fakat genç adamın bakışlarındaki arzu dolu kıvılcımları o da fark etti. Ablasından prensin ne kadar çapkın bir hayat sürdüğünü duymuştu. Babasının annesine olan sadakatsizliği yüzünden erkeklere olan güveni iyice sarsılmıştı. Ne kadar da çekici bir erkekti! Yapılı vücudu ve yanık teniyle etrafına seksi bir etkileşim yayıyordu. Bir an Millie ablasına gıpta etti. Böyle seksi ve yakışıklı bir erkeğin karısı olacaktı. Bu sefer de bakışları atın yelesini okşayan güçlü ellerine takıldı. Bu ellerin vücudunda gezindiğini hayal etmek yanaklarını kızarttı. Biraz daha oyalanırsa adamın hakkındaki düşüncelerinin açığa çıkacağından korkarak gitmek için hamle yaptı.

"Benim artık gitmem lazım."

"Peki, küçük kız. Evine gecikme."

Sesindeki alaycı ton Millie'yi kızdırdı.

"Ben on dokuz yaşındayım."

Daha sonra Gianferro'ya sert bir bakış atıp atını mahmuzladı ve rüzgar gibi fırladı. Birden hava değişmişti. Cılız güneş iyice bulutların arasına gizlenmiş ve sağanak yağmur başlamıştı. Millie malikaneye vardığında yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Malikanenin arkasından dolaşıp mutfak kapısından içeri girdi. Hala kalbi heyecanla çarpıyordu. Öğlen yemeğini nasıl atlatacağını kara, kara düşünmeye başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

"Millie geç kaldın."

Genç kız eve girdiğinde annesinin sinirli sesini duydu. Millie annesinin evdeki konuktan ötürü ne kadar heyecanlı ve asabi olduğunu fark etti. Aslında annesinin bu heyecanının anlamak gerekiyordu. Kızıyla ilgilenen damat adayı bir prensti. Milie hemen hazırlanıp öğle yemeğinin yeneceği Mavi Odaya girdi. Yemek salonu konuklarla dolmuştu. Millie kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolmak istedi. Prens etrafını saran hanımlarla sohbete dalmıştı. Genç kız bu tehlikeli gözlerden kaçmak istiyordu.

Neden aklı hep o kara gözlerde idi? Yakında ablasının kocası olacak bu adam neden bu kadar çekici gelmişti? Neden onun tarafından öpülmeyi hayal etmişti? Yanında beliren annesinin iğneleyici sözleriyle toparlandı.

"Millie, kraliyet konuğumuzu bekletmek nezaket kurallarına aykırı. Hem sen neden biraz ruj sürmedin? Çok solgun gözüküyorsun."

Millie annesinin sözlerini önemsemedi. Ablasının aksine o makyajı ve süslü kıyafetleri sevmezdi. Her zaman sade ve doğaldı. Şu an içinde bulunduğu salonun da en sade giyinmiş genç kızı oydu. Fakat cildinin duruluğu mavi gözlerini daha da belirginleştirmişti. Dalgalı sarı saçlarını incili tokalarla tutturmuştu. Üzerindeki uçuk mavi ipek elbise de uzun boyunu ve ince belini iyice belirginleştir-

mişti. Annesi hala eleştiren gözlerle onu süzüyordu. Millie'nin başına buyruk oluşu onu hep üzmüştü. Ablasından sonra onun evlenme sırası geleceği için artık sosyetede daha çok yer alması gerekiyordu. Fakat bu Millie için bir işkenceydi. Bu tür davetlerden hiç hoşlanmaz, doğada yalnız başına at binmeyi tercih ederdi. O sırada rastlamaktan korktuğu o kara gözler yanında belirdi. Annesi prensi saygı ile selamladıktan sonra Millie'yi tanıştırdı.

"Prens Gianferro size küçük kızım Millicent'ı takdim edeyim." Millie başını kaldırıp prensi selamlamak için kendisini zorladı. Yanakları alev, alev yanmaya başlamıştı. Prens dikkatlice genç kızı süzdükten sonra elini nazikçe dudaklarına götürdü. Millie bu kor gibi yanan dudakların eline değmesiyle tüm vücudunun titrediğini hissetti. Bunun fark edilmesinden korkarak elini hemen çekti. Kısa bir kararsızlık geçirdikten sonra prense sordu.

"Önünüzde eğilmeli miyim?"

"Bunu yapmak istiyor musunuz?"

Millie kibarca bir reverans yapıp prensi selamladı. Buna en çok sevinen annesi olmuştu. Gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Millie, sevgili kızım, şimdi de prens hazretlerinden geç kaldığın için özür dilemelisin."

Gianferro alaycı bir bakışla Millie'yi süzdükten sonra konuştu.

"Herhalde küçükhanımın yapacak daha heyecanlı bir işi vardı."

Millie'nin yanakları şimdi de sinirden kızarmıştı. En kızdığı şey ona küçük bir kız gibi muamele edilmesiydi. Neyse ki o sırada yemeğin hazır olduğunu bildiren zilin çalması dikkatin genç kızın üzerinden çekilmesini sağladı. Prensin Millie'yi ilgili gözlerle süzmesi annesinin gözünden kaçmamıştı. Davette yirmi konuk vardı. Millie'ye ayrılan yer prensten oldukça uzaktaydı. Genç kız rahat bir soluk aldı. Heyecandan iştahı iyice kaçmıştı. Lokmalar ağzında büyüyor, yutmakta zorlanıyordu.

Yemekler son derece lezzetli ve ikram da çok başarılı olmasına rağmen Gianferro'nun da keyfi iyice kaçmıştı. Bakışları o iri mavi gözleri arıyordu. İki kız kardeş birbirinden ne kadar da farklıydı.

Lulu kusursuz bir güzelliğe sahipti. Fakat onda en ufak bir sıcaklık ve çekicilik yoktu. Millie ise sonradan fark edilen güzelliği ile daha canlı ve hayat doluydu. Tıpkı kırdaki papatyaları andırıyordu. Duru ve taze! Lulu ise pahalı bir orkide gibiydi. Kutusundan çıkınca her an solabilirdi. Lulu genç adamla yakından ilgileniyordu. Genç kadının sürdüğü parfüm de Gianferro'ya çok yapay ve ağır geldi. O taze kır çiçekleri kokusunu severdi. Bu parfüm ise dişilik ve seks çağrıştırıyordu.

"Şarabınızı içmemişsiniz. Beğenmediniz mi?"

"Sanırım benim öğle yemeklerinde asla içki içmediğimi bilmiyorsunuz."

"Bunu bilmiyordum. Çok yazık! Peki, sebebini sorabilir miyim?"

"Gündüzleri çakırkeyif olmaktan hoşlanmam."

"Hiçbir zaman mı? Ama bazen tatlı bir gevşeme oldukça yararlıdır."

Genç kadının bakışlarındaki arzu dolu ifade Gianferro'nun mesajı alması için yeterli olmuştu. Kadınlar hakkında yeteri kadar tecrübesi olduğundan Lulu'nun onu kadınlığıyla baştan çıkarmaya çalıştığını hemen anlamıştı. İçgüdüleri Lulu'nun ona uygun biri olmadığını söylüyordu. Evet, son derece güzeldi. Ama eksik olan bir şey vardı. Onda mutluluk ışıltısı yoktu. Davranışları da genç adama son derece itici gelmişti. Ona avını yakalamak için hazır bekleyen bir avcı gibi davranıyordu. Onu seksapel davranışlarıyla elde etme çabaları da Gianferro'ya itici gelmişti. Bu tip davranışları diğer kadınların göstermesine alıştığından karısının tecrübesiz olmasını arzu ediyordu. Lulu bakire olamazdı. Uzun ojeli tırnakları ile saçlarını düzeltip parmaklarını boynunda gezdirdi. Bakışlarıyla Gianferro'ya aşkını sunmaya hazır olduğunu gösteriyordu.

Bakışları Millie'yi aradı. Mavi gözler gözleriyle buluşunda genç kız sıkıntıyla dudağını ısırdı ve yüzü yine pembeleşti. Genç adam yine o garip arzu ile sarsıldı.

"Gianferro!"

Başını isteksizce Lulu'ya doğru çevirdi. Ona katlanmak gittikçe zor geliyordu.

"Bugün sizi Cairus Hall'de gezdirmeme ne dersiniz? Topraklarımız gizli hazinelerle doludur."

Gianferro huzursuzca kıpırdandı. İdare edilmekten hiç hoşlanmazdı. Şimdiye kadar hep çizdiği yolda ilerlemişti. Fakat şimdi bu yolun sonunu pek parlak görmüyordu. Lulu ile aralarındaki sıkıcı sessizliği göz ardı etmenin imkanı yoktu. Herhangi bir söz verilmediğine göre kalp kırıklığı da söz konusu olamazdı. Tabi hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yine de aralarında herhangi bir ilişki yaşanmadan bu birlikteliğe son vermek daha iyi olurdu.

Bugün ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Arkasına bakmadan çekip gidecekti. Peki, bunu yapması bu kadar kolay olacak mıydı? Bulduğu taze papatyayı bırakıp gidebilecek miydi? Aklı iyice karışmıştı. Lulu'nun annesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Prens hazretleri, tatlımızı bahçede yemeğe ne dersiniz?"

"Bu çok iyi bir fikir! Bana kızlarınız eşlik ederse çok memnun olurum. İkisi ile de sohbet etmek hoşuma gidecek."

Bu bir emirdi. Anneleri biraz şaşırmış olsa da bu isteği memnuniyetle kabul etti. Millie sıkılgan bir ifade ile prensin yanındaki koltuğa oturdu. Lulu'nun yüzünden ne kadar sinirlenmiş olduğu belli oluyordu. Yalnız kalmayı planlarken kız kardeşinin de yanlarında bulunmasına bir anlam verememişti.

Prens Millie'ye dönerek kızmış bir ifade ile sordu.

"Küçükhanım, bana niye seyisin kızıyım diye yalan söyledin?"

Millie yine dudağını ısırdı. Buna ne cevap verebilirdi ki? Ondan etkilendiğini, kaçmak istediğini nasıl söyleyebilirdi? Onun bir çılgın olduğunu düşünecekti.

"Ben sadece içgüdüme göre cevap verdim."

Prens tek kaşını kaldırdı ve sordu, "İçgüdülerin hep doğruyu mu gösterir?"

"Bazen. Ya siz? İçgüdülerinize güvenir misiniz?"

Gianferro genç kızın bu içten sorusundan çok etkilenmişti. Memnuniyetle gülümsedi.

"İşim gereği mantığım ön planda olmalı. Ama içgüdülerime de güvenirim."

"Tacı olan bir prens olarak sorumluluğunuz çok olmalı."

Gianferro hayranlıkla genç kızı izliyordu. Ne kadar saf ve doğaldı. Sesi de bakışları gibi içtendi.

"Neyse. Biraz da senden söz edelim. Kendinden bahseder misin, Millie?"

Millie şaşkınlıkla genç adama baktı. "Kendimi mi anlatayım?"

"Seni tanımak istemem neden seni bu kadar şaşırttı?"

Evet, bu gerçekten onu çok şaşırtmıştı. Tüm davetlerde ve partilerde dikkat çeken hep Lulu olmuştu. Millie ise küçük kız kardeş olarak hep geri planda olmaya alışmıştı. Genç adam ona hobileri hakkında sorular sorduktan sonra Millie rahatlamaya başladı. Bir kaç dakika sonra koyu bir sohbete dalmışlardı. Genç kız yatılı okulda yaptığı yaramazlıkları anlatırken Gianferro neşe ile gülüyordu. Millie sustuğunda ablasının ateş saçan gözleri ile karşılaştı. Gianferro'nun ilgi ile onu dinlemesine çok kızdığı belli oluyordu. Durumu fark eden anneleri hemen araya girdi.

"Gianfferro bu öğleden sonra ne yapmak istersiniz?"

Lulu genç adama sert bir bakış attı. Genç adam bu bakışı hiç önemsemedi. Kararlı bir ifade ile Millie döndü ve,

"Evet, ne yapmak istediğime karar verdim. Atlarınıza bakmayı çok isterim." dedi.

Lulu şaşkınlıkla, "Atlar mı?" diye sordu.

"Evet, atları çok severim. Sizin atlarınızın da methini duydum. Onları görmek ve benimkilerle kıyaslamak isterim."

Lulu itiraz etmek için bahaneler üretmeye çalıştı.

"Fakat hava bulutlandı. Her an yağmur başlayabilir."

"Ben yağmurda at binmeyi çok severim."

MÜKEMMEL GELİN

Lulu uzun tırnaklarını sıkıntı ile saçlarında gezdirdikten sonra, "Islanmayı seviyorsanız mesele yok. Fakat benim eşlik etmemi beklemeyin." dedi.

Bir an sessizlik oldu. Gianferro Lulu'nun bakışlarından onun kızdığını anlayıp fikir değiştirmesini umduğunu hissetti. Fakat tam tersine sakince eğer istemiyorsa Milli'nin ona eşlik edebileceğini belirtti. Millie bir an ne cevap vereceğini bilemedi. Ablası donup kalmıştı, annesi ise telaşla kızlarına bakıyordu. Millie kekeleyerek,

"Prens hazretlerine atlarımızı göstermekten şeref duyarım."

Annesi derin bir nefes aldı. Gianferro Millie'ye teşekkür etti ve kalkması için sandalyesini çekmesine yardımcı oldu. Atmosfer yine gerilmişti. Millie'nin kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı.

"Yavrucuğum yağmurluk alsanız iyi olur."

"O kadar şiddetli yağacağını sanmıyorum."

Lulu alaycı bir tavırla kardeşine bakıp, "Anneciğim Millie'nin erkek gibi zor doğa koşulları ile mücadele etmeye bayıldığını unuttun galiba." dedi.

Ablası küçüklüğünden beri Millie ile alay etme fırsatını kaçırmazdı. Onun erkekler gibi cesur ve hareketli oluşunu hep garipsemişti. Bu alay onu her zaman yaralasa da; Gianferro'nun hafifçe elini dirseğine değdirerek yanında yürürken kendisini son derece mutlu ve kadınsı hissetti. Hizmetçinin getirdiği yağmurlukları ve lastik çizmeleri giydiler. Bahçeye çıktıklarında yağmur çiselemeye başlamıştı. Ahıra doğru ilerlerken yağmur hızlandı.

"Koşsak iyi olacak." Millie heyecanla koşarken sıkıcı başlayan bu günün nasıl böylesine renklendiğine şaşırdı. Ahır ve atlar genç kızın kendisini en mutlu hissettiği yerdi. Gianferro onun arkasından koşarken içindeki coşku da yağmur taneleri gibi hızlanmaya başladı. İkisi de yaramaz çocuklar gibi gülmeye başlamışlardı. Şık ipek elbisenin üzerine giydiği sarı yağmurluk ve çizmelerle Millie çok şirin gözüküyordu. Yağan yağmur şimdiden küçük gölcükler oluşturmaya başlamıştı. Millie ve Gianferro koştukça sıçrayan çamurlar kıyafetlerini batırmıştı. Ama bu onların umurunda bile değildi. Şu an

sadece yağmuru ve kahkahaları hissediyorlardı. Gianferro uzun zamandır böylesine içten gülmediğini fark etti. Ne yapıyordu? Bu yaptığı bir çılgınlık değil miydi?

Bu olanlara dur demesi gerektiğini biliyordu. Fakat kaderin sürüklediği yere doğru gitmek çok daha kolay gözüküyordu. Ahıra vardıklarında ikisi de sırılsıklam olmuştu. Millie artık gülmüyordu. Saçlarından damlayan yağmur damlacıklarıyla öylesine taze ve çekici gözüküyordu ki, Gianferro saçlarına dokunmamak için kendini zor tuttu. Genç kız ciddi bir ifade ile sordu.

"Anneme ormanda birbirimize rastladığımızı neden söylemediniz?"

"Sebebini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun Millie. Ama birazdan ne olacak onu bilmiyorsun."

Millie korktuğunu belli etmemeye çalıştı, fakat heyecandan tüm vücudunu ateş basmıştı. Gianferro o simsiyah gözlerini ona çevirip ısrarla bakmaya devam etti. Genç kız sanki hipnotize olmuş gibi kıpırdayamıyordu.

"Millie, neden benimle buraya gelmeyi kabul ettin?"

"Çünkü....siz..atları çok sevdiğinizi söylediniz."

Genç kızın gözleri öylesine masum bakıyordu ki, genç adam gülümsedi. Gerçekten de tecrübesiz bir genç kızdı. Bu her halinden belliydi.

"Hayır, benim aslında ne istediğimi anlamış olman lazım. Sanırım sen de bunu istiyorsun,ama kabul etmekten korkuyorsun."

Genç adamın bakışları öylesine delici ve karşı konmazdı ki, Millie gözlerini kocaman açıp ona baktı. Evet, Gianferro haklıydı. Onun içindeki ateş alevlenmiş yanmaktaydı. Fakat bu yanlış bir duyguydu. Böyle bir şeye izin veremezdi.

"Ha-yır.. Bunu yapamayız."

"Yapmalıyız. Ve ikimiz de bunu istediğimizi biliyoruz."

MÜKEMMEL GELİN

Genç adam Millie'yi kollarının arasına alıp hafifçe dudaklarından öptü. Milli sanki taş kesilmişti. Gianferro onun ıslak saçlarını okşadıkça genç kızın teni de alev, alev yanmaya başladı. Artık ikisi de bulutların üzerindeydiler. Dudakları birbirine kenetlenmişti. Gianferro genç kızı kucaklayıp yumuşak saman balyasının üzerine koydu. Millie şimdiye kadar hiç böylesine farklı hissetmemişti. Hem korkuyor, hem de onu bırakmasını istemiyordu. Prensin kaslı kolları genç kızı sımsıkı kavradığında, Millie zevkle inledi. Dudaklarını araladı ve Gianferro'nun sıcak dili dudaklarını yaktı. Genç adamın öpüşleri sanki onu yeniden dünyaya getiriyordu. Göğüslerindeki tatlı sızı genç adamın başını istekle göğsüne bastırmasına sebep oldu. Sanki vücudu baharı yaşıyordu. Gianferro birden durdu ve genç kızdan uzaklaştı. Millie bir an nefessiz kaldığını sandı.

"Neden durdun?"

"Neden durduğumu sanıyorsun? Sen daha önce bir erkekle öpüştün mü?"

Genç kız toparlandı ve şaşkın gözlerle ona baktı.

"Şey,bu şekilde kimse beni öpmedi."

"Benim öpüşüm nasıl farklı geldi sana?"

Millie ona nasıl açıklayabilirdi ki bunu! Şimdiye kadar hiç aşık olmamıştı. Hayatının en heyecanlı günü ise okul balosunda okulun en yakışıklı erkeği tarafından öpülmekti. Ama Gianferro'nun öpüşü arzu doluydu ve genç kız adeta kendisini kaybetmişti. Böyle bir şeyi tarif etmenin imkanı yoktu. Sessiz kaldı.

Gianferro bir an zaferle kasıldı. Onu gerçek anlamda öpen ilk erkek oydu. Yine onu kollarına aldı.

"Çok güzel öpüşüyorsun. Çok ihtiraslısın. Bu hoşuma gitti." Uzun parmaklarını Millie'nin dudaklarında gezdirdi. Genç kız ürperdi.

"Daha öğreneceğin birçok şey var. Sana bunları öğreteceğim küçük Millie."

Millie bu sözlerle kendisine geldi. Gianferro'dan kurtulmak için onu itti ve ayağa kalktı. Bu adam onu ne sanıyordu? Onu ağına dü-

şürebileceğini mi sanmıştı? Saçlarına yapışmış olan samanları sinirle silkeledi.

"Sen beni ne sanıyorsun? Bir daha bana dokunamazsın. Sen ablamın nişanlısı sayılırsın. Nasıl olur da beni baştan çıkarmaya çalışırsın?"

"Yanılıyorsun. Ablanla evlenmeyeceğim."

"Evet, evleneceksin."

Millie'yi çenesinden tutup gözlerine bakmaya zorladı. Genç kızın gözleri öfke ile parlıyordu.

"Millie ablanla evlenemem. Bunun sebebini anlamış olman lazım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gianferro ile evleniyorum."

Saçlarını fırçalamakta olan ablası bir an durdu ve soran gözlerle Millie'ye baktı.

"Sen iyice saçmalamaya başladın."

Millie yutkundu. Ama bunu söylemesi gerekliydi. Lulu'nun bu habere pek sevinmeyeceğini biliyordu. Lulu oymalı tuvalet masasından öfkeyle ayağa fırladı. Üzerinde gümüş rengi ipek geceliği vardı. Zaten bugün Gianferro ile istediği yakınlığı kuramamıştı. Bir de kız kardeşinin zırvalarını dinleyemezdi.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Şaka kaldıracak halde değilim."

"Gianferro ve ben... evlenmeye karar verdik."

"Ciddi olamazsın."

Fakat Millie son derece ciddi gözüküyordu. Lulu inanmayan gözlerle kardeşini süzdü. Bu haberin onu şok edeceğinin farkındaydı. Ama gizlenecek bir şey değildi. Kendisini suçlu hissetmemesi gerekiyordu. Her şey bir anda olmuştu. Mavi gözlerdeki kararlı ifadeyi gören Lulu kardeşinin şaka yapmadığını anlamıştı. Hemen kendisini toparladı. Prensin ne kadar çapkın biri olduğunu biliyordu. Büyük bir ihtimalle onun tecrübesizliğinden faydalanılmıştı.

"Millie'ciğim, ne kadar tecrübesiz bir genç kız olduğunu fark eden her erkek senden faydalanmak isteyebilir. Senin boş yere u-

mutlanıp hayal kırıklığına uğramanı istemem. Prens çapkın bir erkek. Kalbini kırabilir."

Annelerinin kapıda belirmesi ile bir sessizlik oldu. Annelerinin yüzü hem sevinçli hem de kararsız gözüküyordu.

"Lulu prens oldukça ciddi."

Millie yanakları kızararak annesine sordu.

"Sen biliyor muydun?"

"Bu sabah prens hazretleri erkenden benimle görüşmek istediğini bildirdi. Millie ile ciddi bir beraberlik düşündüğünü belirtip, onunla evlenmek için iznimizi istedi. Ben son derece şaşkınım. Açıkçası bu teklifi Lulu için bekliyordum. Prens hayır cevabını da pek kabul edecekmiş gibi gözükmüyor."

Lulu annesini şaşkınlıkla dinledi. Bu olanlara inanamıyordu. Kendisini bu evliliğe öylesine hazırlamıştı ki, prenses olacağı günü hayal edip duruyordu. Sesinde öfke ve isyan vardı.

"Ama Milllie daha çok küçük ve onu hiç tanımıyor. Nasıl olur da onu seçer? Daha onu bir kez gördü. Tüm sosyeteye rezil oldum. Bu olanlara inanamıyorum."

"Yavrucuğum bunda büyütülecek bir şey yok. Zaten aranızda resmi bir beraberlik ilan edilmemişti. Sosyetede birbirinize yakıştırılıyordunuz. Hepsi o kadar. Biraz konuşulur, sonra unutulur."

Fakat Lulu sakinleşecek gibi değildi. Öfkeyle odada dolanıp duruyordu.

"Seni sinsi cadı! Bize hesap ver bakalım. Onu nasıl baştan çıkardın?"

"Lulu kardeşinle böyle kırıcı bir biçimde konuşmamalısın. Sanırım Prens Millie'ye yemek davetinden önce rastlamış."

Millie suçlu gibi koltuğa büzülmüş oturuyordu. Sinirden ve sıkıntıdan dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Tüm cesaretini toplayıp ormandaki karşılaşmalarından söz etti.

"Aman ne romantik! Biz günlerdir güzellik salonlarında prens hazretleri için güzelleşmeye uğraşıyorum, o sevgili kız kardeşimi

vahşice at binerken görüp etkileniyor. Gerçekten çok romantik. At üzerinde başlayan bir peri masalı!"

"Lulu seni gerçekten kırmak istemiyorum. Beni tekrar görmek istiyor. Bu beraberliğe senin alışman gerekiyor."

"Şuna da bakın. Küçük Millie büyümüş de çapkınlığa başlamış. Hala fark etmedin mi, seni ağına düşürmek istiyor. Esas amacı sana sahip olmak. Her şeyi elde etmeye alışmış biri için bakire bir kızın ilk erkeği olmak çok hoş bir fantezi olsa gerek."

Millie bu derece aşağılanmayı beklemiyordu. Bu sözleri hak etmiyordu. Gianferro ona son derece saygılı davranmıştı.

"Aramızda hiçbir şey geçmedi. Böyle çirkin konuşmaya son ver. Benden duymanı istemiştim ve artık öğrendin."

Lulu'nun öfkesi küçüklüklerinde ona verilen armağanları kıskandığı günleri hatırlattı. Ablası hep bencil ve kıskanç biri olmuştu.

"Beni aday olarak belirleyip geldi ve seni görüp fikir değiştirdi. Bu tam bir kabus."

"Lulu lütfen bana kızma. Gerçekten her şey birden bire oldu. Ben de hala inanamıyorum."

Annesi Millie'ye sarıldı ve yanaklarından öptü.

"Seni kutlarım hayatım. Sen de kız kardeşini kutla Lulu ve bu tartışmaya da bir son ver."

Lulu kaşlarını çatmıştı. "Sen zaten kızlarından birinin kraliyet ailesine girmesini düşlüyordun. Dileğin oldu. Hangi kızın olduğu nasıl olsa fark etmez."

"Saçmalama Lulu. Kızgınlıktan böyle konuşuyorsun. Gianferro için sen fazla dik başlısın. Onunla mutlu olamazdın. Toprak sahibi Ned senin için daha uygun bir aday."

"Peki, Millie prensi bu tecrübesizliğiyle nasıl idare edecek? Onun hayatına nasıl uyum sağlayacak?"

"Bunun zor olacağını ben de tahmin ediyorum. Gayret edeceğim."

Kontes mutlulukla kızlarını süzdü. Lulu'nun sinirinin geçip her şeyi daha olumlu yönden göreceğine emindi.

"Hayatım her şey nasıl böyle çabuk gelişti? Bize ayrıntılarıyla anlatır mısın lütfen?"

Millie ailesine bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu. Ama ne kadarını anlatmalıydı? Gianferro'nun onun aklını başından alan öpüşünü anlatmalı mıydı? Artık bu kararla hayatının nasıl da değişeceğinin bilincindeydi. Müstakbel kralın karısı olacaktı. Bu da bir sürü sorumluluğu olacağı anlamına geliyordu. Tüm ayrıntılara girmese de bu romantik evlenme teklifini anlatması gerekiyordu.

Daha sonraki günler sanki sihirli bir değnek değmiş gibi hızla geçti. Evliliklerinin resmen ilan edilmesinden sonra Millie prensin İngiltere'de yaşayan akrabalarına takdim edildi. Hayatı boyunca başı buyruk yaşamaya alışmış Millie için bu oldukça zor gelmişti. Artık istediği gibi özgürce giyinip seyahat edemiyordu. Onu korumakla görevli askerlerle özel arabada ya da vagonda seyahat etmesi istenmişti. Genç kız bundan hiç hoşlanmasa da Gianferro bunda ısrar etmişti. Çünkü bazı riskler vardı. Kralın karşıtı olan bir gurup tarafından tehdit ediliyordu. Şereflerine verilen partilerde konuşulan politika konuları bazen genç kıza çok sıkıcı geliyordu. Ama bunlar prenses olmanın şartlarından biriydi. Gittiği her yerde prensi en iyi şekilde temsil etmeliydi. Leydi olmasına ve tüm aristokratik kuralları biliyor olmasına rağmen ciddiyet ve kurallar oldukça zordu. Fakat ondan beklenenleri en iyi şekilde yerine getirdiğinden de emindi.

Konuk olarak gittikleri şatonun ünlü gül bahçesini hayranlıkla gezerken, Gianferro değerli bir İran gülünü koparıp Millie'e uzattı. Genç kız mutluluktan havaya uçtu. Artık aşkları da bu gül gibi tomurcuklanmaya başlamıştı. Daha sonra ise ev sahibi Sir Murduck'ın saf kan İspanyol yarış atları vadide bir gösteri yaptı. Millie atları çok sevmesine rağmen ilk defa olarak başka bir yerde olmayı diledi. Yanındaki bu uzun ve yapılı adamla baş başa farklı bir yerde olmayı arzuladı. Prens hayatına bir meteor gibi hızla girmiş ve onu aydınlatmıştı. Her an onu düşünüyordu. Fakat bir daha baş başa kalamamışlardı. Millie o yeni keşfettiği sıcak dudaklara tekrar kavuşmayı

dört gözle bekliyordu. Arzuyla titreyerek genç adama baktı. Fakat o tüm dikkatini atlara yöneltmiş dikkatle onları izliyordu.

Nişanlılıkları resmen ilan edildiğinden beri genç kıza son derece nazik ve resmi davranıyordu. Ahırda yaşadıkları o vahşi, ihtiras dolu dakikalar sanki bir rüyaydı. Gün geçtikçe genç kızın içindeki özlem daha da büyüyordu. Millie'nin aklı karışmıştı. Neden ondan bu kadar uzak duruyordu?

Hayranlıkla atın yelesini okşarken genç adama bakıp,

"Ne kadar güzel değil mi?" diye sordu.

Gianferro fazla etkilenmişe benzemiyordu.

"Fena değil." diye cevap verdi.

Atların sahibi bu cevaba çok şaşırdı. "Fena değil mi dediniz prens hazretleri? Bu at koleksiyonumun en hızlı ve güçlü olanı. Bunu size hediye etmek istiyorum. Bununla atlarınızı çiftleştirip mükemmel bir koleksiyon oluşturabilirsiniz."

"Çok cömertsiniz Sir Murduck."

"Kabul ederseniz çok sevinirim."

Prens bu nazik davranış karşısında itirazda bulunamadı ve atı kabul etti. Fakat genç prens verilen hiçbir hediyenin karşılıksız kalmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. Buna babasının krallığı döneminde birçok kez tanık olmuştu. Tahtın varisi olarak son zamanlarda kendisine verilen hediyelerin de sayısı oldukça artmıştı. Verilen bu hediyelerin karşılığında İngiliz aristokratları bu ülke ile ticaret işlerini sağlamlaştırmayı umuyordu. Böylece krala da yakın olacaklarını umuyorlardı. Gianferro ona kimsenin yakın olamayacağını biliyordu, buna karısı da dahildi. Ev sahibi daha sonra Millie'e dönerek,

"Leydim şatomuzun kütüphanesini çok beğeneceğinizden eminim. Burası büyükbabamın koleksiyonları ile iyice zenginleşmiştir."

Millie prensle bir süre yalnız kalacağını umarak sevindi. Etraftaki ilgiden sıkılmıştı. Şatonun kütüphanesi çok yüksek tavanlı ve iki katlıydı. Yolu gösteren uşak kapıyı kapattıktan sonra Millie kendisine hakim olamadı ve koşup Gianferro'nun boynuna sarıldı.

Genç adamın nefesi hızlandı ve eğilip genç kızı dudaklarından öptü. Millie vücudunu iyice ona yasladı. Şu an hiçbir şey umurunda değildi. Sadece ona olan açlığı düşünüyordu. Dudakları ihtirasla onun dudakları tarafından ezilip öpüldükçe genç kız cennete ulaşmış gibi hissetti. Genç adamım güçlü kolları bedenini iyice sarmalayınca zevkle inledi. Gianferro onu öpmeyi kestiğinde mavi gözleri ateş saçarak ona baktı.

"Artık beni istemiyor musun?"

Gianferro içinde taşmakta olan arzu çağlayanını zorlukla kontrol altına aldı. Ne kadar masum ve tatlıydı! Onu eğitecek ve arzularını kamçılayacaktı. Bu el değmemiş papatya onun dokunuşları ile açacaktı.

"Seni istediğimi biliyorsun. Ama burası uygun değil. Henüz zamanı var. Gel Millie biraz konuşalım."

"Ben kendimi tanıyamıyorum. Hayatıma girdiğinden beri öylesine değiştim ki!"

Prens onu omuzlarından tuttu. Gözlerinin içine bakarak,

"Küçük Millie, seni o atın üzerinde gördüğüm günden beri içimde bir arzu ateşi yanmaya başladı. O an ne aradığımı anladım. Senin gözlerinde de o ateşi görünce kararımdan iyice emin oldum."

Millie içindeki tüm karanlık bulutların dağılıp gittiğini fark etti. Prens onunla evleneceğini açıklamıştı. Genç kız biraz kırgın bir tonla,

"Benim de fikrimi alman gerekmez mi?" diye sordu.

Onun hayır cevabını kabul etmeyeceğini bilmiyor muydu? Yine de onun fantezisini yıkmamalıydı. Genç kızın elini soylu bir biçimde öpüp,

"Millie Vere benimle evlenir misin?"

Genç kız hemen cevap vermedi. Naz yapması prensin çok hoşuna gitmişti.

"Tereddüt etmen hoşuma gitti. Çünkü vereceğin karar tüm hayatını değiştirecek. Bunun önemini anlamış olmalısın."

Genç kızın yanakları alev, alev yanıyordu.

"Peki, bizim birlikteliğimiz normal bir ilişki gibi olacak mı?"

"Bunu sorarken sana kur yapmamı, seni eve bıraktığımda kapıda öpmemi mi kast ediyorsun."

"Yani bunun gibi şeyler. Tüm kızlar nişanlılıkta romantizm yaşamayı arzu eder."

"Sevgili Millie benim pozisyonumda resmi kurallar geçerlidir. Biz her an göz önünde olacağımız için liseli bir aşık gibi davranmamı beklememelisin."

Genç kızın yüzü asıldı. Sanki tüm hayalleri yıkılmıştı.

"Bu demek oluyor ki biz pek baş başa kalamayacağız."

"Genelde medyanın ilgisi üzerimizde olacak. Artık davranışlarımız ve sözlerimiz herkes tarafından izlenecek. Bu yüzden seni zor bir görev bekliyor. Evlendiğimizde beni ve krallığı temsil edeceksin."

"Beni neden eş olarak seçtin."

"Seni görür görmez, sende gizlenmiş olan bu ışıltıyı fark ettim. Sende aradığım tüm özellikler mevcut. Son derce sade ve zarifsin. Masumiyetin gözlerinden okunuyor. Ve tabiî ki en önemlisi daha önce bir sevgilinin olmaması!"

"Neden kendi ülkenden bir kız seçmedin?"

"Bu iyi bir karar olmazdı. Üstelik adayların hepsini de çok iyi tanıyordum. Onlar bende en ufak bir heyecan yaratmadılar. Ayrıca iki yengem de İngiliz. Onlarla yalnızlık çekmeyeceksin. Yetiştiriliş tarzın da bu görev için çok uygun."

"Görev mi?"

Gianferro başıyla onayladı. "İngiliz kadınları özgür ve kabiliyetli yetiştiriliyorlar. Aristokrat bir aileden gelişin ve soylu kimliğin de bunu pekiştiriyor. Geleceğin krallarını yetiştirmeyi sana emanet edeceğimden görevin oldukça ağır olacak. Açıklayabildim mi kraliçem?"

Kraliçe sözcüğü Millie'i iyice heyecanlandırmıştı. O artık hem onun eşi, hem de veliaht prenslerin annesi olarak önemli bir hayata adım atmak üzereydi. Peki her gelinin duymak istediği *aşk* kelimesi

neredeydi? Millie ona dikkatle baktı. Ne kadar da yakışıklıydı! Genç kız için aşık olmak çok önemliydi. Kelimeler yetmezdi. Aşkı hissetmeliydi. Birbirlerini bu kadar az tanırken aşktan nasıl söz edebilirlerdi? Aralarındaki sadece bir ihtiras mıydı? Kafası bu düşüncelerle boğuşurken Gianferro yanağını okşayıp tekrar sordu,

"Hala karar vermedin mi? Sana hayattaki en önemli şeyin ne olduğunu söyleyeyim mi?"

"Evet, söyle."

Genç adam parmaklarını Millie'nin dudaklarında gezdirdi. Genç kız şehvetle titredi. Göz kapakları kapanmış, zevkle inledi.

"İşte Millie. Anlatmak istediğim bu. Biz birbirimize tutku ile bağlandık. Aramızdaki bu bağ çok güçlü. Sen de bunu hissediyorsun değil mi?"

"Evet, ben de böyle hissediyorum."

Gianferro saçlarından başlayıp sırtına doğru genç kızı okşadı. Millie sanki vücuduna ateş değmiş gibi sarsıldı. Seksin kimyası bu olsa gerek diye düşündü genç kız. Genç adamın dudakları boynunda gezinmeye başladığında genç kız zevkten çıldıracakmış gibi hissetti. Gianferro öpüşüne ara verip Millie'ye baktı. Genç kızın gözleri kapalı dudakları aralıktı. Adeta zevk denizinde yüzüyordu.

"Bu arzuyu hissetmeden bir kadınla erkeğin arasında hiçbir şey olamaz. Şimdiye kadar hiçbir kadını böylesine arzulamamıştım. Senin bu masumiyetin beni çılgına çeviriyor. Sana zevki tatmayı ve tattırmayı öğreteceğim. Mardivino kraliçesi olacaksın ve arzuladığın her şeye sahip olacaksın. Saf kan yarış atların ve mücevherlerin olacak. Bir kadının hayalini kurduğu her şeye sahip olacaksın."

Millie değerli şeyler değil sadece onun aşkını istediğini söylemek istedi. Ama artık gönüllü olarak Gianferro'nun kölesi olduğunu biliyordu.

"Millie bir şey daha belirtmek istiyorum. Eğer beni kabul etmezsen, tüm hayatın boyunca pişmanlık duyarsın. Karşına çıkacak hiçbir erkek benim servetimle ve sana vaat ettiklerimle boy ölçüşemez."

Eğer Millie bu kadar genç olmasa, Gianferro'nun bu kibirliliğine kızabilirdi. Ama içinden bir ses pek de haksız sayılmaz diyordu. Onun çekiciliğinde bir erkeğe bir daha asla rastlayamayacağını biliyordu. Belki düşünmek için biraz daha süre istemeliydi. O simsiyah gözlere bakınca aklındaki tüm tereddütler siliniyordu. Dalgalı denizde batmak üzere olan bir gemi gibi ona sımsıkı sarıldı.

"Gianferreo beni bir daha öp!"

Genç adam memnuniyetle gülümsedi. Artık Millie'nin onun olduğunu biliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Millie banyoda gizlice gebeliği önleyici hapı yuttuktan sonra odasına girdi. Gelinliği boy aynasının önündeki askıda duruyordu. Ablası da odada gelinliği inceliyordu. Gelinlik Fransız danteli ve hakiki incilerle süslenmişti. Lulu hayranlıkla kumaşı okşuyordu. Milli'nin odaya girdiğini fark edince hemen camın yanındaki koltuğa oturup bir sigara yaktı. Millie bembeyaz yüzü ile gerçekten telaş ve heyecan içindeydi.

"Abla bu işi başarabilecek miyim bilmiyorum."

"Saçmalama! Her gelin düğün öncesi böyle paniğe kapılır. Üstelik alelade biri ile evlenmediğini hatırlatırım. Tüm hazırlıklar tamamlandı. Kraliçe bile düğüne katılacak. Şerefinize hatıra olarak adınıza pul bastırıldı ve çay setlerine adınız işlendi."

Lulu haklıydı. Gianferro'nun kraliyet amblemini taşıyan paralar bile basılmıştı. Onların adını taşıyan çay setleri ve peçeteleri kullanmak ne kadar da garip olacaktı. Gerçi yardım çaylarına hazırlanan pasta ve keklere yardım dışında mutfağa pek girmemişti. Yeni hayatında da buna pek gerek olmayacağını düşündü. Düğün günü yaklaştıkça işin ciddiyetine iyice varıyordu. Gianferro'yu istediği anda görememek en büyük düş kırıklığı olmuştu. Her buluşma resmi bir töreni andırıyordu. Baş başa kalıp dilediklerince konuşamıyorlardı. Artık evlilikleri şerefine verilen balolara katılmaktan da iyice sıkılmıştı. Neredeyse eski sakin yaşantısını özler olmuştu.

Gittikleri her yerde Dük Bastilla tarafından eşlik edilmeleri de ayrı bir problemdi. Dük Prensin danışmanıydı ve tüm programını o ayarlıyordu. Gerçi Lulu'nun bundan pek şikayeti yoktu. O da Dükü elde etme çabasındaydı. Milllie ise bu adamı pek itici buluyordu. Son derece kibar ve diplomatik tavırları çok yapmacık geliyordu. Ama ona alışması gerektiğinin de farkındaydı. Çünkü bu adam Gianferro'nun eli ayağı gibiydi. Onsuz bir adım atmayı istemiyordu. Onun hakkında konuştukları bir gün Gianferro şöyle demişti:

"Çevremde bir sürü insan var,ama benim en sadık dostum Dük. Ona çok güveniyorum. Onunla üniversitede birlikte okumuştuk. O zamandan beri aramız çok iyidir."

Bu sözler açıkça göstermişti ki Millie de bu adamı saymalı ve sevmeliydi. Yoksa Gianferro kırılabilirdi. Gianferro'nun babası çok hasta olduğundan genç adam zamanının çoğunu babası ile ilgilenerek geçiriyordu. . Zaten sayılı beraberlik yaşamış olmalarından dolayı bu ayrılık genç kıza dayanılmaz gelmişti. Fiziksel temasları ateşli öpüşmeleri geçmemişti. Nişanlarının ilan edilmesinden bu yana Millie annesi ve kız kardeşi ile birlikte Mardivino'ya gelmiş ve burada saraya yerleştirilmişlerdi. Ablası telaşla ayağa fırladı.

"Millie yeter artık. Kendini toparla ve hazırlanmaya başla. Birazdan katedralde yemin töreniniz olacak."

"Biliyorum."

"Sakın oturma! İç eteğin buruşacak. Şimdi aynanın önüne otur da makyajını yapayım."

Artık araları iyice düzelmişti. Millie ablasını nedime olarak seçerek onu onurlandırmıştı. Böylece Lulu surat asmaktan ve aksi davranmaktan vaz geçmişti. Gelinin baş nedimesi olmak büyük bir şerefti ve böylece birçok önemli insanla tanışma fırsatı bulacaktı. Lulu önce kardeşinin yüzüne nemlendirici sürdü. Millie'nin zihni hala Gianferro ile meşguldü. Artık bu akşam onun karısı olacaktı. Artık ona sarılabilecekti. Arada hiçbir engel olmayacaktı. Bir an panikle titredi. Ona iyi bir eş olabilecek miydi? Cinsellikle ilgili

kitaplar okuyup kendisini yetiştirmeye çalışmıştı fakat onu yaşamak bambaşka bir şeydi. Ablası huzursuzluğunu fark etti.

"Yine ne oldu? Neden titriyorsun?"

Millie geçiştirmeye çalıştı. "Hiçbir şey."

"Beni kandıramazsın. Bu gece olacakları düşünüyorsun değil mi?"

Millie için bu özel konuları biriyle paylaşmak çok güçtü. Kendisine bile korkularını sesli ifade edemiyordu. Hele Lulu gibi aşkı hafife alan birine bunları anlatamazdı. Bu onun özeliydi ve öyle kalmalıydı.

Lulu kız kardeşini konuşması için zorladı. "Yoksa seni endişelendiren başka bir konu mu var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada o eski adet yok mu? Hani kanlı çarşaf pencereden sarkıtılır ya!"

"Oh! Lulu kapa çeneni. Beni iyice sinirlendirdin. Kağıtları gördün mü?"

"Onları bir daha okumayacağını sanıyordum."

"Evet, okumayacaktım. Fakat ama dayanamıyorum. Hani bir şeyi yapma derler de inadına yaparsın ya onun gibi."

Bu sözünü ettikleri saray kuralları idi. Zaten Millie bunlara uygun olarak yetiştirilmiş bir genç kızdı. Ama bu ülkenin kendine özgü kuralları vardı. Artık geleceğin kraliçesi olarak bunları iyi bilmesi gerekiyordu. Diktirdiği gelinliği Lulu çok geleneksel bulmuştu. O seçecek olsa son derece seksi bir modeli tercih ederdi. Fakat gelinlik masumiyeti temsil ettiğinden Millie böyle bir modeli uygun bulmuştu.

Millie homurdandı. "Allık çok fazla olmadı mı? Ben doğal gözükmek istiyorum."

"Şahane gözüküyorsun. Gözlerine biraz daha rimel sürersek daha da belirginleşecek. Fotoğraflarda güzel çıkmalısın."

Milli hayranlıkla el yapımı incilerle bezenmiş düğün ayakkabılarına baktı. Şu an kendisini Sindirella gibi hissediyordu. Ablasının

yardımıyla gelinliği giydi ve şık ayakkabıları ayaklarına geçirdi. Sırada duvak vardı. Fransız dantelinden yapılmış tül duvağı da takınca Milllie gerçek bir prensese dönüştü. Genç kız hayranlıkla aynada kendini süzdü. İncecik beline oturan gelinliğin kabarık eteği boyunu daha da uzun ve ince göstermişti.

"Şahane oldun." Lulu kız kardeşine sarılıp öptü.

Duvağın üzerine oturtulan kraliyet tacındaki elmaslar pırıl, pırıl parlıyordu. Evet artık aynada gözüken kız o deli dolu, asi Millie değildi. Artık soylu, ağırbaşlı bir prenses idi. Törenin başlamak üzere olduğunu bildiren hizmetkarın gelişi ile genç kızın heyecanı doruğa tırmandı. El çiçeğini eline alıp son kez aynada kendisine baktı. Gözleri hafif nemlenmişti. Ağlamak istemiyordu. Esas hayatı bu düğünden sonra başlayacaktı. Gianferro'nun karısı olmak ne heyecan verici bir düşünceydi. Prensin kapkara gözleri aklına gelince ürperdi. Çok heyecanlıydı. Ama bir an evvel onunla baş başa kalmak istiyordu.

Bir an içinden geçirdi. Keşke evlendiği adam normal biri olsaydı da şu an küçük bir kilisede evleniyor olsalardı. Düğünden sonra da Caius Hall'e gelip düğün yemeğini yeselerdi. Her şey ona o kadar yabancı geliyordu ki, hele annesi ve ablası gidince kim bilir nasıl yalnızlık çekecekti. Saray öylesine büyüktü ki Millie kendisini Alice harikalar diyarında kitabının kahramanı gibi hissetmişti. Eltileri İngiliz olmalarına rağmen bu ülkeye ve adetlerine uyum sağlamış gözüküyorlardı. Ayrıca bu iki prenses de halk tabakasından geliyordu. Ama Millie'nin durumu ikisinden de farklıydı. Çünkü o veliaht prensle evleniyordu ve ileride ülkenin kraliçesi olacaktı.

Katedrale özel olarak hazırlanmış dört beyaz atın çektiği, altın kaplı kraliyet arabasıyla gittiler. Halk yol kenarlarına dizilmiş sevinç ve coşku ile yeni prenseslerini ve veliaht krallarını selamlıyorlardı. Ellerindeki çiçekleri sevgi ile arabaya doğru fırlatıyorlardı. Millie almış olduğu eğitime göre kolunu açık camdan çıkarıp zarif bir şekilde sallayarak halkı selamladı. Caddenin kenarlarına yerleşmiş olan kameralar düğün konvoyunu çekiyor, fotoğrafçılar en gü-

zel pozları yakalamak için devamlı flaşlarını patlatıyordu. Katedral kraliyet ailesine mensup kişilerle ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin başbakanları ile dolmuştu. Buna ilaveten Avrupa ve Amerika'nın jet sosyetesinden ve ünlü şarkıcı ve film yıldızlarına kadar birçok ünlü sima da törende yerini almıştı.

Katedral öylesine kalabalıktı ki, Milli kendi ailesini ve akrabalarını bile fark etmekte zorlandı. Zaten heyecandan, sanki kulakları tıkanmış başı dönüyormuş gibi hissediyordu. Babasının kolunda katedralin uzun koridorunda ilerlerken tüm gürültü bir anda sessizliğe gömüldü. Orgun sesi etrafa ruhani bir hava vermişti. Gianferro üzeri madalyalarla kaplı üniforması içinde daha da heybetli ve yakışıklı gözüküyordu. Tüm meraklı başlar Millie'e çevrilmişti. Genç kız attığı her adımda biraz daha yeni hayatına yaklaştığını hissetti. Artık genç adama iyice yaklaşmıştı. Yüzündeki gurur dolu bakışı gördüğünde rahatladı. Genç adam hayranlıkla onu izliyordu. Millie tıpkı bir kuğu gibi zarif ve küçük adımlarla ona yaklaşmaktaydı. Babası kızını damada teslim etti. Genç kızın eli prensin avucuna değince sanki yeniden yaşam bulmuş gibi canlandı ve ısındı. Kilise korosu ilahiyi bitirdiğinde kardinal düğün yeminini ettirdi. Gianferro yeminini ederken gözlerini bir an bile kırpmadan Millie'ye baktı. Yüzükler takıldı ve tören sona erdi. Katedralin merdivenlerine dizilmiş olan muhabirler genç çiftin çeşit, çeşit pozlarını çekti.

Gianferro genç kızın elini avucunda sıkıp : "Mutlu musun?" diye sordu. Millie ışıl,ışıl yanan gözlerle genç adama baktı. Cevabı çok net ve açıktı. Artık onun karısıydı ve çok mutluydu. Tekrar atlı arabaya binip saraya doğru yola çıktılar. Arabanın önünden onları atlı muhafız alayı eşlik ediyordu. Güneş tüm ihtişamı ile gökyüzünde parlamaktaydı. Millie'nin başındaki taç çarpan güneş ışınlarıyla etrafa gök kuşağı renkleri saçıyordu. Saray çiçeklerle bezenmişti. Merdivenlere dizilmiş olan konuklar prenslerine ve yeni geline sevgilerini sunup iyi dileklerde bulundular. Kadınların gözlerindeki kıskançlık pırıltıları Millie'nin gözünden kaçmadı. Belki bu kadın-

lardan birçoğu Gianferro ile evlenme hayali kurmuştu. Hepsinin yüzünde şu soru okunuyordu: "Bu gelin de nereden çıkmıştı? Neden adanın soylu kızlarından birini tercih etmemişti?"

Nihayet sarayın büyük balo salonunda kocası ile yan yana oturabildiler. Millie gururla kocasını inceledi. Artık bu yakışıklı adam onundu. Gianferro eğilip kulağına fısıldadı,

"Sevgilim en zor etabı tamamladık."

"Gelinliğimi beğendiğini söylemedin."

"Çok zevkli bir seçim yapmışsın. Seni kutlarım."

Millie bundan fazlasını duymayı beklemişti. Her gelin gibi çok güzel olduğunu ve beğenildiğini duymak istiyordu. Gianferro bir süre sessiz kaldıktan sonra yine eğilip kulağına fısıldadı.

"Peki, neden bu kadar ağır makyaj yaptın?"

Millie donup kaldı. Demek onu beğenmemişti. Ablasının sözleri geldi aklına. "Kameralara iyi çıkmak için."

Gianferro kızgın bakışlarla genç kızı süzdü. O bir film yıldızı değil, doğal bir güzel istemişti. Güzelliğini boyalarla yok etmeye ne hakkı vardı? Milli boynunu büküp sordu.

"Beni beğenmedin mi?"

Gianferro onu kırdığını fark edip üzüldü. Bu son haftalar hem politik konular, hem de babasının ciddi rahatsızlığı nedeniyle çok gergin geçmişti. Ama Millie'i kırmaya hakkı yoktu. O çok tecrübesizdi. Baş başa kaldıklarında ona zevklerini, onu nasıl görmek istediğini anlatabilirdi. Küçük elini, şefkatle okşadı.

"Sevgilim seni kırmak istemedim. O kadar güzelsin ki, boyalara hiç ihtiyacın yok. Bu makyaj senin doğal güzelliğini gölgelemiş. Birazdan tüm bu suni renklerden arınıp bana geleceksin. Seni öptüğümde dudaklarının tadım almak istiyorum. Rujun değil."

Millie'nin gözleri heyecanla parladı. Demek ki onu olduğu gibi beğeniyordu. Odasına çıkar çıkmaz yüzünü yıkayıp tüm bu renklerden arınacaktı. Dudaklarını ve yanaklarını ona tüm doğallığı ve tazeliği ile sunacaktı. O an banyoya gidip yüzünü yıkamak istedi.

Fakat artık o bir prenses olmuştu. Diğer insanlar için normal olan hareketler onun için kurallar çerçevesinde yapılması gereken davranışlardı. Şampanyadan küçük bir yudum alıp sakinleşmeye çalıştı.

"Millie gülümse bakalım. Birazdan balayımız başlayacak."

Bu sözler Millie'nin midesine kramp girmesine neden olmuştu. Tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetmek yeteri kadar rahatsız ediciydi.

"Bana hala nereye gideceğimizi söylemedin."

"Geleneklerimize göre balayı damadın geline bir armağanıdır."

Genç kız bu açıklamayı yeterli bulmadı. Gidecekleri yeri beraber seçmelerini tercih ederdi. Bu onun düğünüydü ve gelinlik dışında tüm kararlar ve detaylar Gianferro tarafından verilmişti. Bir an ümitsizliğe kapıldı. Tüm hayatı böyle idare mi edilecekti? Yoksa en çok değer verdiği özgürlüğüne veda mı etmişti? Ama evliliğine yanlış bir adımla başlamak istemiyordu. Akıllı davranmalıydı. Eğer onu değiştirmek istiyorsa, sabırlı olmalıydı. Acele etmemeliydi. Bu hayat ikisi için de yeni bir başlangıçtı. Ne Gianferro, ne de Millie daha önce birisine bağlanmamıştı.

"Demek ki bu balayı benim için bir sürpriz olacak. Sürprizleri severim."

Gianferro karısının verdiği tepkiden memnun kalmıştı. O an yalnız olup onu kollarının arasına alıp öpmeyi diledi. Ama bunun için bol zamanları olacaktı.

"Umarım hazırladığım sürpriz beklentilerini karşılar."

Bu sözleri öylesine gizemli ve erotik söylemişti ki, Millie zevkle titredi. İçinden ona iyi bir eş olabilmek için Tanrı'ya yalvardı.

"Niye kaşların çatıldı sevgilim?"

Millie hemen kendisini toparladı. Şu an seks yönünden ne kadar tecrübesiz olduğu için korktuğunu söylemesi uygun olmazdı. Hemen konuyu değiştirdi.

"Babanın düğüne katılamamasına üzüldüm."

MÜKEMMEL GELİN

Babasının hastalığı gün geçtikçe ilerlemekteydi. Dünyanın dört bir yanından getirilen doktorlar da artık fazla ümitli değillerdi. Genç adam kederlendi. Ama bugün düğün günüydü ve hüzne yer yoktu.

"Kadehimi sevgili karıma kaldırıyorum. Mutluluğumuza içelim. Babam senin gibi mükemmel bir gelin bulduğum için benimle gurur duydu."

"Sen de bu seçimden memnun musun Gianferro?"

"Sen benim kaderimsin."

Millie prensin ihtiras dolu bakışları karşısında titredi. İç güdüleri mutluluğu yakaladığını söylüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Şöyle bakalım beğendin mi?"

Millie derin bir nefes aldı. Gerginliğini belli etmemek için gülümsedi. İçinden *sakin ol, dünyadaki tek bakire sen misin* diyerek kendini teskin etmeye çalışıyordu. Şu an bir tarafı denize bakan, diğer tarafı yemyeşil bahçelerle çevrilmiş iki katlı beyaz bir malikanenin önündeydiler. Balayı tatillerini bu evde geçireceklerdi. Ayrıca bu malikane Gianferro'nun Millie'e düğün armağanıydı.

"Burası harika bir yer." diye cevapladı.

Kapıda onları karşılamak için dizilmiş bir hizmetkar ordusu bekliyordu. Bu genç kızın canını sıktı. Burada da baş başa olamayacaklarını hissetmişti. Kendi evlerinde de hizmetkarlara alışkın olmasına rağmen buradaki görüntü çok farklıydı. Kapıya yaklaştıklarında hepsi tek, tek kendilerini tanıtıp reverans yaparak önlerinde saygı ile eğildiler.

Önce denize bakan verandada oturup çaylarını içtiler. Denizden esen rüzgar Millie'i rahatlatmıştı. Çayın da değişik bir kokusu ve tadı vardı. Genç kız masadaki kek ve sandviçlerden pek fazla yiyemedi. Saatlerdir ayaktaydılar ve buraya da iki saat süren bir araba yolculuğu ile ulaşmışlardı. Prens genç eşinin masadaki yiyeceklere el sürmediğini görünce kaygılandı. Özellikle İngiliz yemekleri ve tatlıları yaptırmıştı. Millie'nin burada yabancılık çekmesini istemiyordu.

"Yemek yemeği pek sevmiyorsun."

Millie kocasının kaşları çatık ona baktığını fark etti. Tabaktaki rokfor peynirli sandviçe uzanıp ısırdı.

MÜKEMMEL GELİN

"Bugün pek iştahım yok. Yorgunluktan herhalde."

"O halde hemen yatak odamıza çekilsek fena olmayacak."

Sonunda o an gelmişti.

Millie kendisini zor bir sınava girmek üzere olan bir öğrenci gibi hissetti. Odalarının tüm camları ve balkonu denize bakıyordu. Son derece sade ve modern döşenmişti. Odadaki geniş şömine ve yanındaki koltuklar odaya huzurlu bir hava katmıştı. Vazodaki pembe güller ise yaydığı baygın koku ile odayı daha da romantik bir hale sokmuştu. Millie tüm bavulların boşaltılıp yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Yatağın üzerine de buz mavisi ipekten şahane bir gecelik bırakılmıştı.

Bugün düğün yemeğinden sonra üzerlerini değiştirmek için Gianferro'nun odasında yalnız kalmışlardı. Millie üzerinde gelinliği ile ürkek bir güvercin gibi ne yapacağını bilemez bir halde kalakalmıştı. Gianferro onu belinden kavrayıp kendine doğru çekmiş ve ateşli bir şekilde öpmüştü. Genç kız bu öpüşe arzuyla karşılık vermiş ve prensin onu kolları arasından bırakmasıyla büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı.

"Cara. Şimdi olmaz. Burada asla olmaz."

"Neden? Artık evliyiz. Seni istiyorum ve nihayet yalnız kalabildik."

Gianferro saatine bir göz attı ve telaşla cevap verdi.

"Sevgilim birazdan balayı evimize gitmek için yola çıkacağız. Üstelik gazeteciler ve konuklar bizi uğurlamak için aşağıda bekliyorlar. Aşk gecemiz öyle aceleye gelmemeli."

Millie kızarmıştı. "Ne kadar da aptalım. Bunu düşünemedim."

Gianferro karısının yanağını şefkatle okşadı.

"Bunda üzülecek bir şey yok. Prenses olmayı ve kurallara bağlı yaşamayı öğreneceksin. Merak etme sana tüm zevkleri tattıracağım. Ve ilk sevişmemizin çok özel olmasını istiyorum. Aceleye gelmemeli. "

Millie de biraz daha sabretmesi gerektiğini anlamıştı. Ama gençliği ve özgürlüğüne düşkün oluşu onun yeni statüsü ile pek örtüşmüyordu. Biraz zamana ihtiyacı vardı. Yola çıkmadan önce üzerlerini değiştireceklerdi.

Yine içinde büyük bir panik dalgası belirdi. Artık arzularına kavuşmasına az bir zaman kalmıştı. Kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Elbisesinin fermuarını açması için kocasına arkasını döndüğünde tir, tir titriyordu. Genç adam tam oda hizmetçisini çağırıyordu ki sustu. Karısını kendisi soyacaktı. Yavaşça fermuarı aşağıya doğru indirdi. Beli ne kadar da inceydi! Şöyle aşağıya doğru bir göz attığında ipek iç çamaşırını gördü. İçinde beliren ihtiras rüzgarını kontrol altına almaya çalıştı.

"Evet, fermuarın açıldı."

Millie ünlü modacı Channel'in hazırladığı gül pembesi tonundaki tafta elbiseyi alıp banyoya girdi. Henüz onun yanında sütyenini ve külotunu çıkaracak kadar samimi değillerdi. Soyunduktan sonra yüzündeki tüm makyajı güzelce temizledi. Topuzu açıp dalgalı sarı saçlarını özgürce omuzlarına saldı. Elbise tüm omuzlarını açıkta bırakıyordu. Beli üzerine oturuyor aşağıya doğru kabarık iniyordu. Boynuna iki sıra inci kolyesini ve inci küpelerini taktı. Dudaklarını hafif pembe bir rujla belirledi. Elbiseyi tamamlayan geniş kenarlı pembe tüllü şapkayı taktığında tamamen hazırdı. Şapkanın kenarındaki pembe güller sanki gerçekmiş gibi duruyordu.

"Nasıl gözüküyorum?"

Gianferro başını çevirip karısını baştan ayağa süzdü. Yüzü memnuniyetle aydınlanmıştı.

"Perfectto! Benim masun İngiliz gülüm."

Millie rahatladığını hissetti. Kapıda prensin koleksiyonuna ait 1955 model Ford marka spor araba duruyordu. Arabanın arkasına *YENİ EVLİLER* diye yazılmıştı. Araba alkışlar ve patlayan flaşlar eşliğinde yola koyuldu. Arabanın önünde ve arkasında onları takip eden iki araba vardı Millie şehirden çıkıp dağ yoluna saptıklarında bu arabaların da aynı yöne doğru gittiklerini fark edince hayal kırıklığına uğradı.

"Bu arabalar bizimle gelmeyecek değil mi?"

"Doğal olarak gelecekler hayatım. Çünkü onlar benim korumalarım. Onlarla yaşamaya alışacaksın."

Genç kız o kadar yorgun ve asabiydi ki aklına gelen sözleri tutamayıp yüksek sesle telaffuz etti.

"Umarım yatak odamıza da bizimle birlikte gelmezler."

Gianferro sert bir tonla cevap verdi.

"Elbette hayır."

MÜKEMMEL GELİN

Makyajına gösterdiği tepki gibi bu da açık ve net olmuştu. Normal biri buna güler geçerdi. Fakat o bir prensti ve şakadan anlamıyordu. Millie sözlerine daha çok dikkat etmesi gerektiğini anlamıştı. Kocası bir prensti ve emretmeye alışmıştı. En önemli konu ise böyle bir adamı nasıl idare edecekti? Hele ki onun gibi tecrübesiz bir kız için daha zordu.

Belki de bu daha iyiydi. Mazisi tertemizdi. Geriye baktığında Gianferro ile mukayese edeceği bir erkek girmemişti hayatına. her şeye yeni başlıyorlardı ve aşkı kocasından öğrenecekti. Bu çok çabuk da olabilirdi ya da yıllarca sürebilirdi. Önlerinde upuzun bir ömür vardı. Birbirlerini tanıyacaklar ve sevgi ile bağlanacaklardı. Olgun düşünmeli ve kocasının kesin kararlı tavırlarına alınmamalıydı. Mutluluk yolunda önüne çıkan engellerle savaşmalıydı. Pes etmemeliydi.

Balayı odasına mutlulukla göz gerdirdi. Vazodaki leylaklar ve güller odayı nasıl da hoş bir parfüm kokusuyla doldurmuştu. Gianferro karısının yüzündeki mutluluk dolu ifadeyi görünce memnuniyetle gülümsedi.

"Sanırım odamızı beğendin. Dekore ettirirken özellikle sade ve sıcak bir ortam yakalamaya gayret ettim. Peki, şimdi ne yapmak istersin?"

Millie kıpkırmızı oldu. Onu kollarının arasına alıp öpmesini istediğini nasıl söyleyebilirdi ki? Tamamen yalnız kaldıklarından emin olamamıştı. Odaya her an bir hizmetkar girebilirdi, ya da kocasını önemli biri arayabilirdi. Kararsız ve çekingen bir edayla cevapladı. "Hiçbir fikrim yok."

Genç adam Millie'i omuzlarından kavrayıp kıvılcımlar saçan kara gözleriyle baktı.

"Demek hiçbir fikrin yok. Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Millie."

"Gianferro.."

"Sshh! İkimiz de ne yapmak istediğimizi biliyoruz değil mi?"

Daha sonra dudaklarını ateş gibi yanan genç kızın dudaklarına bastırdı. Millie'nin nefesi kesilmişti, bacakları titriyordu. Millie kendisini kocasının kollarına bıraktı. Bu anı uzun zamandır hayal ediyordu.

"Perdeleri kapatmamı ister misin?"

Millie'nin yarı kapalı gözleri telaşla açıldı.

"Korumalar bunu fark etmez mi? O zaman ne yapmak üzere olduğumuzu anlarlar."

"Benim küçük sevgilim, sevişmek için gece olmasını mı bekleyeceğiz?"

"Bilmiyorum."

Gianferro perdeleri kapatırken sözlerine devam etti.

"Benim içinde bulunduğum konum korunmamı gerektiriyor. Artık bir Aile kurdum. Bu yüzden güvenliğimiz daha da önem kazandı. Onlar çok iyi yetiştirilmiş bir ekip. Yeri geldiğinde görmemeyi duymamayı bilirler. Rahat ol. Ne yazık ki diğer yeni evli çiftler gibi özgürce istediğimizi yapamayacağız. Mesela seni kumsalda öpemeyeceğim, ya da sahil meyhanesinde el, ele dans edemeyeceğiz. Ama tüm bu fantezileri evimizde yaşayabiliriz."

Bakışları öyle etkiliydi ki, genç kız için onun yanında olmak yeterli olacaktı. Sesi boğuk ve istek doluydu. Genç kız utanarak sordu.

"Bana bunu nasıl yapacağımızı gösterir misin?"

Bu prensin şimdiye kadar duyduğu en erotik soru olmuştu. Zaten Millie'de onu en çok heyecanlandıran şey doğallığı ve içtenliğiydi.

"Sana her şeyi öğreteceğim. Seni zevkten çılgına çevireceğim. Balayımızın sonunda tecrübeli, tüm aşk oyunlarını bilen bir kadın olacaksın."

Bazen onun sözleri Millie'i ürkütüyordu. Şu an da öyle hissetmişti. Tecrübesizliğinin onu sıkmasından korktu. Bu öğrenme sürecinde kendi kurallarını da ortaya koyması gerektiğini fark etti. Sekste sessiz ve çekingen olmak istemiyordu.

"Yeter artık öp beni." diyerek kollarını kocasının boynuna doladı.

Masumiyeti ile istekli oluşu arasındaki kontrast genç adamın ateşini iyice körüklemişti. Haftalardır içinde tutmaya çalıştığı ihtiras dalgası bir çığ gibi büyüyüp genç kızı kucakladı. Artık öpüşleri iyice sertleşmişti. Millie'nin dudakları serin suların aktığı şelaleyi bulmuş gibi açıldı ve onun dudaklarıyla beraber hareket etmeye başladı. Prensin elleri genç kızın göğüslerini kavradığında Millie zevkle inledi. Göğüs

uçları bahar tomurcukları gibi fışkırmıştı. Gianferro onlara parmak uçlarıyla dokundu. Millie zevkle inledikçe göğüslerine dokunan parmakların da şiddeti artmıştı. Genç adam Millie'nin üzerindeki elbiseyi yırtarcasına sıyırıp çıkardı. Onun tenini tümüyle hissetmek istiyordu. Sonra biraz yavaşladı. Bu ilk sevişme Millie'nin tüm seks hayatını etkileyeceğinden dikkatli olmak zorundaydı. Onu ürkütmemeliydi.

İkisi de sabırla bu ziyafeti beklemişlerdi. Acele edip büyüyü bozmak istemiyordu. Ellerini yavaşça sırtından aşağı doğru kaydırdı. Küçük yumuşak kalçalarını avuçlarına alıp sıktı. Oradan göbeğine inip onu öpücüklere boğdu. Millie bu temastan gıdıklanmıştı. Vücudunu keşfetme gezisi dakikalarca sürdü. Daha sonra onu kucaklayıp yatağa yatırdı. Üzerindeki gömleği ve pantolonu çarçabuk sıyırıp attı. Yanına uzanmadan önce güzelliğini hafızasına kazıdı. Bembeyaz vücudu ve yastığa yayılmış sarı saçlarıyla Venüs heykelinden farkı yoktu.

Millie çırçıplak yatakta uzanırken utanmanın aksine gururla vücudunu kocasına sergiledi. O an gücün kendine geçtiğini hissetmişti. Onu baştan çıkarmak çok etkileyici bir duyguydu. Millie ilk defa kadınlığın gizemli güzellini keşfetmişti. Genç adamın vücuduna hayranlıkla baktı. Göğsü simsiyah kıvırcık tüylerle kaplıydı. Vücudu kaslı ve sertti. Uzun bacakları çıplakken onu daha da heybetli

gösteriyordu. Başını kocasının göğsüne koyup parmaklarıyla vücudunu okşamaya başladı. Gianferro zevkle inliyordu. Şimdiye kadar hiç böylesine yumuşak parmaklar tarafından okşanmamıştı. Parmakları aşağıya doğru inince genç adam irkilip doğruldu ve Millie'yi kavradı.

"Artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Seni istiyorum."

Genç kızın sertleşmiş erkekliğine korku dolu gözlerle baktığını görünce onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Millie gördüğünden korkmamalısın. Kadın ve erkek birbiri için yaratılmıştır. Her şey çok güzel olacak. Şimdi sakin ol ve benim dediklerimi yap. Sakın kendini kasma."

Şimdiye kadar hep tecrübeli kadınlarla birlikte olduğundan yatakta hızlı ve vahşi olmayı severdi. Fakat karısı bakireydi ve onu kesinlikle incitmek istemiyordu. Millie gözlerini sımsıkı kapamış olacakları bekliyordu. Gianferro hiç acele etmedi. Karısını şefkatle öpmeye başladı, parmakları da ipek tenini nazikçe okşuyordu. Millie gevşediğini hisset-

ti. Sanki bir bulutta uçuyordu. Genç kız artık tükendiğini hissediyordu. Sanki arzuyla erimekteydi. Ellerini genç adamın sırtında dolaştırdı. Daha dokunmak istediği bazı yerler vardı, fakat buna cesaret edemedi.

"Evet, Millie o bölgeye dokunmasan iyi olur."

"Dokunmamı istemiyorsun, öyle mi?"

"Evet, eğer beni iyice heyecanlandırırsan kendimi daha fazla tutamayabilirim. Seni çiğnemeden yutarım."

"Ben yemek değilim."

"Evet, öylesin. Hem de şimdiye kadar tatmadığım bir lezzete sahipsin."

Sevişirken aralarında geçen bu heyecan verici konuşmalar ikisini de iyice alevlendirmişti. Gianferro bacaklarının arasına dokunduğunda Millie kendisini tutamayıp çığlık attı. Zevkten ölecek gibi hissediyordu. Çılgınca onu kendine doğru çekti. Artık tüm korkuları geçmişti. Onun tüm vücuduna sahip olmasını istiyordu. Artık Gianferro'nun bedeninin tüm ağırlığını üzerinde hissediyordu. İçine giren sert sıcaklık tüm bedenini sardı.

"Canın acıyor mu?"

" Hayır, iyiyim."

Gianferro üzerinde yavaş, yavaş hareket etmeye başladı. Millie kalbinin göğsünü delip çıkacağını hissetti. Artık sözcüklere gerek yoktu. İki vücut uyum içinde hareket ediyordu. Gianferro tüm gücüyle ileri doğru hareket edince Millie acı ile inledi. Böyle bir acıyı beklemiyordu. Genç adam dudaklarıyla onu teselli etti. Birkaç dakika sonra ikisi de inleyerek kenetlendiler. Artık Millie onundu. Gianferro vücudunu Millie'den çekerken gözleri zevkten kapalıydı ve İtalyanca bir şeyler mırıldandı. İkisi de yorgun ama mutlu bir şekilde yatmaya devam ettiler.

"Demin İtalyanca söylediğin sözler neydi?"

"Hiçbir şey."

"Beni kandıramazsın. O sözlerin anlamını öğrenmek istiyorum."

"Belki de söylediğim sözler bir kadının duymaması gereken sözlerdi."

"Masum olabilirim ama saf değilim. Tüm yatak odası sırlarını öğrenmek istiyorum. Seni memnun etmek istiyorum."

"Ama beni yeterince memnun ettin."

"Bilgimi artırmak istiyorum."

"O kelimelerle şaşkınlığımı ve aldığım zevki dile getirdim. Korunmadan sevişmek harika bir duygu!"

"Yani sen daha önce hep korunduğunu mu ifade ediyorsun? İlk defa benimle mi korunmadan seviştin?"

"Evet, asla."

"Hastalık kapmak riskinden dolayı mı?"

"Elbette. Ama seninle böyle bir risk yok hayatım. Sen benim kadınımsın. Vücudun bir tek bana ait. Ona ilk ben sahip oldum ve hep öyle kalacak. Aşkımızın meyvelerini bir tek sana zerk edebilirim."

Bu çok klasik bir açıklamaydı. Üstelik Millie bunu rahatsız edici bulmuştu. Banyoya gidip temizlenmesi gerekiyordu. Sabahlığı ile geri döndüğünde Gianferro hemen itiraz etti.

"Beni güzel vücudunu görmekten mahrum etme."

Millie ipek sabahlığı üzerinden sıyırdı ve tekrar kocasının yanına uzandı.

Genç kadının aklı karışmıştı. Gianferro'nun sözlerindeki buyurucu tavır rahatsız ediciydi. Aslında düğün öncesi kuracakları aile ile ilgili hiç konuşmamışlardı. Millie hemen çocuk sahibi olmak istemiyordu. Daha çok gençti ve kocasını iyice tanımak istiyordu. Ama prensin sözlerinden soyunu devam ettirmek istediği ve hemen bebek sahibi olmak istediği çok açıktı.

"Sanırım bu konuyu konuşsak iyi olacak."

Gianferro Millie'ye sarılıp öptü.

"Böyle çıplakken konuşabileceğimizi hiç sanmıyorum. Seviştikten sonra konuşmaya ne dersin?"

Genç adamın etkileyici bakışları ve erotik ses tonu karşısında Millie daha fazla direnemedi. Tekrar ateşle öpüşmeye başladılar. Genç kadın bu kez daha bir güvenle ellerini kocasının vücudunda özgürce dolaştırdı. Vücutları tekrar açlıkla birleşti. Millie bu kez daha fazla zevk aldığını hissetti. Gianferro'nun dokunuşlarına doymanın imkanı yoktu. Öylesine güzel okşuyordu ki genç kadın kendinden geçmişti.

İkisi de yorgun bir halde uzandıklarında Gianferro yüzünde yaramaz bir ifade ile karısına dönüp,

"Ee sevgilim, söyle bakalım. Acaba hamile kalmış olabilir misin?"

ALTINCI BÖLÜM

"Millie duydukları karşısında şaşkınlıktan donup kaldı. Vücudu sanki taş kesilmişti. Ama beyninde bu sözler dönüp duruyordu. Kendisini toparladıktan sonra sordu.

"Ne dedin?"

Kocası güldü. Kollarını başının arkasına dayamış tavana bakarak konuştu.

"Sesli düşünüyordum sevgilim. Merak ediyorum acaba şu an içinde bir tohum filizlenmiş midir?"

Millie bu sözlerin şaka olup olmadığını anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Fakat kocası çok ciddi gözüküyordu.

"Yani benim hemen hamile kalmamı istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, hayatım. Bu harika olmaz mıydı? Evliliğin amacı çocuk sahibi olmaktır. Hele ki benim pozisyonumda olan biri için bu daha da önemli bir hal alıyor. Yakında tahta geçeceğim. Dolayısıyla ileride benim yerimi alacak prenslere ihtiyacım olacak."

Millie sinirden avuçlarını sıkmış, tırnakları etine batmıştı. Benim pozisyonum derken ne kadar da kırıcı idi. Sanki Millie'nin görevi sadece ona çocuk vermekti. Üstelik de erkek çocuk. Belki de şu an onun gibi düşünememesi normaldi. İleride onu anlayabilirdi. Fakat şu an öyle yeniydi ki her şey. Millie aşk beklerken döllenmesi beklenen bir konuma gelmişti. Evlilikte uzlaşma çok önemliydi. Çocuk sahibi olma kararını birlikte almalıydılar. Ses tonunda kırgınlık ve şaşkınlık vardı.

"Ama.. ben birbirimizi tanıma süresine ihtiyacımız var diye düşünüyorum. Çocuk sahibi olmak için henüz çok erken."

Gianferro karısını kendine doğru çekip başını göğsüne dayadı. Uzun sarı saçlarını okşarken sözlerine devam etti.

"Haklı olabilirsin. Fakat çocuk sahibi olma kararı bize ait değil."

"Değil mi?"

"Elbette. Bu karar çoktan alındı. Bu kraliyetin bir kararı ve biz buna uymak zorundayız."

Millie telaş içinde nasıl açıklama yapacağını düşündü. Şu an her şeyi açıklamalıydı. İngiltere'den ayrılmadan önce gittiği doktor altı ay boyunca gebeliği önleyici bir ilaç kürü yapmıştı. Bunu ona nasıl söyleyecekti? Tam söylemek için dudaklarını araladı ki bir şey onu durdurdu. Bunun ne olduğunu pek anlayamadı. Belki de korkuydu. Kocasının vereceği tepki onu ürkütüyordu. Makyajı için o kadar söylenmişti, kim bilir bunu duyunca neler yapardı. Muhakkak hapları alıp fırlatırdı. Sonrası da malum hemen hamile kalırdı.

Bu olacakları düşündüğünde dehşetle titredi. Alışması gereken o kadar çok şey vardı ki. Yeni bir ülkede yaşıyordu. Buranın sıcağına ve yemeklerine alışmak oldukça güçtü. Üstelik kocasını daha yeni, yeni tanıyordu. Üstelik bir de prenses olarak davranmaya alışmalıydı ki bu da en zor olanıydı. Tüm bu yeniliklerle mücadele ederken bir de anne olmak fikri gerçekten korkutucuydu.

Belki de fazla paniğe kapılmamalıydı. Her şeye alışabilirdi. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı. Kocasının da buna anlayış göstermesini umdu. Birçok çift çocuk sahibi olmadan önce evliliğe alışmayı bekliyordu. Kocasının göğsündeki kıvırcık tüyleri okşarken düşüncesini açıkladı.

"Gianferro bence bir süre beklemeliyiz. Daha birbirimize yeni kavuştuk. Baş başa zaman geçirmeliyiz. Sence de öyle değil mi?"

Genç adam karına hak verdi. Henüz yatakta paylaşacak çok şeyleri vardı. Zaten balayı bu amaçla yapılırdı. Fakat sorumlulukları buna izin veremezdi. Babası her an ölebilirdi ve yeni kral o olacaktı.

Bu da aile anlamına gelirdi. Halk müstakbel prenslere bir an evvel sahip olmak isterdi. Gianferro halkına karşı sorumluluklarını yerine getirmeliydi.

"Sevgilim kafana bir şey takma. Balayı zaten birbirimizi tanımamız için yeterli bir süre olacak."

"Bence değil. Sadece birkaç hafta baş başa olabileceğiz."

Prens karısının saçlarını şefkatle okşamaya devam etti. Karısı onu halkı ve görevleri ile paylaşmayı öğrenecekti. Şimdi bunları anlamaması çok normaldi. Bu iki haftalık balayı tatili için bile bir sürü işi ertelemesi gerekmişti.

"Millie ben çok meşgul bir adamım. Buna alışsan iyi olacak."

"Ben seninle her şeyi paylaşmak istiyorum."

Gianferro işlerine karışmasına asla izin veremeyeceğini söylemek istedi. Fakat onun kalbini kırmaktan korktu. Kendi örf ve adetlerine göre kadınlar asla politika ile ilgilenmezdi. Aslında Millie ile başladığı bu yeni yaşantı ona da yeni şeyler öğretecekti. Her zaman katı ve sert olan yapısını belki biraz yumuşatsa fena olmazdı. Emin olduğu bir şey varsa o da bu evliliğin mutlu ve başarılı olması için bir tarafın daha diplomatik ve yumuşak olması gerektiğiydi.

"Elbette benim işlerimi, sorumluluklarımı paylaşıyor olacaksın. Karım ve çocuklarımın annesi olarak senin de söz hakkın olacak."

Millie yine biraz ürkmüştü. Yaşına göre bu yaşadıkları çok hızlıydı. Bir haftada yüzlerce yıllık yol kat etmiş gibi hissetti. Kocasının sözlerinden de anladığına göre hemen hamile kalması gerekiyordu. Sessizce sordu.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Tabiî ki değil. Hayatında bundan daha fazlası olacak."

"Öyle mi?"

"Doğal olarak çocuklarla ilgilenecek mürebbiyeler olacağı için kendine ait boş vaktin olacak."

Çocuklarına başkalarının bakacak olması düşüncesi Millie'i hiç de mutlu etmedi. Çocukluğunu ve annesine ne kadar yakın olduğu gözünün önüne geldi. Yatılı okula yollandığında ne kadar da acı

çekmişti. Hafta sonlarını iple çekerdi. Fakat o artık bir prensesti ve bu farklı hayatın kurallarına uymak zorundaydı. Acaba kocası da çocukları ile fazla yakınlık kurma taraftarı değildi?

"Evet, haklısın. Çocukları büyütürken yardımcıların olması fena olmaz."

Gianferro onu burnunun ucundan öptü. "Bizim çocuklarımız Kraliyet kurallarına göre yetiştirilecekler. Onların her türlü eğitimleri ile özel mürebbiyeler ilgilenecek. Böylece sen de görevin gereği sosyal faaliyetlerle ilgilenebileceksin."

Ne acımasızca bir açıklamaydı bu böyle: " *Kendini meşgul edecek bir sürü iş bulacaksın.* " Demek artık hayatı böyle geçecekti. Balolar, defileler, açılışlar ve yemek davetleri. Çocuklarını da yatarken iyi geceler demek için görebilecekti. Bunlar hiç de hayal ettiği şeylere uymuyordu. Dalgın bir şekilde cevap verdi.

"Anlıyorum."

Gianferro karısının ses tonundaki hayal kırıklığını fark etmişti. Kadınlar neden kolay mutlu olamıyorlardı? Bu kadar genç ve bozulmamış olmasına rağmen nasıl da hırslı ve inatçıydı. Mücevherler ve şık giysilerle yetinse olmuyor muydu? Onu memnun etmek için başka konuya geçti.

"Tabi atları da unutmayalım. Özellikle sana ayrılmış olan saf kan Arap atı."

"Benim atım mı?"

Heyecanla doğruldu. Gözleri pırıl, pırıl parlıyordu. Prens amacına ulaştığını fark ederek memnuniyetle gülümsedi.

"Millie sana istediğin her şeyi sunacağımı söylemiştim. Aslında bu sana bir sürpriz olacaktı, fakat bekleyemedim."

"Bu harika bir haber."

"Balayımızın ikinci haftamızda seni adanın öteki ucundaki haraya götüreceğim. Orası birinci sınıf at binme parkurlarıyla dolu. Doya, doya atına binersin."

Ama yine de Millie'nin tepkisi istediği gibi coşkulu olmamıştı. Neden sevinçle kollarını boynuna dolamamıştı? Ona sunduğu bu

onuru fark etmemiş miydi? Böyle saf kan bir ata sahip olmak için insanlar nelerini feda edebilirlerdi. Fakat Millie son derece sakin gözüküyordu.

"Memnun olmadın mı, Millie?"

Kocasının sesindeki soğukluğu fark edince hemen toparlandı. Onun kaygılarını ve endişelerini anlamasını bekleyemezdi.

"Elbette çok memnun oldum. Sadece şaşırdım."

Aslında şu anda aklı aldığı gebeliği önleyici haptaydı. Tahtın varisine hemen hamile kalamayacağını ona nasıl söyleyebilirdi? Onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç cesaret edemiyordu. Bu yüzden huzursuzdu. Tüm cesaretini topladı.

"Gianferro....."

"Seni anlıyorum. Hamile kaldıysan ata nasıl bineceğini düşünüp endişelendin. Sana hak veriyorum. Hamile kaldığını öğrenir öğrenmez at binmeyi kesmelisin. Bu çok sakıncalı olur. Bu senin için büyük bir fedakarlık olacak, ama doğumdan sonra doya, doya binersin."

Bir şeyi özlemle beklemenin tadını iyi bilirdi. Evlenmeye karar verdiği bu bir sene boyunca metreslerine de ara vermişti. Artık yeni bir hayat kuracaktı ve dürüst bir başlangıç yapması gerekiyordu. Bu süre boyunca sevişmeye hasret kalmıştı. Ama bu açlık ona iyi gelmişti. Şimdi karısına tüm arzu ve ihtirasını gösterebilirdi. Millie'nin göğüslerine dokundu. Genç kadın titredi. İki vücutta aşka ve sekse açtı. Millie kocasının her şeyi onun yerine düşünüp karar verdiğini fark etmişti. O özgürlüğüne düşkün bir insandı. Yönetilmeye alışması zor olacaktı. Kocasına bir varis vermek onu çok mutlu edecekti. Fakat henüz değil. Biraz bekleseler ne zararı olurdu ki?

Kocasının okşamalarına daha fazla direnemeyeceğini fark etti. Vücudu gittikçe gevşiyordu. Kafasındaki kaygılar ve endişeler de bir, bir kayboluyordu. Sevişerek aralarındaki tüm engelleri yıkacaklarını düşündü. Gözlerini kapatıp dudaklarını ona doğru uzattığında, Gianferro kazandığı zaferle gururlandı. Millie'nin her sevişmeden sonra daha da kadınsılaştığını fark etti. Çabuk öğreniyordu. Bu genç

adamı memnun etti. Kadınının ateşli ve istekli olması onu hep tahrik ederdi. Gianferro göğüs başlarını öptüğünde genç kadın zevkle gerildi. O da kocasının vücudunu okşayarak kasıklarına doğru indi. Sertliğine dokunduğunda Gianferro memnuniyetle doğruldu. Karısının ona dokunması büyük haz veriyordu. Öncelcri utangaç bir edayla yaptığı okşamalar her geçen dakika daha arzu dolu ve ateşli oluyordu. Gianferro'nun dudakları bacaklarından aşağı doğru hareket etmeye başladığında Millie kendini kontrol edemez hale gelmişti. Bu hissettiklerini tarif etmenin imkanı yoktu. Genç adam onu zevkle öperken onun vücudunu keşfeden ilk erkek olmanın gururunu taşıdı. Ona bu zevki veren ilk erkek oydu. Genç kadın bir yay gibi gerilip sonra gevşeyip titreyerek kendisini yatağa bıraktı.

İkisi dc yorgunluktan derin bir uykuya daldılar. Kolları birbirine dolanmıştı. Saten çarşaf buruşmuş, yorgan yere kaymıştı. İki çıplak vücut yorgun ama mutlu bir şekilde yatmaktaydı. Gianferro gözlerini açtığında odanın karanlık olduğunu fark edip şaşırdı. Başucundaki lambayı yakıp saate baktı. Saat neredeyse dokuz oluyordu. Bu kadar ateşli sevişmelerden sonra böylesine baygın uyumalarına şaşmamak gerekti. Millie'nin dağılmış saçlarını okşayarak uyandırdı.

"Sevgilim artık kalksak iyi olacak. Akşam yemeğini kaçırmak üzereyiz."

Millie gözleri kapalı kocasına sarılıp mırıldandı.

"Ben aç değilim."

"Ama ben acıktım."

Millie'nin onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Onun kollarındayken kendisini cennette gibi hissediyordu.

"Yatakta bir şeyler yesek olmuyor mu?"

Gianferro genç kadının kollarını nazikçe vücudundan çekti ve kararlı bir ses tonuyla.

"Maalesef bu olanaksız! Şef bizim şerefimize şahane bir sofra hazırlamıştır. Aşağıya inmezsek herkes merak eder."

MÜKEMMEL GELİN

Mecbur olmak kraliyet ailesinin üyelerinin vazgeçemediği bir kuraldı. Halbuki, özgür olsalar şu an bir otelde olabilirlerdi ve yatakta şampanya içip havyarlı sandviçle karınlarını doyurabilirlerdi.

"Tabi ki yatakta yiyemeyiz. Ne aptalım! Senin prens benim de prenses olduğumu yine unuttum."

"İşin bir de iyi tarafını düşünelim. Ne kadar çabuk yemeğe gidersek hizmetkarlar da o kadar çabuk odalarına çekilirler. Böylece baş başa kalabiliriz."

Bu ne kadar da can sıkıcı bir olaydı. Kendi evlerinde özgür kalabilmek için hizmetçilerin çekilmelerini bekleyeceklerdi. Bu yeni Millie'e alışmak zor olacaktı. Bu sabah uyandığında genç kızdı. Şu an ise kadınlığa adım atmıştı. Kendisini oldukça farklı hissediyordu. Kocasına nazlanmayı sürdürdü.

"Ama bütün günü yatakta geçirdik. Şimdi de çıkmasak ne olur ki!"

"Haklısın aşkım. Ben de tüm günü yatakta seninle geçirmeye hazırım. Ama görgü kurallarına göre yemeğe katılmalıyız."

Millie giyinirken yine içini vicdan azabı doldurdu. Kocasına hap kullandığını söyleyememişti. Ama bunu evliliklerinin sağlam olması için yapmıştı. Onu tanımaya ve bu yeni hayatına alışmak için zamana ihtiyacı vardı. Annesinin öğüdü aklına geldi. *Her kadının kocasından gizlediği bir sırrı olmalı. Bu onu daha da gizemli kılar* demişti.

Büyük yemek salonu gümüş şamdanlarda yanan mumlarla aydınlatılmıştı. Yemekler nadide porselen takımlarda sunuldu. Koskoca masada yalnız olmak genç kadına oldukça sıkıcı geldi. Hizmetkarla başları önlerinde son derece dikkatli ve saygılı bir biçimde servis yaptıktan sonra onları yalnız bıraktılar. Millie hayranlıkla kocasını süzdü. Yanık teni giydiği spot Gucci mavi gömlekle daha da belirginleşmişti. Daha dakikalarca önce onun kolları arasında olduğunu düşününce yine heyecanla ürperdi. Hizmetkarların hepsi de Fransızca konuşuyordu. Kahve servisi yapıldığında Millie Fransızca teşekkür etti.

"Gianferro Fransızcam yetersiz kalacak."
"Merak etme gün geçtikçe ilerletirsin."
"Bence ders almalıyım. Okulda da hep ihmal etmiştim."
"Fena fikir değil. Yarın hemen bir özel hoca çağırırız."
"Belki de kurs ortamında öğrensem daha faydalı olur."
"Diğer insanlarla mı?"
"Bunda şaşıracak ne var? Sizin ülkenizde böyle kurslar yok mu?"
"Elbette var. Eğitim sistemimiz oldukça ciddi ve iddialıdır. Fakat senin durumunda bu uygun olmaz."
"Yani beni toplumdan uzak mı tutacaksın?"
Gianferro'nun bakışları kızgındı. "Yerinde olsam bu durumu bu şekilde ifade etmezdim. Buna insanlardan bir adım uzak duracaksın diyelim."
Millie başını sallayarak onayladığını belirtti. Yine özgür tutumu ile sorun çıkarmıştı. Kocasını oldukça kızdırmış olduğunu fark etti. Sessice kahvesini yudumladı. Alışması gereken yeni bir şeyin de farkına varmıştı. Bu da insanlarla arasında hep bir duvarın olacağı gerçeğiydi. En önemli şeyin kocasını iyi tanımak olduğunu düşündü. Böylece zamanla onu yumuşatabilirdi. Nasıl da otoriter bir bakışı vardı. İstediği gibi düşünülmediğinde hemen sağ kaşı havaya kalkıyordu. Demin odada ona ihtirasla sarılan erkek nerede idi?
"Millie, neden yüzün kızardı? Bana kızgın mısın?"
"Hayır, sadece düşünüyordum."
"Mmm."
Kocasının sesindeki alaycı ton sinirine dokundu. Sanki küçük bir kız çocuğunun somurtması ile ilgili alay ediyordu. Onu çok saf gördüğü açıktı. Belki de en iyisi hayatının temeline inip onu tanımaya çalışmaktı.
"Adada büyümek nasıl bir duygu?"
"Hangi açıdan soruyorsun?"
Millie utangaç bir edayla gülümsedi. Özel hayatı ile ilgili konuşmaktan hoşlanmıyor muydu? Şu an karşısında oturan kocasıydı

ve ona istediği, merak ettiği her şeyi sorabilirdi. Yoksa erkeklerle sohbet etmeyi beceremiyordu? Buna pek şaşırmazdı zira hiç ciddi bir beraberlik veya randevu yaşamamıştı. Şimdiye kadar hayatını okul ve atlar doldurmuştu. At binmeyi öğrenip nasıl usta bir binici olduysa iyi bir eş olmayı da çabucak öğreneceğinden emindi. Sohbete devam etmeye çalıştı.

"Yani okula gittin mi? En samimi arkadaşın kimdi? En sevdiğin oyun neydi? Yaramazlık yapar mıydın? Bunun gibi şeyleri merak ediyorum."

"Kardeşlerim ve ben sarayda eğitim aldık."

"Bu oldukça zevkli olmalı."

"Hiç de zevkli değildi. Bizim fazla arkadaşımız olmadı. Sarayın sınırları dışına çıkmamız yasaktı. Hayatımız boyunca okulda kalabalık bir sınıfta gürültü ve yaramazlık yaparak ders yapmanın nasıl olduğunu merak edip durduk. Daha sonra Oxford'da yatılı okurken tüm merak ettiğim şeyleri yaşadım. Dehlizlerde yapılan gizli bira içme partileri. Profesörlerin keplerini çalmak ve bunun gibi bir sürü yaramazlık."

Bunları anlatırken yüzü heyecanla aydınlanmıştı. Onun böyle zevkle konuşması genç kadını sevindirdi. Böyle konuşarak onu keşfedecek ve daha iyi tanıyacaktı.

"Yatılı okula gitmenin en iyi yanı sıkı dostluklar edinmektir. Çünkü tüm sırlarını onlarla paylaşırsın."

"İzole edilerek yaşamak kraliyet ailesinin bir ferdi olarak zorunluluktu. Bu halen de böyle devam ediyor. Artık pek çok şeye alıştığım için bazen fark bile etmiyorum. Beni şimdi daha iyi anladın sanırım. Maalesef artık İngiltere'de gibi aklına esen bir şeyi yapamayacaksın."

Bu yine de Millie için yeterli gözükmedi. Gelmeden önce kocasının ülkesi ve tarihi hakkında birçok kitap okumuştu. Fakat kelimelerden öteye gitmeyen bu bilgiler şu an yetersiz geliyordu. Biraz daha onu tanımaya dayalı özel bir soru sorarak sohbeti devam ettirmeye çalıştı.

"Anneni kaybetmek herhalde seni çok sarsmıştır. Kaç yaşındaydın?"

Gianferro'nun yüzü hüzünlenmişti. Karısı yarasına dokunmuştu. Bu yara yıllar geçmesine rağmen tazeydi. Acıyı içine gömmüştü fakat hala sızlıyordu.

"Annesini kaybeden her çocuk gibi tabi ki ben de çok etkilendim. Prens olmak acını hafifletmiyor."

Millie diğer çocuklardan farklı olarak Gianferro'nun acısını doya, doya yaşayamadığını fark etti. Uzanıp kocasının elini okşadı. Tam o esnada kapı çalındı ve genç adam hemen elini çekti.

"Böyle bir gecede bizi kim rahatsız etmeye cüret edebilir? Giriniz."

Kapıda beliren kocasının baş danışmanı Alesso idi. Yüzü gergin ve sıkıntılıydı. Millie de telaşlanmıştı. Gianferro telaşla yerinden fırladı. Yüzündeki ifadeden kötü bir haber alacağını hissettiği fark ediliyordu. Yüzü de kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"Qu'est_ce que c'est?" diye sordu.

Millie kocasından bir açıklama bekler halde ona baktı. Fakat kocası Alesso'dan gözlerini ayırmamıştı. Baş danışman başını eğdi ve son derece üzgün bir ses tonu ile.

"Kral öldü. Başımız sağ olsun." dedi

Gianferro bir yumruk yemiş gibi sendeledi. Bir an anlamsız gözlerle etrafını süzdü. Daha sonra Alesso önünde diz çöktü ve:

"Yeni Kralımız çok yaşa." dedi.

Millie şaşkınlıkla olanları izliyordu. Daha prenses olmaya hazır değilken şimdi de kraliçe mi olmuştu? Artık daha büyük değişiklikler onları bekliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Millie kendisini bir masalın içinde gibi hissediyordu. Alesso şimdide dizleri üzerinde ona dönmüş saygı ile elini öpüyordu.

"Kraliçem çok yaşayın."

Millie donup kalmıştı. Eli havada öylece bakakaldı. Nasıl bir cevap vermeliydi ki? Umutsuzca kocasına baktı. Şu an bulundukları oda ve mumlarla aydınlanmış atmosferin bir film karesinden hiç de farkı yoktu. Gianferro hala gözlerini boşluğa dikmiş bakıyordu. Sanki Millie görünmez olmuştu. Şu an alınganlığın sırası değildi. Kendini Gianferro'nun yerine koydu ve içinde bulunduğu şaşkınlığı ve acıyı anladı. İçgüdüleri şu an onu acısıyla baş başa bırakması gerektiğini söylüyordu. Bu çok zor bir durumdu. Yas tutmaya bile vakti olmayacaktı. Hemen krallığı ilan edilecek ve ülkeyi idare etmeye başlayacaktı.

Aslında doğduğu günden beri bu role göre yetiştirilmiş olmasına rağmen şu an panik içinde olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. Kocasının gözleri daha da kararmıştı. Millie ürperdiğini hissetti. Ona ne kadar da uzak ve soğuk duruyordu. Karısı olarak ona yardım etmeliydi ama o da donup kalmıştı. Sanki dudakları mühürlenmiş açılmıyordu. Karasızca kocasını izledi. Tüm sorumluluk genç adamın omuzlarına yüklenmişti. Nasıl da hüzün dolu duruyordu. Odayı sessizlik bir örtü gibi sarmıştı. Annesi de hayatta değildi ve bu yaşadığı ikinci büyük kayıptı. Ama artık yalnız değildi. Karısı ona

destek olacaktı. Evet, bir şeyler yapması gerekiyordu. Tüm cesaretini topladı ve kocasına doğru yaklaştı. Elini tuttu. Kocasının eli buz gibi ve kaskatıydı.

"Gianferro çok üzgünüm."

Genç adam bir an karısını süzdü. Onun dayanamayıp ağlamasından korktu. Bu durumda hiç de uygun düşmezdi. Artık kraliçe olmuştu ve bu konuma uygun davranmalıydı. Bundan sonra halkını yönetirken o da yanında yer alacaktı ve bu ağır sorumluluğa hazır olmalıydı. Kendisini toparladı ve boğuk bir sesle konuştu.

"Teşekkür ederim. Şu an en önemli konu Kralın başladığı işlere devam etmek, onun izinden gitmek. Tabiî ki yas tutacağız fakat onun ülkesi için yapmış olduklarını da hatırlamalıyız. Şimdi hemen Solajoya'a dönmeliyiz."

Millie itaatkar bir edayla başını sallayıp onu onayladı. Her şey ne de çabuk olup bitmişti. Gianferro'nun soğukkanlılıkla yapılacakları planlayıp organize etmesi de çok etkilemişti. Babası monarşiyi kurmuştu oğlu da bunu devam ettirecekti. Daha sonra Gianferro telefonun başına geçip birçok görüşme yaptı. Alesso şaşkınlıkla ortalarda dolaşan Millie'ye kibarca siyah bir matem elbisesi giymesinin uygun olacağını belirtti. Gerçi balayına çıkan bir gelinin bavulunda siyah bir elbisenin bulunması mucize olurdu. Fakat son anda ablasının çok sade fakat şık siyah Versage marka ipek bir elbiseyi bavuluna koyması için ısrar ettiğini hatırladı. Bu elbise saraya gitmek için yolda giymeye uygun olacaktı. Odasına döndüğünde hizmetçinin çoktan bavulları hazırladığını ve siyah elbiseyi de askıya takmış olduğunu gördü. Çarçabuk giyindi. Açık saçlarını sımsıkı toplayıp firketelerle tutturdu. Siyak ipek çorapları da giydiğinde yas durumu için son derece uygun giyindiğini görüp rahatladı.

Arabaya bindiler. Uzun ve sessiz bir yolculuktan sonra saraya vardılar. Saray hemen yas havasına bürünmüştü. Tüm bayraklar yarıya indirilmişti. Düğün için süslenmiş olan saray şu an Kralı için yas tutuyordu. Her şey çok üzgün gözüküyordu. Halk sokaklara dökülmüş sarayın bahçesinde gözyaşları içinde yas tutuyordu.

MÜKEMMEL GELİN

Srayın geniş avlusunda hükümetin ileri gelen diplomatları ve politikacıları dizilmiş taziyelerini sunmak için Gianferro'yu bekliyordu. Yol boyunca kocası ağzını açmamış, düşünceli bir şekilde gözünü yola dikmişti. Millie zaman, zaman bu sessizlikten çok rahatsız olmuş fakat ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilememişti. Bir ara eline dokunmak istemişti. Fakat kocası bunu fark etmemiş gözüktü. Bu durumda genç kadın ellerini kucağında bitiştirmiş ve sessizce saraya varmalarını beklemişti. Bu hayatının en sıkıcı araba yolculuğu olmuştu.

Saraya vardıklarında Gianferro ona dönüp emreder bir tonda, "Konukların taziyelerini kabul ettikten sonra sarayda bize ayrılan bölüme geçersin. Ben işim biter bitmez yanına gelirim."dedi.

"Ne zaman?"

"Millie, bilmiyorum. Biraz sabırlı olmalısın."

Tüm konuşmaları bu kadar olmuştu. Daha sonra Millie kocası ile beraber etraflarını saran saygılı kalabalığın taziyelerini kabul ettiler. Millie bu insan selini selamlamaktan yorgun düşmüştü. Nihayet bu sıkıcı tören sona ermişti. Millie saray görevlisi tarafından kalacakları özel bölüme götürüldü. Genç kadın ayağındaki ayakkabıları fırlattıktan sonra bu geniş odaya göz gezdirdi. Kalbi hüzünle doldu. Bu lüks kocaman sarayda yapayalnızdı. Ağlamak istedi fakat o kadar yorgundu ki buna bile mecali yoktu. Üzgündü ve aklı karışmıştı. Kendisini buraya ait hissetmiyordu. Gianferro'nun babasıyla nişanlarının ilan ettiği akşam tanışmıştı. Daha sonra Kral iyice ağırlaşmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Bunları düşünürken kapı çalındı ve eltileri onu ziyarete geldiler. İkisi de Millie'nin önünde saygı ile eğildiler. Millie buna henüz alışamamıştı.

"Lütfen buna gerek yok." diye utanarak mırıldandı. Eltilerinden uzun boylu olanı başını kaldırmadan, "Fakat siz artık kraliçemizsiniz ve size saygılarımızı sunmalıyız." dedi.

Millie bu söylenenleri son derece inanılmaz buldu. O artık bir kraliçeydi. Henüz alışmaya fırsatı olmamıştı. Bu yüzden kendi ülke-

sinden olan ve ablası yaşlarında bu iki kadın tarafından yerlere kadar eğilinip selamlanmak çok garip gelmişti.

Ella ve Lucy Kralı iyi tanıdıklarından oldukça üzgün gözüküyorlardı. Lucy elindeki ipek mendille gözyaşını silip konuştu.

"Guido için çok üzülüyorum. Uzun yıllar Avrupa'da yaşayıp babasına destek olmadığı için kendisini suçluyor."

"Nico da aynı durumda. Yıllar boyu yaptığı tehlikeli sporla babasını üzmeseydim, babam daha uzun yaşardı diyor."

Millie şaşırmıştı. Onları teselli etme ihtiyacı duydu.

"Kral yaşlanmıştı. Uzun zamandır da hastaydı."

İki kadın da başlarını kaldırıp hayretle Millie'yi süzdüler.

"Fakat anneleri öldüğünden beri Kral onların her şeyiydi." dedi Lucy yutkunarak.

Millie bir an kendisini tekmelemek istedi. Nasıl böylesine duyarsız konuşmuştu. Kim bilir onun hakkında ne düşünmüşlerdi? Belki de kraliçe olduğunu öğrenince ukala bir budala haline dönüştüğünü sanmışlardı.

Bakışlarındaki merak çok net anlaşılıyordu. Ayrıca aralarındaki statü farkı hemen görünmez bir duvar örmüştü. Millie kendisini onlara tanıtamadan böyle bir statüye sahip olmasının iyi olmadığını fark etti. Derin bir nefes aldı. Onların kendisini ukala veya kalpsiz biri gibi görmelerini istemezdi.

"Çok üzgünüm." dedi. Fakat sesi kupkuru çıkmıştı. Üstelik onların gözleri yaşlı iken o ağlayamıyordu bile. O an eltileriyle hiçbir zaman yakın dost olamayacağını anladı. Daha şimdiden ondan uzaklaşmışlardı. Ya da başka bir deyişle kraliçe olmanın fazla yakın dostu olmayacağı anlamına geldiğini anlaması gerekiyordu.

Cenaze düğünlerinin yapıldığı Katedralde yapıldı. Ama şimdi her şey farklıydı. Etrafta yas ve gözyaşı vardı. Halk sokakları doldurmuştu. Sarayın kapısı halkın bıraktığı sevgi çiçekleriyle dolmuştu. Kocası sanki bir gecede beş yaş çökmüştü. Ülkeye gelen yabancı

diplomatlar ve politikacıların da yer aldığı merasim sona erdiğinde Millie kendisini ölecekmiş kadar yorgun hissetti. Kralın ölüm haberini aldıkları andan beri kocası ile yalnız kalamamıştı. Sanki herkes ondan bir parça istiyordu ve kendisi de bu sıranın en sonundaydı.

Nihayet tören sona ermişti. Millie odasına girer girmez siyah döpiyes ve şapkadan oluşan yas giysisini çıkardı ve kendisini sıcak köpüklerin huzuruna bıraktı. Uzun bir süre sıcak suda gözlerini kapatıp kendisini dinledi. Daha evleneli bir hafta bile olmamıştı, fakat genç kadın yapayalnızdı. Banyodan sonra çekmeceyi açtı ve gecelik aradı. Çeyizi hep işlemeli süslü ipek koleksiyondandı. Böyle yaslı bir ortamda bu tip bir şey giymenin uygun olmayacağını düşündü. Sinirle çekmeceyi itti. Balayı daha başlamadan sona ermişti.

Yatağa uzanır uzanmaz uykuya daldı. Odada gezinen ayak seslerini duyunca gözlerini araladı. Odadaki abajurlar açıktı. Gözleri ışığa alışınca kocasının gezindiğini fark etti.

"Gianferro?"

"Başka kim olabilir ki?" Kocasının sesi son derece soğuk ve asabiydi.

"Saat kaç oldu?"

"Gece yarısını geçti. Sen uyumaya devam et."

Fakat Millie artık gözlerini açmıştı ve uyumak istemiyordu. Verilen emirlerden ve protokol kurallarından bezmişti. Şu an kendi odalarındaydı ve istediğini yapabilirdi. Yatakta bir süre daha uzanmaya devam etti.

Gianferro camın önündeki altın yaldızlı koltuğa oturmuş eliyle ensesini ovuyordu. Tüm tören boyunca ayakta durmuş ve tüm konuklarla ilgilenmişti. Şimdi vücudunu gergin hissetmesi normaldi. Son kırk sekiz saatte doğru dürüst yemek yememiş ve uyumamıştı. Yapılması gereken öyle çok iş vardı ki, genç Kral hepsi ile ilgilenmek zorunda kalmıştı. Ama içi huzur doluydu. Merasim tam istediği gibi olmuştu. Kilisedeki ayin çok etkileyici olmuştu. Halkı babasını ne kadar da çok seviyordu. Mezarlığa giden yolda kilometrelerce

uzayan bir araba konvoyu oluşmuştu. Artık babası yoktu ve ülkenin tüm sorumluluğu onun omuzları üzerindeydi.

Gianferro içinin ezildiğini hissetti. Doğru dürüst ağlayamamıştı. Bu da içini katılmıştı. Acısını yaşamak için yalnız başına kalamamıştı. Şimdi camdan sarayın ışıkları ve dalgalanan bayrakları izlerken gözleri yaşlarla doldu. Etrafı onun başarısızlığını görmek isteyen düşmanlarla çevriliydi. Ve o bu dünyada tek başına mücadele verecekti.

Millie bir süre daha yatakta uzandıktan sonra sıkıldı ve kalktı. Üzerinde hala bornozu vardı. Kocası salonda karanlıkta oturuyordu. Yanına gidip gitmemekte kararsız kaldıktan sonra tüm cesaretini toplayıp ona yaklaştı.

"Gianferro?" Sesi çok hafif çıkmıştı. Ona kızacağından korktuğu için birazda titriyordu. Fakat kocasının tepkisi sert oldu. O düşünceleri ile baş başa kalmak istiyordu. Aslında bir bakıma da yalnızlığa alışmıştı. Şimdi etrafında karısının dolaşması ona garip geliyordu.

"Sana uykunu dağıtma demiştim."

Millie kalbinin kırıldığını hissetti. Günlerdir onun arkasındaydı ama o göz ucuyla bile ona bakmamıştı. Hayır, yatmayacaktı. Odaya dönüp tüm ışıkları açtı. Kocasının sıkıntı ile iç geçirdiğini duydu. Biraz sonra kocası odaya geldi. Üniformasını çıkarmıştı. Gömleğinin ön düğmeleri tamamen açıktı. Arkadan vuran ışık vücudunun kaslı hatlarını daha da belirginleştirmişti. Millie ona hayranlıkla baktı. Tıpkı bir tablo gibi gizemli ve çekiciydi. Genç kadın şefkatle kollarını açtı.

"Gel buraya."

Gianferro bu kez itiraz etmedi. Millie'nin yanına yüzükoyun uzandı. Genç kadın zarif parmaklarıyla onun omuzlarını ve boynunu sıkmaya başladı. Masaj yaptıkça omuzlarındaki sertlik yumuşamaya başlamıştı. Genç adam rahatladığını hissetti. Millie'nin parmaklarının ritmi hızlanmıştı. Genç kadın kocasının vücuduna dokundukça vücudundaki ateş artmaya başlamıştı. Artık kocasının ona ait oldu-

ğunu hissediyordu. Şu an yanında yatan Kral değil kocasıydı. Aralarındaki bu dokunuş tatlı bir rehaveti berberinde getirmişti. Parmakları genç adamı teselli etmeye başlamıştı. İçindeki gam ve hüzün rüzgarı da dağılmaya başlamıştı. Millie tıpkı bir anne şefkatiyle saçlarını okşamaya başladı. Daha sonra sırtına küçük öpücükler kondurdu. Gianferro ürperdi. Genç adam daha fazla dayanamadı ve dönüp Millie'ye sarıldı. Genç kadının gözlerinde masumiyet ve sevinç pırıltıları birbirine karıştı. Genç adam kendisini yeniden doğmuş gibi hissetti. İçindeki volkan alevlenmiş ve taşmaya başlamıştı. Millie'nin incecik vücudunu kolları ile sararak göğsüne bastırdı. Yumuşak göğüsleri adamın kıllı göğsüne değince genç kadın zevkle inledi. Öyle ateşle öpüşmeye başlamışlardı ki tüm dünyayı unutmuşlardı. Millie bir an nefes alamıyormuş gibi hissetti. Bir an kocasına birbirlerini sadece rahatlatmak için okşamalarının daha iyi olacağını söylemek istedi, fakat Gianferro'nun ihtirasla gerilen vücudu bunu kabul etmeyeceğini gösteriyordu. Millie itiraf etmese de oldukça halinden memnundu. Kocası pantolonunu yırtarcasına üzerinden sıyırıp attı. Kocasının gözlerindeki şehvet Millie'yi ürkütmüş olsa da, yumuşak dokunuşlarıyla sakinleşti. Her dokunuşla genç kadının vücudu biraz daha eriyordu.

Gianferro'nun gözleri yine zaferle parlamıştı. Karısına her sahip olduğu anda böyle hissediyordu. Bir an Millie'nin haykırması ile durup yüzüne baktı.

"Canını mı yaktım?"

Millie hem acı hem de zevkten deliye döndüğünü nasıl kelimelerle ifade edeceğini bilemiyordu. En derin noktalarına kadar onu hissetmek çok heyecan verici bir duyguydu. Sadece hayır demekle yetindi. Böyle hisler sadece yaşanırdı. Tarif edilmesi güçtü. Gianferro hareket etmeden önce bir süre Millie'nin zevkle aralanmış kirpiklerini ve dudaklarını izledi. Yatakta her zaman çok başarılı bir sevgili olmuştu. Şimdi de boşalmamak için kendisini zor tutuyordu. Ama yatakta cömert olmayı severdi. Karısına öncelik tanıdı ve kendisini tuttu. Bu hüneri birçok kadınla beraber olarak kazanmıştı.

Millie sanki ikiye ayrılmış gibi hissetti. Vücudu bu karanlık gözlü adama ne yapsa cevap veriyordu, fakat kalbi nedense bomboştu. Çünkü kocasının gözlerinde sadece şehvet görüyordu. Bu gözlerde aşk yer almıyordu. Aç vücudu her şeye bir anda sahip olamayacağını söylüyordu. Daha fazla düşünemedi. Sürüklendi adeta yok oldu.

Onun zevkle titreyip eridiğini fark edince o da kendisini özgürce bıraktı. Artık iki vücut da mutlulukla birleşmişti. Gianferro genellikle sevişirken pek inlemezdi fakat bu kez kendini tutamadı ve dudaklarından çıkan zevk çığlığı odayı doldurdu. Bu öyle bir sesti ki sanki zincirlerini kırmış ve özgürlüğe kavuşmuştu.

Rahatlamanın verdiği güçlü dalgalar ikisinin de vücudunu sarsmıştı. İkisi de nefes nefese ve ter içindeydiler. Bu kadar şiddetli hissetmek genç adamı oldukça şaşırttı. Bir süre nefesinin düzene girmesini bekledi. Şu an kendisini son derece bitkin hissediyordu.

Birkaç dakika gözleri kapalı yattı. Gözlerini açtığında avizeden gelen parlak ışık tıpkı dans eden elmaslara benziyordu. Uzun bir iç geçirdi. Keşke.....

Millie kocasının iç geçirmesini duyup kolu üzerinde doğruldu. Yanakları zevkten pembeleşmişti. Saçları omuzlarına dökülmüş ona tatlı bir güzellik katmıştı. Bakışlarında kendine güven vardı. Kocasının ne kadar da yorgun olduğunu fark edip üzüldü. Onu baştan çıkarmamalıydı. Üzüntü ve yorgunluktan bitkin düşen adamı heyecanlandırmış ve sevişmeye zorlamıştı.

"Gianferro?"

Sesi davetsiz bir misafir gibi adamı rahatsız etti. Göz kapaklarını isteksizce araladı. Yoksa çelikten yapılmış iradesi yok olmak mı üzereydi. Peki, neden ve niçin onun karşısında kendisini böylesine çaresiz hissetmişti. Bu kadar duygusallaşmasının sebebi yaşadığı ölüm acısı mıydı? Ona sarılarak, onun okşamalarına kendini bırakarak hayata bağlandığını hissetmek mi istemişti?

Fakat böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Yapılacak çok şey vardı ve etkilenmemeliydi. Onun elde edilemeyeceğinin Millie

tarafından bir an önce öğrenilmesi gerekiyordu. O her zaman emirlerine uymalıydı. Ondan ise böyle bir şey beklememeliydi. Millie kocasındaki bu ani değişimin sebebini anlayamamıştı. Neden bu kadar ateşli bir sevişmeden sonra böylesine soğuk ve uzak oluyordu? Tam ona yakınlaştığını hissettiğinde onun sessizliğe gömülmesine bir anlam veremiyordu.

"Gianferro?"

Millie tekrar kocasına seslendi. Ondan olumlu bir tepki almaya çalışıyordu. Fakat kocası gözleri sımsıkı kapalı yatmaya devam etti. Yine o kayıysız tonla karısına seslendi.

"Millie, artık ışığı kapat ve uyu."

Genç kadın şaşkınlıkla donup kaldı. Vücudu buz gibi olmuştu. Böyle bir sevişmeden sonra onu kollarının arasına alıp öperek uyuyacaklarını hayal ederken bu tavrı çok kırıcı olmuştu. Daha aşk sözcükleri beklemek için erken olabilirdi. Ama bir sıcaklık beklemesi hata mıydı? Ne olmuştu da genç kadını böylesine incitmişti? Tecrübesiz olabilirdi ama aptal değildi. Bir şeyin Gianferro'yu derinden sarstığını fark etmişti. Fakat bunu anlamak mümkün değildi. Kocası arkası dönmüş taş gibi hareketsiz yatıyordu. Şu an ondan ne kadar da uzaktı!

Genç kadın karanlıkta tavanı seyrederek gözyaşlarının akmasını önlemeye çalıştı. Kendisini yalnız ve ümitsiz hissediyordu. Evlilik böyle bir şey miydi? Bu hiç de hayal ettiği gibi olmamıştı. Eğer evlilikleri bu şekilde devam edecekse bun nasıl dayanacaktı?

Bir keresinde ona *kraliyet ailesine mensup olmak birbirine mesafeli mi davranmak* diye sormuştu. O da bunu yanlış anladığını belirtmişti. Ama artık ona inanmıyordu. Aralarında aşılmaz bir uzaklık vardı. Ve bunu yaratan da Gianferro idi. Bir süre sonra kocasının uykuya daldığını düzgün nefes alışından anladı. Artık düşünmeyecekti. Gözlerini sımsıkı yumdu ve İngiltere'yi düşledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Millie derin bir nefes aldıktan sonra,

"Gianferro?" diye seslendi. Kral çalışma masasından başını kaldırıp kapıda beliren karısına baktı. Bugün ne kadar da güzeldi! Saçlarını mavi bir eşarpla atkuyruğu yapmıştı. Üzerindeki mavi, sade elbise atletik vücudunu ve uzun bacaklarını daha da belirginleştirmişti. Gianferro dün gece çırılçıplak ona dolanmış uzun bacaklarını kısık gözlerle süzdü. İçindeki ateşin yeniden alevlendiğini hissetti.

"Söyle sevgilim. Ne var?"

"Biraz zamanın var mı?"

Genç adam düşünceli bir tavırla kaşını kaldırdı. Millie kocasının ne kadar yoğun bir programı olduğundan onu rahatsız etmekten çekiniyordu. Suskun kaldığını görünce Kral sordu.

"Aklında ne var?"

Millie kendisini çok yalnız ve tecrit edilmiş hissettiğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Geceleri tutkuyla yalnızlığının giderilmesinin de yeterli olmadığını belirtmesi gerekiyordu. Fakat bunları açık, açık söyleyemezdi. Gianferro onun problemleriyle ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Üstelik her şeye sahipken mutsuz olmasına kesinlikle kızacaktı. Pek de haksız sayılmazdı. Dışardan bakan biri Millie'nin hayatına gıpta ederdi. Koskoca bir sarayda yaşıyordu ve her gece onu zevkten çılgına çeviren bir kocası vardı. Bazen vücudunun bu zevke daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Kısacası tüm kadınların hayallerini süsleyen her şeye sahipti.

Hatta sevişme sonrası bir gece Gianferro vücudunu hayranlıkla okşarken,

"Tüm vücudunu mücevherlerle kaplamak istiyorum." demişti.

Daha sonra boynundan başlayıp tenini okşayarak fantezisine devam etmişti.

"Mesela güvercin yumurtası büyüklüğünde safirler göğüslerine ne kadar da yakışırdı. Gözlerinde onun yansımasını gördüğümde onları nasıl emdiğimi hatırlardım."

Hangi kadın böylesine ateşli sözler karşısında duyarsız kalabilirdi? Böylesine değerli bir gerdanlığa sahip olma fikri Millie'i çok heyecanlandırmıştı. Özellikle de kocasının onun için- sadece ona ait olacak bir şeyi seçmesi olayı daha da heyecanlı bir hale getirmişti. Sanki bunun bir anlamı olacaktı. Sadece ona ait bir malmış gibi hissetmekten başka bir anlama gelmeliydi. Karısı için pahalı bir süs eşyası. Karısının gösterdiği bağlılığa karşılık küçük bir ödül! her şeyi veriyordu fakat Millie'nin en çok ihtiyacı olan aşkı vermiyordu. Ama durum böyle de olsa Millie kendince onu seviyordu. Bunun karşılığını alamasa da aşkı için mücadele ediyordu.

Nasıl olur da böylesine duyarsız bir adama tutulurdu? Onu arzularıyla çılgına çeviren ve sonra salıveren duygusuz bir erkeğin adeta aşk kölesi olmuştu. Gianferro bir fırtına gibi hayatına girmeden önce iki boyutlu bir dünyada yaşıyordu. Hayatına girmiş ve onu eşi ve kraliçe olarak değiştirmişti. Görünüşte bu böyleydi. Fakat Millie gizli dünyasında savunmasızlığının farkında idi. Ve artık olgunlaştıkça Gianferro'nun onun aşkına karşılık vermeyeceğini biliyordu. Acı verse de bu gerçeği kabul etmeliydi.

Bazen uyurken onu seyrediyordu. O zaman böyle bir erkeğe sahip olmak o kadar inanılmaz geliyordu ki. O istediği her kadını elde edebilirdi ve onu seçmişti. Bu Millie'i gururlandırıyordu.

Bir erkekte aranan tüm özellikler onda vardı. Güçlüydü, yakışıklıydı, akıllı ve zekiydi. Üstelik liderlik vasfı ile hemen fark ediliyordu. Tartışmasız tüm kadınlar böyle bir erkeğe sahip olmak için programlanmışlardır. Özellikle de kendisine eşsiz bir kadınmış muamelesi yaptığında ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

Taç giyme töreni muhteşem olmuştu. Katedralde yapılan törende ilahiler eşliğinde tacı takılarak kraliçeliği ilan edilen Millie çok

heyecanlanmıştı. Zümrüt ve pırlantalarla bezenmiş taç öylesine ağırdı ki genç kadın kafasını dik tutmakta zorlanmıştı. Törenin nasıl yapılacağı hakkında bilgilendirilmişti. Alesso ona taçla yürüme provası bile yaptırmıştı. Yine de tören esnasında tüm meraklı gözler üzerinde iken sakin olmayı başarmada oldukça zorlanmıştı. Bu çalışma esnasında Alesso, "Tacı taşımaya alışmak zaman ister Majesteleri." diyerek onu uyarmıştı. Prova yaparken Millie kot pantolonu ve beyaz gömlekten oluşan kıyafetin üzerine tacı taktığında kendisini çok komik hissetmişti. Bu tıpkı annesi evde olmayan küçük bir kızın gizlice annesinin giysilerini, topuklu ayakkabılarını denemesine benziyordu. Taçla birlikte geniş salonda ileriye bakarak denge sağlamaya çalışarak yürümüştü.

"Aman Tanrım! Bu kadar ağır olacağını tahmin etmemiştim. Sanki başımın üzerinde tonlarca ağırlık taşıyorum."

Kraliçenin yürüyüşünü dikkatle izleyen Alesso görüntüden son derece hoşnut gözüküyordu. Üzerindeki basit kıyafetle bile taç Millie'e çok yakışmıştı.

"Evet, Kraliçem çok iyi gidiyor. Başınızı sakın oynatmayın ve hep ileriye doğru bakın. Şimdide oturma provası yapalım. Evet, vücudunuz dik, yavaşça oturun."

Neyse ki tüm bu emeklerin karşılığını vermişti. Törende son derece zarif ve başarılıydı. Tüm gazete ve dergiler onun masum güzelliğinden ve kraliçeliğin ne kadar yakıştığından söz etmişti. Millie de şaşkınlıkla gazetelerde çıkan fotoğraflarına bakmıştı.

Bu gerçekten o muydu?

Fotoğrafta avcı tarafından yakalanmış bir ceylanın korkulu bakışlarıyla hafifçe gülümsemişti. Gerçekten de masumiyeti ve asaleti duruşundan hemen fark ediliyordu. Mavi gözleri daha da belirgin ve iri çıkmıştı. Yasta olan bir Kraliçe için çok uygun bir poz vermişti. Dolgun dudakları kapalı ve hafifçe gülümsüyor.

Tabi bu törenin ardından kutlama balosu yapılmıştı. Bunun en iyi yanı annesi ve kız kardeşi ile tekrar beraber olabilme fırsatı yakalamaktı. Fakat artık eskisi gibi istedikleri an birbirlerini göremi-

yorlardı. Millie Artık bir Kraliçeydi ve protokole uygun davranılması gerekiyordu. Lulu kız kardeşine eskisi gibi çılgınca sarılmak istemiş, daha sonra eleştiren gözleri fark edince önünde eğileler selam vermesi gerektiğini fark edip toparlanmıştı. Yalnız kaldıklarında eskisi gibi kucaklaşmışlar ve dertleşmişlerdi.

"Küçük kardeşim artık bir Kraliçe buna inanamıyorum."

"Buna bazen ben de inanamıyorum Lulu."

"Sarayda yaşıyorsun ve emrinde bir sürü hizmetçin var. Günlerin nasıl geçiyor?"

"Gianferro Kral ilan edildiğinden beri günlerin nasıl hızla geçtiğini tahmin edemezsin. Her gün verilen davetler, yardım baloları ve röportajlar. Biliyorsun balayı bile yapamadık."

Lulu'nun yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi.

"Hiç de öyle gözükmüyorsun. Bence aşk hayatın oldukça iyi gidiyor."

Millie yüzünün kızardığını belli etmemek için içki dolabına doğru yürüdü.

"Hafif bir liköre ne dersin? Bu adada yapılan çilek likörü harika. Tavsiye ederim."

"Tamam, tamam konuyu değiştirmek istediğini anladım. Eltilerinle aran nasıl?"

"Pek yakın olduğumuzu söyleyemem. Daha tanışma fırsatımız olamadan kraliçeliğim ilan edildiği içi aramıza protokol girdi. Yalnızlık çektiğimi söyleyebilirim."

Sohbetleri böyle sıcacık, içten devam edecekti. Fakat Gianferro ile bakanlığın onların şerefine verdiği bir yemeğe katılmak için hazırlanması gerekiyordu. Bu yüzden sohbete ara verdiler. Gianferro Lulu'yu gördüğünde bir kez daha onu değil de Millie'i seçtiği için kendisi ile gurur duydu. Onda Millie'de olan o doğal asalet ve masumiyet yoktu. Yaptığı ağır makyaj ve dekolte kıyafetle son derece göz alıcı, ama basit duruyordu.

Başındaki taçla aynada kendisini inceleyen Millie'nin kalbi acı ile burkuldu. Şu birkaç haftada birkaç sene geçmiş gibi olgunlaştı-

ğını hissediyordu. İçini kemiren tereddüt artık tüm vücuduna yayılmıştı. Kocası onu sevdiğini söylememişti. Bu bir kadın için ne kadar da önemli bir sözcüktü. Verilen hiçbir hediyenin de yerini tutmuyordu. Her şeye sahip bir kraliçeydi, ama aşık olduğu erkek tarafından sevildiğini öğrenememişti. Bazen de fazla romantik olduğunu düşünüp kendisine kızıyordu. Yoksa her kadının arzuladığı masalımsı romantizm kocasında yok muydu?

Belki de ona zaman tanımalıydı. Ne de olsa küçük yaştan itibaren sıkı bir disiplinle yetiştirilmiş bir veliaht olarak duygusallık ve romantizmden uzak kalmıştı. Annesini de küçük yaşta kaybetmiş olmak da bunda etken olabilirdi. Ne de olsa anneler oğullarının demirden yapılmış kalplerini yumuşatan ilk kadınlardı. Duygularını ifade etmekteki eksikliği ve soğukluğu bundan kaynaklanıyor olabilirdi.

Bu konu hakkında ne zaman konuşmaya çalışsa Gianferro hemen konuyu değiştirmişti. Vücut dili bile sakın o konuya girme dercesine hareket etmişti. Ve bu yüzden o da bir daha bu konuyu açamamıştı. Başka şansı var mıydı?

Ona en çok yakınlık gösterdiği anlar doyurucu bir sevişme sonrasında oluyordu. Bu da bir yağmur bulutu gibi hemen değip geçiyordu. İspanyolca fısıldadığı *bebeğim, aşkım,* sevgilim gibi sözcüklerin dışında fazla aşk kelimesi kullanmamıştı. Saçlarını öpmesi genç kadının çok hoşuna gidiyordu. Bu şefkatli hareketi sevgi sözcükleri takip etsin diye bekliyordu, ama sonu hep hayal kırıklığıydı.

Diğer bir özlemini çektiği konu ise kocası ise normal yeni evli bir çift gibi o gün yaptıklarından konuşmaktı. Fakat Gianferro bundan hiç hoşlanmıyordu. Aradaki fark ortaya çıkıyordu. Onlar normal bir çift değillerdi. Onlar Kral ve Kraliçeydi. Tabiî ki evlilikleri de farklı olacaktı. Kocasının da bunu değiştirme yönünde en ufak bir çabası veya isteği olduğu söylenemezdi.

Millie hala çalışma odasının kapısında girip girmemekte tereddüt ederek beklemekteydi. Gianferro'nun şefkatle bakan gözlerinde bir süre sonra sabırsızlık ışıltıları parıldadı.

"Evet, Millie. İçeri girsene."

Millie içeri girdi ve kapıyı kapattı. Parmaklarını sıkıntı ile avucunda çeviriyordu. Nihayet konuya girdi.

"Hatırlarsan sana Fransızca öğrenmek istediğimi söylemiştim."

Gianferro bir yandan dinlerken bir yandan da önündeki dosyadaki kağıtları yerleştiriyordu. Sabırsız bir tonla,

"Evet, evet."

"Şey, ben fikrimi değiştirdim. İtalyanca öğrenmek istiyorum."

Gianferro başını dosyadan kaldırdı ve ilgi ile karısını süzdü.

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü İtalyanca senin ilk dilin ve bu adanın resmi dili."

Genç adam ukalaca bir tavır takındı.

"Ben dört dili de akıcı olarak kullanabiliyorum."

"Aslına bakarsan bu dili seçmemim esas sebebi senin yatakta bunu sıkça kullanman."

Genç adamın yüzünde memnuniyet gösteren bir ifade belirdi. Karısının meraklı olması hoşuna gitmişti. Ve tabiî ki seksi sevmesi de hoştu. Kararlı bir şekilde kalemi masaya bıraktı. Konuyu kapatmak ister bir eda ile ekledi.

"Alesso'ya bu konuyu hemen bildireceğim. En kısa zamanda iyi bir öğretmen bulacaktır."

Konuyu kapatış biçimi ve soğuk ses tonu Millie'i isyan ettirdi. İşte yine özel bir hoca ile bu koca sarayda toplumdan uzak tutularak eğitim alacaktı. Bu sefer kolay pes etmeyecekti. Son derece kararlı bir ses tonuyla sözlerine devam etti.

"Fakat sana sınıf ortamında öğrenmek istediğimi söylemiştim."

"Sen de iyi hatırlıyorsun ki ben de sana bunun senin konumunda biri için hiç de uygun olmayacağını söylemiştim."

Millie'e eğildi. Gözlerindeki öfke bir an genç kadını ürküttü. "Burada ders almanın nesi var, söyler misin?"

Millie cesur olamaya kararlıydı. İnatçı ve özgür karakteri isteklerini dile getirmesi gerektiğini söylüyordu.

"Bazen kendimi....çok yalnız hissediyorum. Biliyorum sen çok meşgulsün. Fakat....."

Sözlerini tamamlayamadı. Gianferro kızgın bakışlarla onu süzdü ve kelimeleriyle adeta yaraladı.

"Sana hala hamile kalmadığını hatırlatmak zorundayım."

Bu aşağılayıcı sözler karşısında Millie ona baka kaldı. Belki de haklıydı. Yalnızlığının ve sıkıntısının tek çaresi bebek olabilirdi. Acaba o hapları çöpe atıp kurtulsa mıydı? Ha-yır...

"Saray doktorunun seni muayene etmesinin uygun olacağını düşünüyorum."

Artık kan Millie'nin adeta beynine sıçramıştı. Sanki bebek tüm sorunları çözecekmiş gibi hemen bebek istiyordu. Yoksa onun kısır olduğunu mu düşünmeye başlamıştı. Sesindeki kırgınlığı belli etmemeye çalışarak cevap verdi.

"Bence telaş edilecek bir durum yok. Henüz altı aylık evliyiz."

Gianferro yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini yok etmeye çalıştı. Karısı haklıydı. Henüz bunları düşünmek için erkendi. Kadere de emredemezdi ya! Tanrı vakit gelince tahtın varisini armağan edecekti.

"Doğru haklısın. Seni kırdımsa özür dilerim. Atlarından memnun musun? Güzel vakit geçiriyor musun?"

Millie alaycı bir tonla cevap verdi.

"Bilmem fark ettin mi? Atlarla sohbet edilmiyor."

Gianferro hiç istifini bozmadı. Hiçbir lafın altında kalmazdı. Tam bir söz cambazıydı.

"Seyislerin anlattığına göre seni anlıyorlarmış gibi bol, bol konuşuyormuşsun onlarla Ayrıca yardım derneklerindeki çalışmalarında gösterdiğin başarıdan da ne kadar gurur duyduğumu eklemeden geçemeyeceğim."

Millie içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Ondan böylesine övgü dolu sözler işitmek çok hoştu. Demek ki onun iyi bir Kraliçe olduğunu düşünüyordu. Bir bakıma da kendisini meşgul edecek bir sürü görevi olduğunu da hatırlatmaktan geri kalmamıştı.

"Ve tabi sohbet edebileceğin iki İngiliz eltini de hatırlatmak gereği duyuyorum. Onlarla pek yakınlaşamadın. Onlardan hoşlanmadın mı?"

Millie tüm içtenliğiyle onlardan çok hoşlandığını belirtti. Ama onlar çok farklıydılar. Bu farklılık sadece anne olmalarından kaynaklanmıyordu. Kocalarıyla da araları çok yakındı. Bu Millie'nin uydurduğu bir şey değildi. Eşleri ile aralarındaki gizli gülümsemeleri gözünden kaçmamıştı. Gianferro toplum içinde ona böylesine anlamlı bakışlar atıp gülümsememişti.

Kardeşlerin ilişkilerini mukayese etmek belki yanlıştı ama genç kadın bunu yapmaktan kendini alamıyordu. Bu da ona mutsuzluk veriyordu. Ama Millie elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydı.

Ama çoğu zaman bu zor oluyordu. Özelliklede eltilerinin kocaları ile olan sıcak ilişkilerini gözlemlediğinde. Onların evliliğinin temeli kesinlikle paylaşıma ve sevgiye dayanıyordu. Millie bunca tecrübesizliğine rağmen bunu hemen görebilmişti.

Düşünceli bir tavırla ekledi

"Evet, haklısın. Onlarla pek yakın olamadık. Birbirimizi tanımaya fırsat bulamadık."

"Bu senin elinde! O halde onları çaya davet et. Onlarla yakınlaşmaya çalış."

Kocasının bu ukalaca ve kendinden emin hareketi Millie'in özgürlüğü için savaşmaya devam etmesi gerektiğini gösterdi.

"Tamam, onları davet edeceğim. Fakat sınıf ortamında ders almakta ısrarlıyım. Bunun ne zararı olabilir ki?"

Gianferro parmaklarını gül ağacından yapılmış masaya sabırsızca vuruyordu. Verdiği kararlara itiraz edilmesine alışkın değildi. Ama karısının gözlerinde gördüğü kararlılık onu oldukça şaşırtmıştı.

"Bu durumu karıştıracak."

"Nasıl?"

Eğer söylerse ona inanacak mıydı? Ya da bu öğrenmesi gereken bir ders olarak onu terbiye mi edecekti? Aslında karısının esas ama-

cının ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Karısı böylece normal bir hayata başlamayı topluma karışmayı hayal ediyordu. Fakat böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Artık o normal bir insan gibi yaşayamazdı. Hala bu gerçeği göremiyordu. Az da olsa onun adına üzüldü. Bu gerçek onu öfkelendirecek ve yıpratacaktı.

"İstesen de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu gerçeği artık kabul et. Kraliyet ailesinden olmak seni zaten o gurup içinde de farklı bir konuma sokacak."

"Bunu yaşayarak görmek isterim."

Millie kalbinin şiddetle çarptığını fark etti. Bu küçücük özgürlük kazanılması gereken bir zafer haline gelmişti.

"Sen kazandın. Alesso bu konu ile ilgilenir."

Alesso da tıpkı kocası gibi bu teklife pek olumlu gözle bakmamıştı. Fakat Millie bu konuda son derece kararlı ve istekli olunca boyun eğmek zorunda kalmıştı. İki hafta sonra Millie bir muhafız eşliğinde kursa başladı.

Kurs İngiliz Konsolosluğunda yer alıyordu. Alessso sınıfa seçilen öğrencilerle de bir, bir ilgilenmiş ve uygun kişilerin seçilmesini sağlamıştı. Kursun ilk günü Millie konsolos ve eşi tarafından karşılandı. Genç kadın karşısında saygı ile eğilen kişileri görünce oldukça rahatsız oldu. O normal öğrenci gibi elini kolunu sallayıp sınıfa girmeyi tercih ederdi. Aynı durum sınıfa girdiğinde de tekrarlanmaması için Alesso'ya emir verdi. Bu kursta hiç kimse onun Kraliçe kimliğini bilmeyecekti. Ona normal bir öğrenci gibi davranılmasını istedi.

Millie son derece sade bir etek ve içli dışlı orlon hırka takımı giymişti. Adada kış mevsimi başlamıştı. Fakat bu İngiltere ile mukayese edilirse bahar havası gibiydi. Hava son derece yumuşaktı. Birkaç gün yağmur yağmıştı ama hava serinlememişti.

Sınıfa girdiğinde öğretmen tahtaya fiilleri yazmakla meşguldü. Millie'ye kızgın bir bakış atan öğretmen onu geç kaldığı için uyardı. Onu tanımadığı açıkça belli oluyordu. Aslında geç kalmasının sebebi kapıda konsolos ve eşinin onu selamlamak için oyalamasıydı.

Tabi bunu açıklamasının imkanı yoktu. Bu yüzden hemen özür diledi ve arkadaki boş sıraya doğru ilerledi. Sırasına yerleşir yerleşmezde tahtadaki kelimeleri defterine geçirmeye başladı.

Daha sonraki saatlerde fiillerin çekimini öğrenmekle geçti. Millie biraz zorlandığını hissetti. Okuldan ayrılalı bir seneyi geçmişti ve uzun süredir de okul ortamından uzak kalmıştı. Fakat derse adapte oldukça öğrenmeyi ne kadar özlemiş olduğunu fark etti. Cümleleri sesli telaffuz etme çalışmasında yaptığı hataya sınıftakiler gülünce tüm cesaretini kaybetti. Ama daha sonra onların da hatalarına birlikte gülünce aralarında sıcak bir hava oluştu.

Ne de olsa hepsi aynı gemideydiler. Ve hata yapmaları da çok normaldi. Ders bitmişti. Millie defterlerini toplarken öğretmen yanına yaklaştı. Öğretmenden çok bir film yıldızına benziyordu. Saçları uzun ve dalgalıydı. Uzun boylu ve son derece etkileyici bakan yeşil gözleri vardı.

"Dersten memnun kaldınız mı?"

"Evet, çok zevkliydi. Oldukça basite indirgeyerek anlatmanız kolay öğrenmemizi sağlıyor."

"Ov! Böyle söylememelisiniz. Yoksa sizin yıldız öğrencim olmanızdaki beklentilerim daha da yükselecek."

"Pekala, ders çok zordu."

Öğretmen kızmış gibi kaşlarını çattı. Daha sonra genç kadını dikkatle süzdü. Millie tanınacağını düşünerek heyecanlandı.

"Sizi daha önce görmüş müydüm sinyorina?"

"Tanıştığımızı sanmıyorum." Millie telaş içinde kitaplarını topladı ve gitmek için kapıya yöneldi. Bu konuşmaya hemen bir son vermek istiyordu.

"Yüzünüz bana çok tanıdık geliyor."

Sınıf hep arkada oturduğu için Millie'nin yüzünü tam seçememişti. Fakat öğretmen direk olarak yüzünü gördüğünden onu tanıması an meselesiydi. Millie kimliğini gizli tutmak istiyordu. Fakat televizyonda ve basında kraliçe ilan edildiğinden beri çok sık yer

almıştı. Bu durumda insanların onu bugün olmazsa ertesi gün tanıyabileceği aşikardı.

"Öyle mi?"

"Tamam, buldum. Yeni seçilen Kraliçeyi andırıyorsunuz."

"Doğru tahmin ettiniz. Ben o kişiyim."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Evet, doğru söylüyorum."

İtalyan öğretmen şaşkınlıkla elini başına götürdü.

"Mam-mami ya! Sınıfımda bir Kraliçe var."

Millie tatlı, tatlı gülümsedi.

"Sizce bu problem olur mu?"

"Benim için mi asla! Fakat ya sizin için?"

"Sınıfta ders almaktan son derece memnunum."

"İzniniz olursa bir şey sormak istiyorum. Neden sarayda özel ders almadınız?"

"Belki de dışarıdaki hayatın bir parçası olmak istedim."

Öğretmen düşünceli gözlerle kraliçeyi süzdü ve cümlesine devam etti.

"Sizi anlıyorum. Kafesteki bir kuş gibisiniz. Kim özgür olmak istemez ki?"

Millie konunun uzamasından rahatsız olmuştu. Sertçe adamı tersledi.

"Oldukça laubali bir tanımlama oldu."

"Öyle mi buldunuz? Ama siz dışarıdaki hayatı tatmak istediğinizi söylediniz. Sarayın dışındaki gerçek hayat! Neyse biraz ileri gittiysem özür dilerim. Size nasıl seslenmeliyim?"

Millie birkaç saniye düşündükten sonra onu adı ile çağırmasında bir mahsurun olmayacağını belirtti.

Genç adam yaramaz bir çocuk edası ile gülümseyerek Millie'nin önünde eğildi. Millie gülümsemekten kendini alamadı.

"Ben de Oliviero. Sırrınız bende saklı kalacak Kraliçem. Hiç merak etmeyin. Sınıfımda diğer öğrencilerimden bir farkınız olmayacak."

MÜKEMMEL GELİN

Başladığı bu eğitim Millie'nin hayatına bir renk ve enerji getirmişti. Şimdi artık eskisi gibi karamsar değildi. Dernek çalışmalarına da dört elle sarılmıştı. Sınıftaki diğer öğrencilerin de eninde sonunda onun kim olduğunun farkına varacaklarından endişe duyuyordu. Fakat şimdilik her şey yolunda gözüküyordu. Sınıfa en erken Millie geliyordu. Dersten sonra da oyalanıp en geç o çıkıyordu. Çünkü muhafızlarla gidip geldiğinin görülmesini istemiyordu. Bunun diğer bir sebebi de Oliviero ile yaptığı küçük sohbetlerdi. Burada kendisini gerçek Millie olarak hissediyor ve rahatlıyordu. Normal biri gibi yaşamayı çok özlemişti. Bu yeni arkadaşıyla protokol kuralları olmadan yaptığı bu sohbetler ve gerçek kahkahalar gün geçtikçe hayatına yeni anlamlar katmaya başlamıştı. Prensle evlenmekle özgürlüğünü nasıl da teslim ettiğini görüp içten içe dertleniyordu. Fakat bu ders saatleri özgürlüğünü hissettiği nadir saatlerdi ve o saatleri dört gözle bekler olmuştu.

Bu sahte cennet ne yazık ki sadece bir ay devam etti. Bir sabah Alesso Millie'nin çalışma odasına geldi. O sırada Millie Italyanca bir gazetenin başlıklarını okumaya çalışıyordu. Oliviero bu konuda genç kadını yüreklendirmişti. Başta cümlelerin çok zor geleceğini, ama zamanla gözünün ve beyninin algılamasının hızlanacağını belirtmişti. Çözdüğü her kelimede altın bulmuş kadar heyecanlanıp mutlu oluyordu.

Alesso'nun son derece asık bir yüzle odaya girdiğini görünce gazeteyi okumayı bıraktı.

"Günaydın Alesso."

"Majesteleri." Diyerek Millie'i selamladı.

"Kadın mültecilerin sorunları hakkındaki toplantıya saat kaçta gidecektik? Yoksa geç mi kaldım? Hemen hazırlanırım."

"Kral sizinle görüşmek istiyor."

Bu cümle genç kadının kanını dondurdu. Kocası onunla konuşmak istediğini aracı yollayarak bildiriyordu. Neden kendisi gelip çağırmıyordu? Kral olduğunu karısına bile hatırlatmaktan çekinmiyordu.

"Anlıyorum. Hemen geliyorum. Çalışma odasında mı?"
"Suitte bekliyor efendim."
Millie şaşkınlıkla sordu. "Günün bu saatinde odamızda öylemi? Alesso cevap vermedi. Özel durumlarda kör, sağır ve dilsiz gibi davranmayı çoktan öğrenmişti. Bu da o tip durumlardan biriydi. Konuyu biliyordu, ama Krala olan bağlılığı onu sessizliğe mahkum etmişti.
Ciddi yüz ifadesi ile Millie'e odaya kadar eşlik etti. Millie bu durumdan oldukça rahatsız olmuştu. Sanki müdürün odasına giden bir öğrenci gibi telaş içindeydi. Aile bireylerinin portreleri ile donatılmış uzun koridoru geçerken Millie sıkıntı ile durup Alesso'ya döndü.
"Alesso siz zahmet etmeseydiniz. Yolu biliyorum."
Alesso tüm kibarlığı ve ciddiyeti ile cevap verdi.
"Kralım size odaya kadar eşlik etmemi emrettiler efendim."
Millie artık iyi bir haber almayacağından kesinlikle emindi. Bu ciddiyet son derece ürkütücüydü. Midesi panikle ağrımaya başladı. Alesso kapıyı çaldığında artık kalbinin çarpıntısı neredeyse dışarıdan duyulacak hale gelmişti.
Kapı açıldığında Gianferro'nun yüzünün öfke ve hiddetle sararmış olduğunu gördü. Onu şimdiye kadar böylesine sinirli görmemişti.
"Grassia, Alesso."
Alesso ikisini de saygı ile selamladıktan sonra kapıyı kapatıp çıktı. Odayı büyük bir sessizlik kaplamıştı. Millie soran gözlerle kocasına baktı. Gianferro hiddet dolu bir ses tonu ile Millie'ye bağırdı.
"Bana bir açıklama borçlusun. değil mi, Millie?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Millie Gianferro'yu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Yüzünde kesinlikle affetmeyeceğini gösteren bir ifade vardı. Her zaman kontrollü davranmasına alıştığı kocasını böylesine öfkeli görmek genç kadını ürkütmüştü. Tüm vücudunu bir titreme sarmıştı. Fakat bunu belli etmemeye çalıştı. Tüm sakinliğiyle konuştu.

"Neyi açıklamamı istiyorsun?"

Genç adamın gözlerindeki öfke öylesine belirginleşti ki Millie bir an oradan kaçmayı bile düşündü.

"Haydi Millie. Bana anlamıyormuş numarası yapma. Benim aptal bir adam olmadığımı biliyorsun."

Millie artık titremesine hakim olamıyordu.

"Aptal olmadığından kesinlikle eminim. Fakat şu an çok karmaşık davranıyorsun. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığı bir konu hakkında sana nasıl bir açıklama yapmamı bekliyorsun?"

Gianferro durakladı. Odanın etrafında sessizce yürüyordu. Bu tıpkı avına atlamadan önce havayı son kez koklayan vahşi bir hayvanın sessizliğine benziyordu. Nihayet odadaki turlamaya son verdi ve Millie'nin önünde durup alaycı bir tonla sordu.

"Oliviero nasıl?"

Bir an genç kadın bu soruya bir anlam veremedi. Cümleyi kavradığında da bu tutumu anlamsız geldi.

"İtalyanca öğretmenimi mi soruyorsun?"

"Ya da aşığın diyelim."

Millie iri mavi gözlerini şaşkınlıkla açıp bağırdı.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Belki biraz kaçırmış olabilirim. Ama görünen o ki, tek aklını kaçıran ben değilim. Söyle bakalım bu zavallı romantik İtalyan'ı kendine aşık ederek egonu tatmin ettin mi?"

Millie gerçek bir şok içindeydi. "Sen neden bahsediyorsun? Oliviero zavallı biri değil. O son derece başarılı bir dil bilimci."

Gianferro bu sözleri duyunca daha da öfkelendi.

"Bir de bana karşı onu savunuyorsun, öyle mi?"

Millie sanki kurmaya çalıştığı sakin ve güzel dünyasına bir bomba atılmış gibi hissetti. Ve üstelik bunun sebebini de tam olarak anlayabilmiş değildi. Fakat kocası çok ama çok kızgındı. Şu an onu yatıştırması gerektiğini biliyordu. Ona yalvaran gözlerle baktı.

"Gianferro şimdi lütfen sakin ol ve bana ne olduğunu güzelce anlat."

Genç adam adeta burnundan soluyordu. Millie'nin tüm masumiyeti ile ona yumuşakça yaklaşması da aklını karıştırmıştı. Ama kesinlikle ona inanıp yumuşamaya niyeti yoktu. Belli ki çok iyi rol yapıyordu.

"Pekala, başlıyorum. Bu sabah Alesso'yu Mardivino Times'ın editörü aramış ve Kraliçe hakkında şehirde dilden dile gezinen dedikoduların aslı olup olmadığını öğrenmek istemiş."

Millie başına balyoz yemiş gibi sendeledi.

"Dedikodular mı? Ne dedikodusu?"

"Hala anlamamış numarası yapma."

"Evet, anlamıyorum. Lütfen her şeyi açıkla."

Kıskançlık ve hiddet tüm vücudunu sarmıştı. Gianferro sanki ateşi tutuyormuş gibi masanın üzerindeki Alesso'nun yazmış olduğu kağıdı uzattı.

"Eminim ki bu yakışıklı İtalyan'la burada belirtildiği gibi yakınlaşmadın. Beyefendinin de ünü pek yaygınmış. Solajoya'da kalbini çalmadığı kadın kalmamış. Şimdi ne söyleyeceksin?"

Millie gözlerinden boşanmakta olan gözyaşlarına zorlukla mani olmaya çalıştı. Dudakları titriyordu. Bu çok haksız bir suçlamaydı. Bu sözleri hak edecek hiçbir davranışta bulunmamıştı. Şimdi *canın cehenneme* diyerek kapıyı çarpıp çıkmayı nasıl da arzu etti. Ama bunu ya-

pamadı. Bunu onun karısı olduğu için yapamadı. Bu yanlış anlamaya bir son vermeliydi.

"Aramızda olan sadece bir dostluktu. Bana karşı çok nazik ve iyi davrandı."

"Eminim ki öyledir."

Millie uzanın Gianferro'nun elini tutmak istedi. Fakat kocasının tepkisi sert ve kırıcıydı. Hızla elini itti.

"Gianferro lütfen, kes şu suçlayıcı konuşmayı."

Fakat onun bu konuyu kapatmaya hiç niyeti yoktu. Sanki istemeden bir dönme dolaba binmişti ve nasıl ineceğini de bilemiyordu. Kesinlikle kendisi haklıydı. Eğer karısı baştan uyardığı kurallara uysaydı, bu tatsız şeyler olmayacaktı.

"Yani her dersten sonra onunla zaman geçirdiğini inkar ediyorsun."

Millie son derece sakindi. Çünkü utanılacak hiçbir şey yapmamıştı.

"Bu bakış açısına bağlı. Kast ettiğin gibi bir zaman geçirme değildi."

Gianferro kelimelerin üzerine basa, basa tekrarladı.

"Sen ve o baş başa. Yapayalnız."

Millie bunu inkar edecek değildi. Onun korumaları çoktan sorguya çektiğini biliyordu.

"Evet, bu doğru. Ama hiçbir şey olmadı."

"Henüz!"

"Bunu ne cüretle söylersin?"

"Hayır, Millie bunu söylemekte çok haklıyım. Sen nasıl olur da bu kadar düşüncesizce davranırsın? Nasıl bu kadar saf olabilirsin?"

"Benimle saf olduğum için evlendiğini sanıyordum. Bu özelliğimi beğenmiştin."

Karısının doğruyu söylediğinden emindi. Fakat böyle bir hatayı affedemeyeceğini öğrenmesini istiyordu.

"Otursan iyi olacak."

"Ben oturmak istemiyorum."

"İnsanların bu konuyu nasıl da büyüteceklerini anlamıyor musun? Bu tip bir dedikodu nasıl da çabuk yayılır bir fikrin var mı?"

"Ve sen de ne çabuk inandın?"

"O halde bana bunun çirkin bir yalan olduğunu kanıtla."

Demek ki onu tamamen masum olduğuna inandırması gerekiyordu. Üstelik bunu yapmasına da hiç gerek yokken. Ona bunu nasıl açıklayabilirdi? O sohbetlerin sadece kendisini özgür hissettiği hoş dakikalar olduğunu anlayabilir miydi? Oliviero dış dünyaya ait tek arkadaşıydı. Ona bunu anlatmayı denedi.

"O beni eski benmişim gibi hissetmemi sağladı."

"Millie bulmaca gibi konuşma. Ne demek istedin anlamadım."

"Yani onunla konuşurken sadece Millie idim. Kraliçe değildim, ortada uyulması gereken protokol kuralları yoktu. Her şey çok doğal ve sadeydi. Belki de bunlar özlemini çektiğim şeylerdi. İlk başta benim Kraliçe olduğumu bile bilmiyordu."

"Millie çok safsın. Elbette biliyordu."

"Bana bir şey söylemedi."

"Tüm sınıf senin Kraliçe olduğunu biliyordu. İnsanların arabadaki Kraliyet amblemini fark etmediklerini mi sanıyorsun. İnsanların seni fotoğraflardan tanıyabileceğini düşünmedin mi?"

"Tanımış olabilirler. Ama bu bir şey ifade etmez. Bana davranışları çok nazik ve doğaldı."

"Oh! Sen gerçekten de çok safsın. Bu dedikodunun nasıl başladığını sanıyorsun?"

"Korumalar mı?"

"Elbette hayır! Senin yakışıklı İtalyan konuyu gazetelere satmış."

"Ama ortada anlatacak bir şey yok ki!"

Genç kadının gözlerindeki yaralanmış ifade Gianferro'nun kalbini burktu. Ama yine de onu hayal kırıklığına uğratmaya devam etti. Kuşkuları henüz sona ermemişti.

"Belki sana göre ortada bir şey yoktu. Fakat editör için bu yakınlaşma bile inandırıcı bir hikaye yazmak için yeterli olmuştur. Aranızda özel bir yakınlaşmanın olduğunu inkar edebilir misin?"

"Bir yakınlık mı? Evet, belki de vardı. Ama özel miydi? Bundan pek emin değilim. İnsan kendisini yalnız ve ihmal edilmiş hissedince böyle bir yakınlaşmaya gidebiliyor."

Millie'nin ona yöneltti̇ği bu suçlayıcı tavır Gianferro'yu iyice çileden çıkarmıştı.

"Neydi bu?"

"O benim kendimi sıradan biri gibi hissetmemi sağladı."

"Ama sen sıradan biri değilsin. Hiçbir zaman da olmayacaksın."

Bu tıpkı Noel Babanın gerçek olmadığının söylendiği andaki gibi bir düş kırıklığıydı. Bir bakıma da büyüklerin dünyasına atılan bir adımdı. Kocasının haklı olduğuna karar verdi. Bu evliliği kabul ettiği gün normal biri gibi yaşama şansına da veda etmişti. O artık bir Kraliçeydi ve bu sorumluluğa uygun davranmalıydı. Artık gözyaşlarına daha fazla engel olamadı. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ben tam bir aptal gibi davrandım."

Karısının pişmanlık ve hayal kırıklığıyla dolu gözyaşları Gianferro'yu öylesine etkiledi ki daha fazla dayanamayıp onu kolları arasına aldı. Millie tıpkı bir manken gibi kaskatı kesilmişti. Genç adam onu teskin etmek için saçlarını yavaşça okşamaya başladı. Bir süre sonra genç kadın gevşemiş ve sakinleşmişti.

Gianferro hayatında belki de ilk defa olayları başkasının açısından görmeyi denedi ve karısına hak verdi.

"Belki de üzgün olması gereken benim. Seni gerçekten ihmal ettiğimi düşünüyor musun?"

Millie bir an düşündü. Acaba ona *hayır, beni ihmal etmiyorsun* mu demeliydi? Belki de olgunlaşmak buydu.

"Buna ihmal etmek demek haksızlık olur. Sen çok meşgul birisin."

Gianferro eğilip onun gözlerine baktı. Doğru söylediğinden emin olmak istiyordu.

"Bu soruma tam bir cevap olmadı."

"Bence oldu, Gianferro. Senin öyle çok yapacak işin var ki, bazen bunları yetiştirmek için gün bile yetmiyor. Bir de herkes senden bir şey bekliyor. Bu kadar yoğunken bir de ben sana yük olmak istemiyorum."

"Sence çalışma takviminde bir günü sana ayırsam, beraber bir şeyler yapsak nasıl olur?"

Yine de tümüyle yalnız kalamayacaklardı. Etraflarında her zaman ya bir koruma ya da hizmetçi oluyordu. Ama en azından sorununu anladığını ve bir çözüm bulmak için çaba gösterdiğini görmek genç kadını çok mutlu etmişti. Buna cevap kesinlikle evetti.

"Bu harika olur."

Gianferro rahatladı. Karısını sakinleştirmişti. Şimdi asıl önemli haberi vermeliydi.

"Sen de taktir edersin ki bu kadar dedikodudan sonra İtalyanca derslerine devam etmen uygun olmaz. Bu adamla arkadaşlığını sürdüremezsin."

Millie itaatkar bir tavırla bunu onayladı. Ama içi paramparça olmuştu. Gianferro sonunda kendi istediğini yaptırmıştı.

"Peki sen nasıl istersen. Fakat bu bana çok zevk veriyordu."

"Belki de vatan özlemi çekiyorsun. İngiltere'ye kısa bir tatil ayarlasam hoşuna gider mi?"

Şimdi de ondan kilometrelerce uzağa gitmesini öneriyordu. Neden gerçeği göremiyordu? O vatan hasreti değil, aşk hasreti çekiyordu. Bu o kadar da zor bir şey miydi? Onun kollarında kaygısızca yatmak istiyordu. İşten yorgun düşüp geceleri yatar yatmaz uykuya dalmasından bıkmıştı. Evlendiklerinden beri ilk defa böylesine içten ve sıcak bir sohbet yapmışlardı. Bu dakikaların hiç bitmemesini diledi. Kollarını kocasının boynuna doladı ve ona arzu ile baktı.

"Oh! Gianferro beni öpmeyecek misin?"

Aralık dudakları ve dağınık saçlarıyla öylesine davetkar gözüküyordu ki Gianferro daha fazla dayanamayıp öpmek için başını eğdi. Dudakları birleştiğinde Millie tüm bedeninin sıcacık olduğunu fark etti. Çok ateşli ve çabuk öğrenen bir öğrenciydi. Gianferro memnuniyetle ona daha da sıkı sarıldı.

Fakat öğrenci sözcüğü ona karısının aptallığını hatırlattı. Bu kez vücudu kıskançlıkla gerildi. Öpüşleri öylesine şiddetlendi ki Millie acı ile inledi. Genç kadın vücudunda şefkatle gezinen ellerin hırpalayıcı okşamaları karşısında şaşırmıştı ama halinden memnun gözüküyordu. Gianferro tüm ustalığıyla karısının vücudunu kuşattı. Ağrıyan göğüslerini hoyratça sıktıktan sonra kalçalarına doğru indi. Elbisesinin eteğini sıyırıp kalçalarından iç çamaşırını sertçe sıyırıp çıkardı. Bu hızlı ve sert hareketlerle gelişen sevişme Millie için çok heyecan verici yeni bir tecrübe olmuştu.

"Gianferro seni istiyorum."

Gianferro bir sonraki randevu için yarım saatten az bir süresi kaldığını biliyordu. Fakat bu noktadan sonra durmanın imkanı yoktu. Zaten

şu an seksten daha önemli hiçbir şey olamazdı. Bir kez daha arzu ile aralanmış dudaklara baktı.

"Söyle sadece beni istediğini söyle."

Millie *evet, evet* diye inledi. İkisi de öyle arzu doluydular ki o an yatak odaları kilometrelerce uzaktaymış gibi gözüktü. Hemen oradaki kadife kanepeye uzandılar. Millie kocası ne dese boyun eğecek durumdaydı. O an büyüsü bozulur korkusuna gözlerini bile açmıyordu. Gianferro'yu böylesine tutkulu sevişirken görmemişti. Sanki kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Millie elinden gidecekmiş gibi onu sımsıkı kavramıştı. Genç adam Millie'yi kanepeye yatırdıktan sonra muhteşem güzellikteki vücudunu gözleriyle taradı. Pantolonunun fermuarını indirirken genç kadın sabırsızca kıpırdandı. Vücutlarının artan harareti ve tutkuları bu birleşmeyi daha da dayanılmaz bir hale sokmuştu. İlk defa gün ışığında sevişiyorlardı. Güneş ışınları çıplak tenlerinde adeta dans ediyordu. Sevişmeleri başladığı hızla sona erdi. Millie daha sürmesini arzuluyordu, ama buna pek zamanlarının olmadığını da fark etmişti. İkisinin de vücutları yorgun ve ter içinde birbirine kenetlenmiş bir biçimde bir süre yattılar. Odada tek duyulan ses duvardaki antika saatin tik taklarıydı. Gianferro hemen toparlandı ve giyindi. Sorduğu soru genç kadının tüm hayallerini yıktı.

"Şimdi kendini iyi hissediyor musun, Millie?"

Bu öylesine anlamsız bir soruydu ki, sanki sevişmeleri bir ilaç gibi onu iyileştirmişti. Fakat incindiğini belli etmek istemedi. Yoksa yine olayı yanlış mı yorumluyordu? Kocası onu mutlu etmişti ve önemli olan da buydu.

"Evet, harikaydı."

"Artık toparlansan iyi olacak."

Millie yerde fırlatılmış iç çamaşırlarını görünce yüzü pembeleşti. Bunları giyemeyecek kadar ıslak ve terliydi. Odalarına gitmek içinse karşı koridora geçmek gerekiyordu.

"Bana kağıt mendil getirebilir misin?"

Gianferro bu soruya pek bir anlam veremedi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kusura bakma ama şu an içinde bulunduğum durum oda hizmetçisini çağırabileceğim bir durum değil. Haydi lütfen."

Gianferro bir süre daha ona şaşkınlıkla bakıp daha sonra istediğini getirdi. Bu yine yaşadığı ilklerden biriydi. Emretmeye alışmış biri için banyoya gidip tuvalet kağıdı getirmek gerçekten büyük bir tecrübeydi. Aslında pek de uygun olmayan bir davranış olmuştu ama....

Genç adamın aklı biraz karışmıştı. Acaba onu kıskandırmak için mi İtalyan öğretmenle samimi olmuştu? Bunu planlı olarak mı yapmıştı? Nasıl da onu baştan çıkarmıştı. Tıpkı liseli bir aşık gibi aklını başından almıştı. Oysa o hep kontrollü oluşu ile övünürdü. Her zaman sekste idare onun elinde olmuştu. Şimdi ise adeta tutku ve ihtirastan çılgına dönmüştü. Gözyaşlarıyla onu nasıl da yumuşatmıştı. Gianferro gibi sert bir erkek nasıl olur da böylesine zayıf davranabilirdi? Tuvalet kağıdını getirdiğinde hala kanepede uzanmaktaydı. Vücudu okşanmaktan pembeleşmişti.

"Acele etsen iyi olacak."

Millie kocasının sabırsızca saatine baktığını görünce öfkeden kıpkırmızı oldu. İçindeki öfkeyi dışa vuramadan edemedi.

"Yüzündeki sıkıntı dolu ifadeye bakılırsa yaptığına son derece pişmansın."

Gianferro cevap vermedi. Bunu tartışmak istemiyordu. Aslında bugünü kafasından silip atmak istiyordu. Ülkenin sorunları baş ucunda yığılı beklerken böylesine zayıflık gösterip ihtirasının kölesi olduğunu bir an önce unutmak istiyordu.

"Artık bu konu hakkında konuşmanın bir anlamı yok. Senin bugün kadınlar birliği ile toplantın yok muydu?"

Bu soru ile tartışmaya bir son vermek istediğini kesin bir dille ifade etmişti. Zaten olayın temelindeki kıskançlığı da tartışmak işine gelmiyordu. Millie içindeki büyük hayal kırıklığının yüzüne de yansıyıp yansımadığını merak etti. Bu ne kadar da onur kırıcı bir davranıştı. Onca ateşli dakikadan sonra onu adeta kovuyordu. Genç kadının gururu kırılmıştı. Neden sevişmeleri sona erdikten sonra o sıcaklıktan eser kalmıyordu?

Hemen giyindi, saçına çeki düzen verdi ve soğuk bir ses tonu ile, "Haklısın. Toplantıya geç kalıyorum. Acele etsem iyi olacak." dedi ve kapıya doğru ilerledi. Gianferro onun hassas bir yapıya sahip olduğunu

biliyordu ve şu an ne kadar kırıldığı da yüzünden okunuyordu. Aralarında uzlaşma yapmalarının farkındaydı.

"Millie bir dakika. Günlük programımda sana da yer ayıracağım. En yakın zamanda baş başa bir akşam yemeği planlayacağım. Sekreterimle bunu hemen konuşacağım."

Bu başkasına anlamsız gelebilirdi. Fakat Millie için kazanılmış büyük bir zafer anlamına geliyordu. Kocası ile geçireceği özel bir zaman. Yüzü mutlulukla ışıldadı.

"Bu şahane olur."

"Biliyorum."

"İyi günler sevgilim."

Gianferro Millie'nin veda edişini duymadı bile. Çoktan masasına oturmuş yapacağı toplantı ile ilgili raporu okumaya başlamıştı.

ONUNCU BÖLÜM

"Gianferro'nun programında yaptığı bu küçük zaman ayırma planı ilişkilerine önemli katkıda bulunmuştu. Millie başlarda bunun yürüyeceğinden pek emin olmasa da Gianferro'nun bu konuya gösterdiği hassasiyeti fark edince çok memnun oldu.

Zaman geçtikçe bunun çok iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Çünkü birlikte geçirdikleri zaman çok değerliydi. İkisi de bu zamanın gelmesini dört gözle bekler olmuştu. Özel günlerinde hizmetçilere de izin verdiklerinden, apartmanlarında özgür olmak fantezilerini daha da anlamlı kılmıştı. Gianferro apartmana gelir gelmez gömleğinin düğmelerini açıp yüzünde şeytanca bir gülümseme ile Millie'i süzüyordu. Buluştukları bu özel gecelerde özellikle altın kaplardan yemek yemeği reddediyorlardı. İki yaramaz aşık gibi ısmarladıkları pizzayı elleriyle yiyip, kanepeye uzanıp romantik bir film izlemek en büyük zevkleriydi.

Odayı sadece camdan giren ay ışığı aydınlatmaktaydı. Millie kocasının çıplak omzuna koyduğu başını şefkat bekleyen bir kedi gibi sürttü. İkisi de minderlere çırçıplak uzanmışlardı.

"Oh, Gianferro buna bayılıyorum."

Uzaktan denize vuran yakamozlar gözüküyordu. Parmaklarını kocasının göğsünde ihtirasla gezdirmeyi sürdürdü.

"Bu harika bir duygu."

Gianferro uzanıp açıkta duran göğüs ucunu öptü.

"Evet, bence de bu harika. Seninle birlikte olmaya doyamıyorum."

"Ben de demen gerekiyordu."

"Ama doğruyu söylediğimi biliyorsun."

"Söyle öyleyse."

"Bildiğin bir şeyi söyleyeceksem bunun zaman kaybından başka bir anlamı yok ki! Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü....Gianferro ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Gianferro boynundan başlayıp aşağıya doğru kayarak onu öpmeye başlamıştı. Millie artık susma zamanının geldiğini anlamıştı.

İki vücut birbirinden ayrıldığında ay gökyüzünde iyice yükselmişti. Yıldızlar yılbaşı ağacına takılmış süsler gibi parlıyordu. Eğer bu anı sonsuza dek saklamanın yolu olsa bu an mükemmel olurdu. Huzur içindeydiler.

Bu birkaç çalınmış saat öylesine mutluluk vericiydi ki hiç sona ersin istemiyorlardı. Bu birlikteliklerinde Millie bebek istememesinin artık saçma bir dilek olduğuna karar verdi. Belki de birbirini seven tüm evli çiftlerin aralarındaki ilişki güçlendikçe hissettikleri bir duyguydu. Artık kocasına tümüyle bağlanmıştı ve ona güveniyordu. Bebek sahibi olmaktan da eskisi gibi korkmuyordu. Bu ikisinin de paylaşacağı güzel bir tecrübe olacaktı.

Gianferro'nun veliaht bebeğin farklı yetiştirileceğini konusundaki ısrarı dışında kafasını meşgul eden başka bir sorun yoktu. Ama bebek doğduktan sonra farklı düşünmeye başlayacağını umuyordu. Yaşadıkları bunca romantik gecelerden sonra yumuşayacağından emindi. Artık hayatları bir düzene oturmuştu. Birbirlerini iyice tanımışlardı. Millie kocasının katı kurallı yaşamına sabırla yön verdiğini hissediyordu. Bundan da gizli bir memnuniyet duyuyordu.

Parmak uçları kocasının yakışıklı yüzünde dolaşırken, sahip olacakları bebeğin bu etkileyici adamın kanından olacağını düşünüyordu. Gianferro tembel, tembel dudaklarını Millie'nin saçlarında gezdirdi. Yramaz dudaklar daha sonra göğüslerine yöneldi.

"Acaba artık hamile kalmış mısındır? Belki de bugünkü sevişmemizde ona can verdik."

Aslında bu sözleri ilk defa söylemiyordu. Millie artık ilk duyduğu gün gibi korkmadığını fark etti. Bunu söyleyiş biçimi oldukça farklıydı. Daha duyarlı ve romantikti. İlk söylediği gün gibi emrivaki ve ukala bir anlam taşımıyordu. Fakat ona artık bebek sahibi olmayı düşünmeye başladığını nasıl ifade edebilirdi? Şu ana kadar yeni hayatına uyum

sağlamaya çalışmıştı. Gianferro karısının çıplak tenini okşarken hayatının hiçbir döneminde böylesine huzurlu ve mutlu olmadığını düşündü. Acaba bir kadına böylesine bağlanmak bir hata mıydı? Tüm zayıflıklarını ve hassasiyetini bir başkasının bilmesi onu bazen korkutuyordu.

"Ne düşünüyorsun, cara mia?"

"Hamile kalmış olmayı diliyorum." Dönüp sevgi ile kocasına baktı. Ama ondan gizlediği sır bir bıçak yarası gibi kalbine batıyordu. Kocası son birkaç aydır doktora muayene olması konusunda ısrardan da vazgeçmişti. Eskisi gibi baskıcı ve telaşlı bir tutum izlemiyordu. Bu belki de aralarında gelişen bu büyük yakınlıktan olmuştu. Fakat bu konuda Millie ne yapacaktı?

Gianferro uykuya dalmıştı. Millie yavaşça yanından kalkıp banyoya gitti. Işıkları yakmaya gerek duymadı. Banyo aynalarla kaplıydı. Hafif yanan ışıkta bile Millie'nin kaygılı ifadesi yüzüne yansımıştı. Eğer şimdi ona bebek istediğini söylerse aylardır gebeliği önleyici hap kullandığını da söylemesi gerekiyordu. Şimdiki Millie o masum utangaç genç kızdan ne kadar da farklıydı. Dominant ve kararlı kocasına karşı gelip bebek için henüz erken olduğunu birçok kez belirtmişti. Aynaya bakarken kafasından bu düşünceler geçiyordu. Bir bakıma Gianferro'yu kandırmış sayılırdı. Bundan utanç duyuyordu. Bu kararı tek başına almış olmasından kocasının ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağını düşündü.

Keşke daha ilk günlerde cesaretli olup hap kullandığını söyleyebilseydi. Daha yirmi yaşına yeni basmıştı ve adım attığı farklı dünyaya alışması zaman almıştı. Yüzü ne kadar da yorgun ve olgunlaşmış gözüküyordu. İki seçeneği olduğunu fark etti. Ya şimdi içeri girip gerçeği söyleyecekti, ya da bu hapları içmeyi bırakacaktı. Eğer ona söylemezse kocasının acı çekmesine de sebep olmazdı. Hemen hamile kalırsa ortada da bir sorun kalmazdı.

Ama yine içi rahatlamamıştı. Kocasına karşı dürüst olmadığını bilmek onu üzüyordu. Eğer söylerse, kocası buna çok kızacaktı. Bunu hak ettiğinden de emindi. Avucunda hapları tutup gözlerini kapadı. Bu aldatışa hemen bir son vermeliydi. Gözlerini açtığında kocasının arkasında durduğunu gördü.

"Ov, Gianferro beni korkuttun."

"Tabi korkarsın. Neden ışıkları yakmadın."

Gianferro lambanın düğmesini çevirdi. Banyo hiçbir sırrın saklanmayacağı kadar aydınlanmıştı.

"Millie ne yapıyorsun?"

Ama sesinden her şeyi anladığı belli oluyordu. Gözleri öfke ile parlamaya başlamıştı. Elindeki ilaç kutusunun yazısını hemen okumuştu.

"Ben... ben makyaj çantamda bir şey arı-yor-dum."

"Aradığın neydi?

Millie boğazının kuruduğunu hissetti. Cevabını bildiği şeyi sorarak adeta işkence çektiriyordu. Yüzü taş gibi kasılmış kocasına baktı. Artık kaçamazdı.

"Gördün. İlaçlarımı arıyordum."

"Elbette gördüm."

"Sana nasıl göründüğünü biliyorum. Ama açıklamama izin ver. Artık bunları almamaya karar vermiştim. Şimdi salona gelip sana gösterecektim."

"Ne büyük tesadüf!"

"Ama doğruyu söylüyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Fakat ben dürüstçe..."

"Sen ve dürüstlük; bu kelimeyi kullanmaya nasıl cüret edersin?"

"Gianferro kızmakta çok haklısın fakat beni...."

"Millie, sakın kendini savunmaya kalkma. Bazı şüphelerim vardı. Şimdi haklı olduğumu anladım. Boş yere özür dileme."

"Şüphelerim mi dedin? Benden şüpheleniyor muydun?"

Genç adamın gözleri buz gibi bakıyordu. Artık bu bakışta ne şefkat ne de arzu vardı.

"Elbette şüphelendim. Beni nasıl aptal yerine koyarsın?"

Gianferro öfkeden yumruklarını sıkmıştı. Şimdiye kadar içinde dizginlemeye çalıştığı öfke dışarı taşmak üzereydi. Onun canını yaktığı gibi o da intikam almak istiyordu. Ama kendisi de suçluydu. Aklında gezinen soruları ona sormamıştı. Ona güvenmişti. O kadar tatlı ve masumdu ki ona yalan söyleyeceği aklına gelmemişti.

İlk defa bir kadına tüm kalbiyle inanıp güvenmişti ve şimdi nasıl yanıldığını anlıyordu. Ama ona en çok da bakire olduğu için güvenmiş-

ti. İtalyan öğretmenle olan yakınlığını da affetmişti. Ondan daha büyük bir günahı masum gülüşünün ardında gizlediğini nasıl bilebilirdi?

Artık sesinin yükselmesini kontrol edemiyordu.

"Aklımın bir köşesinde hep bir tereddüt vardı. Ama masumiyetin gözlerimi kör etti."

Millie'nin kalbi bu öfkeli sözler karşısında ikiye bölünmüştü. Onu asıl üzen de yakınlaştıklarını sandığı bir anda kocasının ona sırt çevirmesi olmuştu. Artık ilişkilerinin sağlam temellere oturduğunu düşündüğü anda bunu yaşamak ne kadar da acı vericiydi. Nasıl da yanılmıştı!

"Ama ... nasıl anladın?"

"Millie, yapma. Sen de bilirsin ki eğer kadın bebek istiyorsa ve olmuyorsa hayal kırıklığına uğrar. Sende bunun zerresini görmedim. Her ay beni nasıl da oyalayıp heveslendirdin. Cevabını bildiğin bir sorunun heyecanını taşıyormuş gibi yaparken benimle kim bilir nasıl da eğlenmişsindir."

Millie dudakları titreyerek sordu, "Bana açıklamak için fırsat vermeyecek misin?"

"Daha neyin açıklamasını yapman için bekleyeyim? Beni aldattığının mı_ aptal yerine koyduğunun mu? Ama gördüğün gibi ne kadar gizlemeye çalışsan da gerçek gün ışığına çıktı."

Millie kocasının onu dinlemesi için çırpınıyordu, ama Gianferro hiç de yumuşayacak gibi gözükmüyordu. Genç kadın büyük bir pişmanlık ve panik içersindeydi. İçindeki korku her geçen dakika daha da artıyordu. Yoksa onu kaybetmek üzeremiydi? Evlilikleri bundan zarar görecek miydi? Oh, neden sanki böyle bir aptallık yapmıştı? Baştan cesaret edip her şeyi söylese belki de böylesine kızmayacaktı.

"Gianferro, lütfen beni dinle. Ben sadece çok korkmuştum. Sanki bebek sahibi olmak için çok acele ediyor gibiydin. Bu sorumluluk beni korkuttu. Daha birbirimizi iyi tanımıyorduk. Bir de bebek sahibi olmak bu ilişki açısından zedeleyici olabilir diye düşündüm. Hatırlarsan daha balayı gecemizde beni hamile bırakmak istediğini söylemiştin."

"Kim bilir ben bunu söylediğimde içinden nasıl da gülmüşsündür. Hapı içip kendini koruma altına aldığından benim telaşım nasıl da komik gelmiştir."

"Evet, o sırada hap içiyordum, ama hiç de gülmedim. Sadece çok korkuyordum. Kafam karışmıştı. Doktora kontrol için gittiğimde gerekirse diye bu hapları verdi. Ben de tüm gelinler düğün öncesi bunları kullanıyor diye içmeye başladım."

"Önce bana danışmalıydın. Koruma yöntemimize birlikte karar vermeliydik."

"Bunu konuşmaya bile fırsatımız olmadı. Evlendiğimiz geceye kadar baş başa bile kalamadık hatırlarsan."

"Peki ya sonra? Niye yakınlaştıktan sonra bana hap kullandığını söylemedin?"

Neden anlamak istemiyordu? Gerçek anlamda yakınlaşmaları şu özel geceleri baş başa geçirdiklerinden beri oluşmuştu. Daha önceleri kocasına o kadar yakın hissetmiyordu.

"Beni en çok ürküten senin hemen veliaht prensi doğurmam lazım dediğin an oldu. O zaman bebeğin gölgesinde kalırım diye endişe ettim."

"Bu anlamsız tartışmaya bir son versek iyi olacak. Bu içinden çıkılmaz konu hakkında günlerce mücadele edebiliriz. Şimdi zamanımı daha faydalı bir şekilde kullanmak istiyorum."

"Daha faydalı bir şekilde mi?"

Gianferro onu can evinden vurmak incitmek istiyordu. Çünkü kendisi fazlasıyla incinmişti. Şu an alacağı en büyük intikam ona soğuk ve mesafeli davranmaktı.

"Millie, şimdi iznin olursa dikkatimi çeken bazı konular var. Onlarla ilgilenmek istiyorum."

"Beni anlamak için hiç çaba harcamayacaksın, değil mi?"

Gianferro öyle küçümseyici bir bakış attı ki genç kadın buz gibi dondu.

"Gözden kaçırdığım bir husus mu var demek istiyorsun? Belki de seni korkutan hamilelik değil babasının kimliğiydi; ne dersin?"

"Ne?"

"Belki de öğretmeninin ilişkiniz hakkındaki iması fanteziden öteye gitmiştir?"

"Yeter artık saçmalamaya başladın."

"Öyle mi düşünüyorsun? İnsan eşinin yalan söylediğini keşfedince her şey farklı bir anlam kazanmaya başlıyor. Tanrı aşkına Millie çocuk istiyorum dediğimde sen korkarken zorla sana çocuk doğurtacak kadar zalim biri mi olduğumu sanıyorsun?"

"Korkularımı anladığını sanmıyorum."

"Uzun süreli bir aldatma bu. Ama bir şeyi iyi anlaman gerek böyle yapmakla başta kendini aldatmış oldun."

Genç kadının yaşadığı üzüntüden başı dönmeye başlamıştı. Artık ne yaparsa yapsın onu ikna edemeyeceğini fark etmişti. Her şey nasıl da çabucak olup bitmişti. Bakışlarındaki nefret insanın kanını donduruyordu. Ona inanmak istemiyordu.

Genç kadın perişan bir halde onu durdurmaya çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarıya."

"Ne zaman dönersin?"

"Bir fikrim yok. Ayrıca bu seni ilgilendirmez."

"Gianferro lütfen beni böyle acı içinde bırakıp gitme."

"Ne cesaretle bana ne yapmam gerektiğini söylersin?"

Bu son sözler nehre düşen ve akıntıda kaybolan bir kuru yaprak gibi evliliklerinin de bir belirsizliğe doğru gittiğini gösteriyordu. Millie ona sormak istiyordu_ insan hata yapamaz mıydı? Ama bu ona yalvarmak gibi olurdu ve hiç şüphesiz onu küçümserdi. Eğer onu affetmeyecekse, buna onu zorlamayacaktı. Eğer bir süre birbirlerinden ayrı kalmak ikisine de iyi gelecekti. Onu duygularıyla baş başa bırakmak iyi olacaktı. Ayrıca kendisini de onu bir daha görmek istemeyeceği gerçeğine alıştırsa iyi olacaktı. Üzgün ama kararlı bir şekilde konuştu.

"Geçenlerde bana eğer istiyorsam bir süreliğine İngiltere'ye gidebileceğimi söylemiştin."

"Evini özledin ha?"

"Evet, biraz. Gidebilir miyim?"

Son bir umutla kocasının gözlerine baktı. Belki de fikrini değiştirir ve onu yollamak istemezdi. Bu çözümlenmeyecek bir sorun değildi.

Gianferro yumuşamaktan korktuğu için bu güzel mavi gözlerden bakışlarını kaçırdı. Onu ilk gördüğü günkü kadar güzeldi. Ama bir şeyler değişmişti. Artık o masum kız yoktu karşısında. Şu an gördüğü

kendinden son derece emin seksi bir kadındı. Onu değiştiren kendisi değil miydi? Tüm aşk oyunlarını öğreterek onu seksi bir dişiye dönüştürmüştü. Mükemmel bir eş olmuştu. Ama ne yazık ki bunların hepsi sahteydi. Artık o büyümüştü.

Onu affetse bile çocuk sahibi olmaktan korktuğu gerçeğini değiştiremezdi. Böyle yapmakla Kraliyet ailesinin üyesi olmaya hazır olmadığını göstermişti. Peki ya kendisi bu acı seline katlanmaya hazır mıydı? Daha şimdiden içini kocaman bir boşluk kaplamıştı. Ona ilk defa bakıyormuş gibi süzdü_ belki de son kez.

"Alesso'ya en kısa zamanda İngiltere yolculuğunu planlamasını iletirim."

Tüm söylediği buydu. Daha sonra çıkıp gitti. Millie artık daha fazla gözyaşlarına hakim olmadı. Hıçkırarak ağlarken ayın parlak ışıkları demin seviştikleri odayı daha da aydınlatmış olduğunu gördü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Millie pencereden tanıdık manzarayı seyrediyordu. Günlerdir dinmeyen gözyaşları gibi yağmur da hiç durmadan yağıyordu. Kız kardeşi Lulu'ya mutsuz ve hüzünlü bir ses tonu ile söylendi.

"Her şey bıraktığım gibi. Hiçbir şey değişmemiş."

"Fakat sen çok değişmişsin. Neredeyse tanınmaz biri olmuşsun."

Millie şaşkınlıkla başını ablasına doğru çevirip sordu.

"Sahi mi? Fakat yüzüm de saç modelim de aynı. Biraz kilo verdim, bir de üzerimde daha pahalı ve şık giysiler var."

"Belki de evlilik tecrübesi ve beklemediğin bir anda Kraliçe olman seni değiştirmiştir. Oh, Millie lütfen yine ağlamaya başlama."

Fakat Millie buna engel olamıyordu. Gianferro'nun ona öğrettiği gibi tüm duygularını saraydaki tanıdıklara ve hizmetkarlara karşı belli etmemek için adeta dondurmuştu. Fakat saraydan uzaklaşır uzaklaşmaz, hele ki kendi topraklarına varınca duygularını gizleyemez olmuştu. Gözyaşları sel gibi üzerindeki kaşmir kazağa damlıyordu.

Lulu kardeşini bir türlü teskin edemiyordu.

"Problemin ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Yani ilaç kullandığını ona söylememek neden bu kadar büyük bir sorun oluyor ki?"

Millie dudaklarını ısırdı. Buraya gelmekle olaylara daha perspektif yaklaşabileceğini ummuştu, fakat tam tersi olmuştu. Bu sorunun ağırlığıyla adeta ezilir gibi olmuştu. Bu sadece basit bir gerçeği saklamak değildi. Kocasının ona olan güvenini zedelemişti.

Rahatlamak için ondan nasıl da şüphelendiğini hatırlattı kendisine fakat bu da yararlı olmadı. Demek ki ona hiç güvenmemişti.

"Sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

"Başlangıç olarak ağlamayı kesmeyi dene. Biraz sakinleş ve derin bir nefes al. Bu dünyanın sonu değil."

Lulu'nun yüzünde çok ciddi bir ifade belirmişti. Fakat hiç bir söz Millie'nin sakinleşmesi için yeterli olmuyordu.

"Ama bu benim evliliğimin sonu anlamına geliyor." Millie sinirden ve üzüntüden titremeye başladı.

"Bu seni çok üzer mi?"

Millie eliyle gözyaşlarını sildi. "Elbette çok üzer."

"Anlıyorum. Tabi Kraliçe olmak çok hoşuna gitti."

"Nasıl böyle düşünürsüm? Çünkü kocamı seviyorum."

Lulu bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Çok şükür Tanrım. Ben de böyle düşünüyordum. Şimdi ne için savaştığını biliyoruz."

Millie tekrar bakışlarını yağmurla yıkanmış kırlara çevirdi.

"Belki de Gianferro kendisi için mücadele edilmesini istemiyordur. Belki de çoktan benden vazgeçmiştir."

"Böyle kolayca pes edecek misin? Mücadeleci Millie'ye ne oldu? Sen en azgın atları bile ehlileştirmiş biri olarak neden şimdi bu kadar ümitsizsin?"

Millie ablasını sessizce dinledi ve ona haklı olduğunun farkına vardı. Eğer onu istemiyorsa bile bir şans daha istemeliydi. Sonuna kadar savaşmalıydı.

"Mardivino'ya dönüp bu sorunu çözümleyeceğim. Çünkü onun gelip beni almaya hiç niyeti yok."

Lulu kaşlarını kaldırdı. "Haydi canım. Nasıl gelsin ki? Normal biri gibi uçağa atlayıp sana sürpriz yapmasını mı bekliyorsun? O bir Kral. Ve Krallar her düşündüklerini yapmazlar."

Milllie istese yapardı diye düşündü. İstediği her şeyi yapabilecek güce sahipti. İstese gelir ve onu alır giderdi. Esas mesele bunu yapmayı istememesiydi. Genç kadın buz gibi parmakların kalbini sıktığını hissetti. Fakat böyle oturup ağlayarak kalbini tamir edemezdi. Evliliği bitebilirdi ve bunu eninde sonunda öğrenmesi gerekiyordu. Lulu haklıydı. Hayatta her şeyden çok değer verdiği aşkı için savaşmalıydı. Millie planlandığı gibi bu kavgadan bir hafta sonra İngiltere'ye gelmişti. Geldiğinden beri de Gianferro onu hiç aramamıştı. Fakat

Maldivino'ya haberli gitmek istemiyordu. O zaman birçok protokol ve gazeteci ordusu ile baş etmesi gerekiyordu.

Gazetecilerin ne kadar da meraklı olduğunu iyi biliyordu. Bu yüzden giydiği kıyafetlere çok dikkat ederdi. Tesadüfen bol bir elbise giyse Kraliçe hamile diye yazıverirlerdi. Böyle bir durumda da ne kadar da yakışıksız olurdu.

Srayı aradı. Ne Gianferro ne de Alesso yoktular. Bu yüzden Alesso'yu cep telefonundan aradı.

"Gianferro yanında mı?"

"Şu an yeni bir hastanenin açılış töreninde."

"Anlıyorum. Şey, ben eve dönmek istiyorum. Benim için Kraliyet uçağını hazırlatır mısın lütfen?"

Eve dönmek istiyorum derken nasıl da yüreği sıcacık olmuştu. Artık onun yuvası Maldivino idi.

"Elbette Majesteleri."

"Bir de aradığımı söylersin değil mi? Bu durumda yarın akşam görüşeceğiz."

"Evet, Majesteleri."

Millie eşyaları toplanırken vakit geçirmek için ahıra gitti. Atları okşarken geçmişe döndü. Kendisini gerçekten farklı hissediyordu. Artık o küçük yaramaz kız değildi.

Lulu onu daldığı düşüncelerden uyandırdı.

"İngiltere'yi özlüyor musun?"

Kırlara doğru yürümeye başladılar. Yağmur dinmiş, toprak mis gibi çimen kokuyordu. Ayaklarındaki lastik çizmelerle eski günlerdeki gibi çamura bata çıka yürümek hoşlarına gitmişti.

"Ama havasını özlediğini hiç sanmıyorum. Haksız mıyım?"

"Evet, havasını pek özlemedim."

"Neyi özledin öyle ise?"

"Özgürlüğümü. Evet, kesinlikle özgürlüğümü özledim. Sekreterime danışmadan günümü kendim planlamayı, sokakta rahatça yürümeyi isterdim. Ama onunla evlendiğimde böyle bir hayatım olacağını biliyordum."

Bunları bilse de özgürlüğünü tamamen yitireceği gerçeğini tam olarak görememişti. Bu yeni hayata başladığında kendisini küçük deresin-

den çıkarılıp okyanusa atılan bir balık gibi hissetmişti. İnatçılığı yüzünden de kocasından fazla yardım istememişti. Acaba kendini ona affettirmek için geç mi kalmıştı?

Özel Kraliyet uçağı Solojoya hava alanına indiğinde Millie endişe ile camdan dışarı baktı. Acaba Gianferro onu karşılamak için gelmiş miydi? Fakat görünürde yoktu. Alesso bile ortada yoktu. Millie bu duruma iyice şaşırdı. Gerçi büyük bir törenle karşılanmayı beklemiyordu ama yine de Kraliçeyi karşılaması gereken bir heyetin hazır bulunması gerekiyordu. Sadece iki koruma ve özel sekreter alanda onu beklemekteydi. Saraya varana kadar güvensizlik içini kemirdi durdu. Saraya vardığında da pek bir şey değişmedi. Ortada ne Kral ne de ondan bir not vardı. Hiçbir şey.

Odasına girdi ve ayakkabılarını ayaklarından fırlatıp çıkardı. Odada çiçek olmaması da sinirini bozmuştu. Perdeler de sanki artık burada kimse yaşamıyormuş gibi sımsıkı çekilmişti. Millie öfke ile tüm perdeleri sonuna kadar açtı. Odayı sımsıcak güneş ışığı aydınlattı. Bavullarını boşaltmakta olan hizmetçiye sordu.

"Kral ne zaman döneceğini bildirdi mi?"

"Hayır, Majesteleri."

Cep telefonundan ona ulaşmayı denedi. Buna da cevap verilmiyordu. Zaten Gianferro nadiren telefona bakardı. Bu Alesso'nun göreviydi.

Telefonda Alesso'nun sesini duymak onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Yolculuğunuz iyi geçmiştir umarım, Majesteleri."

"Evet. Şu an neredesiniz?"

"Soloroco'da Lopez Galerisinin açılışındayım, efendim."

"Gianferro sizinle birlikte değil mi?"

"Hayır, efendim. Kral hazretleri İspanyol iş adamları ile yat gezisindeler."

Millie kırgın bir tonla, "Saraya saat kaçta dönecek?"

Bir an sessizlik oldu. "Kral Hazretleri onu beklememenizi istediler. Zira yat gezisinden sonra bir resepsiyon verilecek ve geç saatte bitecek."

Millie söyleyecek bir sürü sözü olduğu halde sessiz kaldı. Alesso da Millie gibi eğer isterse Kral'ın resepsiyonu terk edip gelebileceğini biliyordu. Ama istemediği bu davranışından açıkça belli oluyordu.

Karısı iki haftadır uzaktaydı ve onu görmek için acele etmiyordu. Millie kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Kraliyet evliliğinde sözlere hiç gerek olmadığı, her şeyin davranışlarla belli edildiğini anlamıştı. Bu evliliğimiz artık bitti demekten daha zahmetsiz oluyordu. Peki oturup buna seyirci mi olacaktı? Millie aynada yüzüne baktı. Öfkeli ve kederli gözleri aynı zamanda kararlı bir ifade ile bakmaktaydılar.

Bir hata yaptığı doğruydu ama herkes hata yapabilirdi. Bu telafisi olabilecek bir hataydı. Ama kocasının ne kadar da gururlu ve inatçı bir kişiliğe sahip olduğunu da biliyordu. Millie kesinlikle bu evliliğin sona ermesini istemiyordu. Ona sevgisini kanıtlayacaktı. Aşkı ve evliliği için mücadele edecekti. Hemen kendisini sıcak köpüklü küvete bıraktı. Güzel bir banyodan sonra tüm vücuduna güzel kokulu losyon sürdü. Saçlarını güzelce fırçalayıp parlattı. Saçlarını incili taraklarla topuz yapıp topladıktan sonra limon rengi ipek kokteyl elbisesi giydi. Şimdi işin en zor kısmına gelmişti. Emrindeki korumaları ikna edip yalnız başına araba ile saraydan çıkmalıydı. Koruması bu teklif karşısında kaşlarını çattı ve olmaz manasında başını salladı.

"Tamamen tek başıma gitmeyi kastetmiyorum. Beni arkadan takip edin. Kocama sürpriz yapmak istiyorum."

Zavallı korumanın başka şansı yoktu. Kraliçesine hayır diyemezdi. İstemese de kabul etmek zorunda kaldı. Millie kraliçe olmanın gücünü kullanmayı pek sevmiyordu. Fakat şimdi buna mecbur kalmıştı. Bu hayati bir konu olmasa bu kadar ısrar etmeyecekti.

Hızlı spor arabası ile şehir dışına doğru yol alırken derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar böyle bir şey yapmamıştı. Hep şoför ve korumaların eşliğinde seyahat ediyordu. Şimdi ise tek başına ve özgürdü. Bu ne kadar da hoş bir duyguydu. İçinde engel olamadığı korku da onu yiyip bitiriyordu. Ya her şeyi mahvederse?

Kasabaya yaklaştığında durup Alesso'yu aradı.

"Ben şu an kasabanın çok yakınındayım."

"Buraya mı geldiniz Majesteleri?"

"Şimdi bana yolu iyice tarif eder misin? Ama geldiğimi Gianferro kesinlikle öğrenmemeli. Ona sürpriz yapacağım."

"Fakat Majesteleri...?"

"Lütfen, Alessomber."

"Peki, Majesteleri."

Gianferro'nun onu gördüğündeki tepkisi ne olacaktı? O siyah gözlerinde ufacık da olsa heyecan görmeyi ümit ediyordu. Ya o gözler ona öfke ile bakarlarsa diye düşünüp iyice tedirginleşti. Artık vazgeçemezdi. Saçlarını düzeltti, dimdik salona doğru emin adımlarla ilerledi. Salondaki kadınların onu saygı ile selamlarken nasıl da kıskançlıkla süzdükleri gözünden kaçmadı. Kim bilir onun yerinde olmak için neler vermezlerdi. Acaba kocası hala küçük aptal karısını istiyor muydu? Bir yandan konuklarla selamlaşırken bir yandan da gözleri kocasını arıyordu. Kalabalık kenara çekildiğinde onu gördü. Gianferro siyah smokini içinde son derece yakışıklı gözüküyordu. Etrafındaki kalabalık ilgi ile onu dinliyordu. İnsan Kral olunca anlattığı her şey önemli oluyordu. Millie yeriden kıpırdamadı. Onun tarafından fark edilmeyi bekledi.

Gianferro İspanyol Büyükelçisinin Kral'a sanata yaptığı katkılardan dolayı övgülerini dinliyordu. Tüm başların kapıya doğru çevrildiğini fark eden Gianferro hafifçe başını eğip baktı.

Millie şu an salondaydı. Tüm ilginin birden onun üzerinde yoğunlaşması bayağı şaşırtmıştı. Yine tüm güzelliği ile ışıldamaktaydı. Gözleri yaz sabahı gibi masmaviydi. Saçları ise ay ışığının yarattığı yakamozlar gibi parlıyordu. Üzerindeki son derece sade sarı ipek elbise ince bedeninin tüm hatlarını zarafetle dışa vurmuştu. Biraz solgun ve zayıflamış olduğu gözünden kaçmadı. Şimdi tüm bakışlar Kral'a çevrilmişti. Kraliçenin beklenmedik bir anda resepsiyona katılması herkesi şaşırtmıştı. Gianferro soran bakışlarla ona baktı. Millie ağır adımlarla kocasına doğru ilerledi. Genç adam her adım atışında vücudunun o ahenkli hareketine büyülenmiş gibi bakarken birden Millie ile aralarında geçen can sıkıcı tartışmayı hatırladı. Gözleri yine öfke ile kararmıştı.

Millie kocasına yaklaştı ve tam önüne geldiğinde onu saygı ile selamladı. Yanakları alev, alev yanıyordu. Gianferro ilk defa protokol kurallarını boş verdi ve kulağına eğilip fısıldadı.

"Burada ne işin var?"

ONİKİNCİ BÖLÜM

"Millie beklemediği bu davranış karşısında bir an bayılacakmış gibi oldu. Kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki her an yere yığılabilirdi. Gianferro'nun soğuk bakışları adeta kanını dondurmuştu. Her şeye rağmen kendisini toparladı. Yüzündeki gülümsemeyi sürdürmeyi başardı. Şu an herkes merakla onarlı izliyordu ve böyle bir ortamda duygusallık hoş kaçmazdı.

"Beni görmekten memnun olmadın mı Gianferro?"

Gianferro da yüzüne maske gibi yapıştırdığı suni gülümseme ile karısının elini nazikçe öptü ve mırıldandı.

"Şaşırdım."

Bunda da haklıydı. Karısını karşısında görmeyi hiç beklemiyordu ve buna hazırlıksız yakalanmıştı. Bir an normal biri gibi davranmaya çalışsa da etraftaki meraklı bakışların altında bu pek de olabilecek gibi gözükmüyordu.

Kahretsin! Bunu kesinlikle planlamış olmalıydı. Yatakta gibi burada da onun aklını başından almayı başarmıştı. Ondan uzak geçirdiği günler boyunca ona karşı sert olacağına söz vermemiş miydi? Şimdi saçlarının kokusunu duymak bile onu heyecanlandırmaya yetmişti.

"Seninle yalnız kaldığımızda konuşuruz. Şimdi misafirlere veda etmeliyiz."

Sesi son derece yumuşaktı. Fakat bakışları aynı ifadeyi taşımıyordu. Sesindeki emredici tonda genç kadını oldukça rahatsız etmişti.

"Amacım seni buradan apar topar çıkartmak değildi."

"Öyle mi? Peki amacın neydi, Millie?"

Ne kadar belli etmemeye çalışsalar da tüm konuklar Kral ile Kraliçe arasındaki gerginliği fark etmişti. Fakat kimse anladığını belli etmedi. Bu bir azardı ve Millie bunu hak ettiğini biliyordu.

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Tam o anda Alesso belirdi ve Gianferro'ya Italyanca bir şeyler iletti. Daha sonra Kral Millie'ye döndü ve telaşla konuştu.

"Şimdi Alesso ile saraya dön ve beni bekle. Eğer resmi bilgilendirme yaparsam işler iyice karışacak. En azından İspanyol Büyükelçisine bir aile problemi diye açıklayabiliriz."

Gerçekten durum böyle miydi? Millie İnsanları selamlayarak salondan çıkarken kafası karmakarışık düşüncelerle doluydu. Belki de Gianferro çoktan boşanma kararının alınması için saray konseyine başvurmuştu. Alesso'nun ciddi yüzü ve sessizliği Millie'i daha da tedirgin etmişti. Millie dayanamayıp sordu.

"Başım belada, öyle değil mi?"

"Kral bundan hiç hoşlanmadı."

"Seni de zor durumda bıraktım. Özür dilerim."

"Hayır, bu Kral'ın iyiliği içindi. Aklı bu sorunla meşgul iken ülke sorunlarına odaklanamıyor."

Millie merak içinde sordu. "Ben yokken nasıldı?"

"Çılgın gibiydi."

Onu özlediği için mi böyle olmuştu? Yoksa evliliğe nasıl son vereceğini düşünürken mi çılgına dönmüştü.

"Özel olarak konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?"

"Bu çoktan ayarlandı. Konsolosun kıyıdaki malikanesi Kral ile baş başa görüşebilmeniz için ayarlandı. Sizinle orada buluşacak."

O esnada Gianferro diplomatlarla kapıda belirdi. Gözlerini ne kadar Millie'den kaçırmaya çalışsa da vücuduna yayılan etkileşime engel olamıyordu. Karısı olmadan önce hayatının ne kadar da kolay ve pürüzsüz olduğunu düşündü. Yine emretti.

"Gel!"

Millie kocasının ardından limuzine binerken hayal ettiği gibi romantik bir buluşma olmadığına artık emindi. Yanında otururken heybetli vücudunun yarattığı etki ile boğuşuyordu. Ona hiç dokunmayacak mıydı? Hareketsiz ve ilgisiz duruşu Millie'nin kalbini iyice kırdı.

Gianferro da kafasında bin bir soru ile mücadele edip duruyordu. Şu an onun yumuşacık vücudunu kollarının arasına alıp sıkmayı nasıl da arzuluyordu. Neden geri dönmüştü? Belki de yeni bir hayata başlamak istediğini söyleyecekti. Bunun için onu suçlayamazdı.

Araba gecenin karanlığında hızla ilerlerken, aralarındaki sessizlik de iyice büyüdü. Millie bu sessizliğin yarattığı korku ile titremeye başladı. Nasıl uzlaşacaklardı? Büyük malikaneye girdiklerinde yabancı oldukları bu ortam onları iyice tedirgin etti.

Gianferro kapıyı kapattı ve Millie'i dikkatle süzdü. Gözlerinde hala sevgi ve özlemin izi yoktu. Koltuğa oturdu ve sakin bir ses tonu ile sordu.

"Evet, Millie söyle bakalım. Bu ani dönüşünün anlamı ne?"

Millie bu soğuk soru karşısında şaşırmış ve kalbi kırılmıştı. "Seni görmek istedim."

"Şimdi gördün işte."

"Bunu kolaylaştırmak istemiyorsun öyle değil mi?"

Genç adam o bildik resmi gülümseyişi ile onu süzdü. Hala konuyu anlamamış gibi davranıyordu.

"Neyi kolaylaştırmamı istiyorsun?"

Millie öylesine öfkelenmişti ki bir an onu yumruklamak istedi. Bu soğuk maskenin ardına gizlenmemesi için bağırmak istedi. Onu bu maskenin ardından çıkarmalıydı. Buna kararlıydı.

"Yaptığım için senden özür dilemek istiyorum. Artık gözyaşlarına hakim olamıyordu. "Belki de bunu sormaya hiç hakkım yok. Acaba beni affedebilecek misin?"

Gianferro karısının bu sözlerinden oldukça etkilenmişti. Sert yüz ifadesinde bir değişme olmadı.

"Bilemiyorum."

Millie güçlü görünmeye çalışsa da çok sarsılmıştı. Belki de bu yaşadıkları bir özürle affedilemeyecek kadar büyüktü. Ya da tamir olmasını istemiyordu. Millie son kez cesaretini toplayıp sordu.

"Evliliğimizi kurtarmak istiyor musun?"

Gianferro kazandığı zamanlarda yaptığı o kibirli bakışla karısını süzdü. Fakat kalbinde anlam veremediği bir sızı onun bu zaferin tadını çıkarmasına engel oluyordu.

MÜKEMMEL GELİN

"Sence kurtarmaya değer mi Millie?"

Millie tek amacının onu kırmak olduğunu anlamıştı. Bu bir çeşit intikam alma oyunuydu. Onu cezalandırmaya çalışıyordu. Millie acı çekmeye hazırdı. Çünkü onu üzmüştü. Ama daha sonra affedilmek ve sevilmek istiyordu. Kararlı bir şekilde cevap verdi.

"Evet, bunu her şeyden çok istiyorum."

Bu cevabın daha etkili olması için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Gianferro'dan aşk sözcükleri duymayı ümit etmemeliydi. Eğer ona aşık ise ki_ bundan pek emin değildi_ duygularını kolay, kolay açığa çıkarmazdı. Bu kadın dergisindeki bir test değildi. Bunu kimin söylediği hiç önemli değildi. Bunu gurur yapmayacaktı. Zaten sevecek bir erkeği yoksa gururun ne anlamı olurdu ki! Aslında Gianferro'nun onun için ne manaya geldiğini söylemek boynunun borcuydu.

"Bu evliliğin korunması için kesin kararlıyım. Çünkü ben o yemini ederken çok ciddiydim. Bu evliliği korumalıyız çünkü bunu Mardivino halkına borçluyuz."

Başını kaldırıp mavi gözlerini cesurca kocasına dikti. Ve en önemli gerçeği açıkladı.

"Son olarak ve en önemlisi, bu evliliği korumalıyız çünkü seni seviyorum, Gianferro. Gerçi sen buna pek inanmadın ama gerçek bu. Seni uzun zamandır seviyorum. Fakat söylemeye cesaret edemedim. Ve şimdide yaptığım bu aptal hata yüzünden aşkımı sana ispat edememekten korkuyorum."

Kral kımıldamadı. Gözleri birbirine kenetlenmişti. Sanki fırtınayı atlatmış bir denizci gibi rahatlamıştı. Bu tıpkı günlerce çölde dolaşıp da bir vaha bulmaya benziyordu. Fakat Gianferro etkilenmek için kendisini fazla tecrübeli görüyordu. Hayır, ona sunduğu bu kolay, yumuşak seçeneği kabul etmeyecekti.

Cehenneme kadar yolun var! demeliydi. Onsuz yaşayabileceğini yüzüne haykırmalıydı. Fakat sözcükler dudaklarından bir türlü dökülmüyordu. Kalbi savaşa giden bir askerinki kadar şiddetli çarpıyordu. Onun mavi gözlerine baktığında bu savaşı çoktan kaybetmiş olduğunu anladı. Ona bakarken atın üzerinde korkusuzca dört nala ilerlemesini hatırladı. O zamanlar asi bir genç kızdı. Şimdi ise karşısında duran son

derece çekici ve ne istediğini bilen bir kadındı. Gözlerinde okuduğu cesaret onu çok etkilemişti. Yine de inadından vazgeçmedi.

"Eğer biterse çabuk toparlanacağına eminim, Millie."

"Sanmıyorum. Bu çok yüzeysel olur."

"En kısa zamanda başka birini bulursun."

"Asla senin gibi birini bulamam, Gianferro. Hatırlıyor musun? Bu sözleri bana sen söylemiştin. Bana evlenme teklif ettiğin o gün söylemiştin. O zaman senin kendini beğenmiş ukala bir erkek olduğunu düşünmüştüm. Fakat seni tanıdıkça ne kadar haklı olduğunu anladım."

Gianferro o günü hatırlamıştı. Kalbinin sızladığını hissetti. O gün bile kibirli tavrıyla onu bu evliliğe zorlamıştı. Onu o kadar çok istiyordu ki hayır cevabını asla kabul etmeyeceğini de belirterek onu uyarmıştı.

Sonra bu küçücük kızı tanımadığı bir ülkeye getirmiş ve hep nasıl davranması gerektiğini söyleyip durmuştu. Bebek sahibi konusunda da çok baskıcı bir tavır sergilediği doğruydu. Gururun ona ne kadar çok hata yaptırdığını fark edince yüzü acı ile kasıldı. Onsuz bir hayat mı? Bunu düşünmesi bile olanaksızdı. Hayatı onu tanıdıktan sonra şekillenmişti. Tıpkı bir kıvılcım gibi çakmıştı. Ona sıcaklık ve ışık getirmişti.

Ona ne kadar alıştığını onu kaybettiği gün anlamıştı. Hayat nasıl da boş ve anlamsız gelmişti. Artık karısının bir çok yönden haklı olduğunu görebiliyordu. Karısının birbirimizi tanımalıyız derken ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Onsuz bir hayat çiçeksiz bir bahçe gibi olacaktı. Buna dayanamazdı.

Karısına doğru ilerleyip onu şefkatle kucakladı.

"Oh, Millie. Ben ne kadar da aptalım!"

Millie onun kollarının sıcaklığını hissettiği an bile bunun gerçek olabileceğinden şüphe etti. Onu kaybetmekten öylesine korkmuştu ki, şimdi ağlasın mı_ gülsün mü bilemiyordu.

"Gianferro, eğer bu evliliği bitirmek istiyorsan, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ama seni durdurmaya da çalışmayacağım."

Bu cümle ile Gianferro'nun kalbindeki son sis perdesi de aralandı. Genç adam oldukça şaşkın bir o kadar da mutlu idi. Bu duyguyu hiç

tatmamış olduğunu fark etti. Yaşamı boyunca aşkla arasına çektiği set şu an bu aşk seli ile yıkılmıştı.

Ona sımsıkı sarıldı. Fakat söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Şimdiye kadar kimseden özür dilememişti. Bunun büyük bir hata olduğunu anlamıştı. Şimdiye kadar güçlü olmanın duygularını belli etmemesiyle olur sanıyordu. Sevmenin insanı zayıf kılmadığını aksine güçlü yaptığını fark edince bir kez daha şaşırdı. Sevmeden ve aşkı paylaşmadan tam bir insan olunamayacağını anlamıştı.

"Millie, asıl özür dilemesi gereken benim. Evliliğimizi neredeyse yok ediyordum. Olgunluğunla bana pek çok şey öğrettin. Seni nasıl da kırmış olduğumu şimdi fark ediyorum. Sana yaptığım baskılar için çok pişmanım. Kısacası sen benim her şeyimsin ve seni bir daha asla bırakmam."

"Oh, Gianferro."

"Ben çok zalimlik yaptım."

"Kendine haksızlık ediyorsun."

"Hayır, beni savunmaya kalkma. Artık yaptığım hataları görebiliyorum."

"Sadece suçlu sen değilsin. Ben de korunduğumu sana söylemeliydim. Sana karşı dürüst davranmadım. Şimdi ne yapacağız?"

"Her şeye yeniden başlayacağız. Başka ne yapabiliriz ki, cara? Bir daha asla bu geceden söz etmeyeceğiz. Yepyeni bir sayfa açıyoruz."

Millie kalbinin sevinçten çarpışını dinledi. Artık düşündüğü tüm kötü senaryolar bitmiş, yok olmuştu. Kendisine söz verdi. Bir daha asla bir korkak gibi davranmayacaktı. Kocasından hiçbir şeyi gizlemeyecekti. Tüm kaygılarını, üzüntülerini ve korkularını onunla paylaşacaktı. Bugün ikisi de gerçek aşkı bulmuştu. Onu zorlayıp duygularını öğrenmek istemiyordu. Ama o da bir şeyler duymak istiyordu. Buna çok ihtiyacı vardı.

"Bu evliliğimize devam edeceğiz anlamına mı geliyor?"

Gianferro karısının bazen çocukça sorular sormasına alışmıştı. Hatta bundan büyük keyif aldığı da söylenebilirdi. Kahkahalarla gülerek Millie'i kucağına alıp döndürdü. Sanki bakışlarındaki mana mı değişmişti yoksa Millie görmek istediği şeyi görmek için mi öyle sanıyordu.

Hayır, bu gözler artık yalan söyleyemezdi. Kocası burnunun ucundan öptü ve sorusunu cevapladı.

"Evet, küçük sevgilim evliliğimiz devam edecek. Hem de sonsuza dek. Benden bıksan bile seni bırakmayacağım."

"Öp beni, Gianferro."

Genç adam karısını ateşli bir şekilde öptükten sonra sordu.

"Böyle mi Kraliçem?"

"Devam et!"

"Ya bu nasıl oldu?"

Millie zevkle haykırdı. "Evet, evet aynen böyle ve sakın durma."

Gianferro artık ikisinin de sabrının kalmadığını anlamıştı. Millie'i kucakladı ve üst kattaki yatak odasına götürdü. Millie artık özgürce aşkını kocasına kanıtlamak istiyordu. Genç kadın hasretle kocasının göğsünü okşamaya başladı. Genç adam öylesine tahrik olmuştu ki Millie'i çevirip onu dudaklarıyla zapt etti. İki vücutta özlemle birbirine dolandı. Millie zevkten inledikçe Gianferro da onu daha şehvetle okşuyordu. Bedenlerinin bu açlığı sanki hiç bitmeyecekti. Genç adam ezberlemek istercesine karısının tüm kıvrımlarını ihtirasla okşayıp öptü.

Nasıl olur da bu iki vücut ayrı yaşayabilirdi? Bu hatayı asla tekrarlamamalıydılar. Millie onu zevkle ezen dudaklardan fırsat bulduğunda kocasına fısıldadı.

"Sevgilim, o hapları çöpe atacağım."

Gianferro'nun tepkisi genç kadını şaşırttı. Bir an gözlerini aralayıp onun yüzüne baktı.

"Hayır, Millie. Bunu yapmayacaksın."

"Ama anlayamıyorum. Sen taht için veliaht istemiyor musun?"

Gianferro karısının saçlarını şefkatle okşayarak cevap verdi.

"Sen haklıydın Millie. Birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız var. Henüz yirmi yaşındasın. Daha çok erken. Şimdi aşkımızı doyasıya yaşamak istiyorum."

Millie duyduklarına inanamadı. Bu sözleri söyleyen kocası mıydı? Nasıl da değişmişti. Aşkımızı doyasıya yaşayalım demişti. Bu sözler çok duyguluydu. Millie olgunluğuyla kocasını geri kazandığı için çok mutluydu. Aşk tıpkı bir yıldırım gibi onları çarpmıştı. Aşk da tıpkı at

binmeyi öğrenmeye benziyordu. İkisi de bu hale gelene kadar birçok kez tökezlemişlerdi.

"Vakti geldiğinde bebeğimiz olacak. Bu arada ne derler_ Biz seksin ve aşkın tadını çıkaracağız."

Millie kocasını arzu ile kendine doğru çekerken mutlulukla gülümsedi.

"Millie ve Gianferro bebek sahibi olmaya karar vermeden önce şahane bir sene geçirdiler. Hapları attıkları gün adeta bir tören şeklinde olmuştu. Çünkü artık mutluluklarının meyvesi için hiç bir engel kalmamıştı. Millie bu duygu karmaşası içinde gözyaşlarına boğulurken Gianferro onu şefkatle teskin etmişti.

Bebeklerin emreder emretmez gelmeyeceğini, bunun için sabır gerektiğini öğrendiler. Bu bir sene boyunca birbirlerini keşfettiler ve karı koca olarak yaşamayı öğrendiler. Bu bir sene öyle çabuk geçti ki ikisi de mutluluktan sarhoş bir halde günleri sayamadılar. Gianferro artık çok değişmişti. Evine adım atar atmaz sadece Millie'nin kocası ve sevgilisi kimliğine bürünüyordu. Aralarındaki tutku zamanla azalacağına daha da artmıştı.

Gianferro aşkını dile getirmekten ve böylesine sevmekten çok hoşnuttu. Gösterdiği heves ve gayret genç kadını çok duygulandırmıştı. Bu bir sene boyunca Millie boş durmamış Fransızca ve İtalyancasını geliştirmeye çalışmıştı. Özel öğretmen gözetiminde İtalyanca dersleri almış ve Alesso'nun yardımıyla da bol, bol pratik yapmıştı. Gianferro'nun onu sürpriz olarak Roma, Venedik ve Floransa'yı kapsayan bir geziye götürmesi de bu dili kullanması için fırsat yaratmıştı. Okul yıllarında pek de başarılı olamadığı Fransızcayı da Gianferro'nun yardımıyla iyice ilerletmişti.

Burada edindiği arkadaş gurupları da çoğunlukla Fransızca konuştuğundan Millie artık iki lisana da hakim olmayı başarmıştı. Zamanla eltileri ile olan ilişkisi de iyice yakınlaşmıştı. Milllie sarayda ve ülkesinde çok sevilen bir gelindi. Bilhassa yetim çocuklar için yapmış olduğu yardım faaliyetleri ile tüm basının ve halkın göz bebeği olmuştu. Gianferro karısını uzaktan izliyor ve onunla gurur duyuyordu. Millie genç yaşına rağmen Kraliçelik sıfatını çok iyi taşımıştı.

Her şey mükemmel gidiyordu, ta ki hapların bırakılıp bebeğin gelmesini beklenen ana kadar. Millie çok huzursuzdu. Hapları bıraktıktan sonra hemen hamile kalacağını ummuştu. Fakat olmamıştı. Bu onda büyük hayal kırıklığı yaratmıştı. Aylar geçtikçe bu huzursuzluğu da büyüyordu. Bu konuda eltilerine bile bir şey sormak istemiyordu. Çünkü bu onu çok üzüyordu. Bunun duyulması onu çok tedirgin ediyordu. Doktora da gitmek bu yüzden zor geliyordu. Bu haber hemen basına sızardı.

Aklında hep bu soru çınlıyordu_ ya.......

Bu cümleyi tamamlayamıyordu. Hayatta onu korkutan en büyük şey kocasına bir erkek evlat verememekti. Onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdı. Onun bu dalgın ve üzgün halini fark eden Gianferro sordu.

"Millie, neden yüzün asık? Bir şeye mi canın sıkıldı? Biliyorsun aşkım benden hiçbir şeyi saklamayacağına söz vermiştin."

Birazdan akşam yemeği için salona ineceklerdi. Millie dalgın, dalgın saçlarını fırçalamaktaydı. Millie bu korkusunu sesli söylemeye hazır hissetmiyordu kendisini. Evlilik yemininde karı koca rasında hiçbir sırrın olmayacağına dair yemin etmişlerdi. Genç kadın elindeki gümüş fırçayı masaya koyup kocasına döndü. Dudakları titriyordu.

"Bu ay da hamile kalamadım."

"Tahmin etmiştim."

"Nasıl tahmin ettin?" Kocasının bilmiş bir ifade ile gülümsediğini görünce kızardı.

"Gianferro, bunda gülünecek ne var? Ben.. ben çok endişeleniyorum. Ya....ya.."

"Ya hamile kalamazsan!"

"Evet, o zaman beni boşamak zorundasın."

"Millie saçma sapan konuşmayı kes."

"Ama sen de biliyorsun ki bu konuda kurallar var. Eğer bir veliaht doğuramazsam beni boşamak zorundasın."

"Daha telaşlanmamızı gerektirecek bir durum yok. Hapları bırakalı ne kadar oldu?"

"Neredeyse dört ay."

Bunu bir feryat gibi söylemişti. Gianferro ise karısının bu panik haline kahkahalarla güldü. Millie koltuktaki yastığı kızgınlıkla kocasına fırlattı.

"Neden gülüyorsun? Fena mı işte yeni bir eş alırsın."

"Gel buraya."

Millie uslu bir çocuk gibi kocasının yanına gitti. Gianferro onu her zaman yaptığı gibi saçlarını okşayarak sakinleştirdi. Bir yandan da boynunu öpüyordu.

"Aklına kötü şeyler getirmemelisin. Hem söyle bakalım gizli, gizli okuduğun o kitap bu konu hakkında ne diyor?"

Millie kocasının dikkatine bir kez daha hayran oldu. Büyük şehir kütüphanesinden aldığı bu tıp kitabını mümkün olduğunca kocasına fark ettirmeden okuyordu. Ama belli ki o her şeyin farkındaydı.

"Bu kitaba göre bir sene dolmadan önce bu konu hakkında paniğe kapılmamak gerek diyor."

"Gördün mü, ben de sana aynı şeyi söylüyorum. Sadece aşkımızın tadını çıkar ve bunu kafana takma."

"Peki, sen hiç telaş etmiyor musun?"

"Hayır, hiç telaş etmiyorum. Aslına bakarsan şu an seni bir bebek bile olsa başkası ile paylaşmayı istemiyorum. Sadece beni sevmeni ve benimle ilgilenmeni istiyorum."

Millie memnuniyetle kocasına sarıldı. Daha şimdiden kıskanılmak hoşuna gitmişti.

"Gerçekten benimle mutlu musun?"

"Evet, kesinlikle. Şimdi gel de şu heykel için yapılan çizimlere bakalım."

Çalışma masası üzerinde ülkenin ünlü heykeltıraşlarının yaptığı örnek çizimleri incelediler. Bu heykel üç kardeşin isteği üzerine annelerinin hatırası için yapılacaktı. Şehrin merkezindeki parkın en güzel köşesinde sergilenecekti.

"Gianferro, bu harika bir fikir. Anneni ölümsüzleştireceksiniz."

"Gerçekten çok güzel olacak."

Aradan altı ay geçmişti. Sıcak bir bahar günü tüm Kraliyet ailesi ve protokol şehrin merkezindeki parkta Gianferro'nun annesinin heykelinin açılış töreninde hazır bulunuyorlardı. Heykel alkışlar arasında açıldı. Gianferro çok duygulanmıştı. Gözleri bir an karısına takıldı. Bugün nasıl da solgun ve halsiz gözüküyordu. Tören sona erdiğinde Milli'nin yanına yaklaştı.

"Sevgilim iyi gözükmüyorsun."

Millie'nin gözleri kocasınınkilerle karşılaştığında genç kadın gurur ve mutlulukla gülümsedi. O sırada Alesso telaşla yanlarına yaklaştı. O da Kraliçe'nin halsizliğini fark etmişti. Gianferro gururla gülümsedi.

"Alesso, telaşlanacak bir şey yok. Kraliçe hasta değil." Millie'nin yanağını şefkatle okşadı.

"Millie bu mutlu haberi ben mi söyleyeyim, sen mi söylersin?"

SON